

FLACĂRA

FLACĂRA

SALA DE
LECTURĂ

VIAȚA,
MONEDĂ DE SCHIMB

12073

Fără garant!

www.bancatiriac.ro

Cheltuiiești atât cât îți dorești!

Produse de creditare

Creditul Personal

Când ai **Credit Personal** de la Banca Țiriac, faci cumpărături cu inima ușoară. Ți poți permite orice, oricând. Deoarece Banca Țiriac te creditează cu până la de 6 ori valoarea salariului tău, fără să îți solicite un garant, bani pe care îi cheltuiiești așa cum dorești, plătind dobândă doar pentru suma folosită.

Contact: (021) 302.57.12; info.client@cbit.ro

P/12073

Banca Țiriac

Privește înainte

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE

Despărțirea

de un sfânt

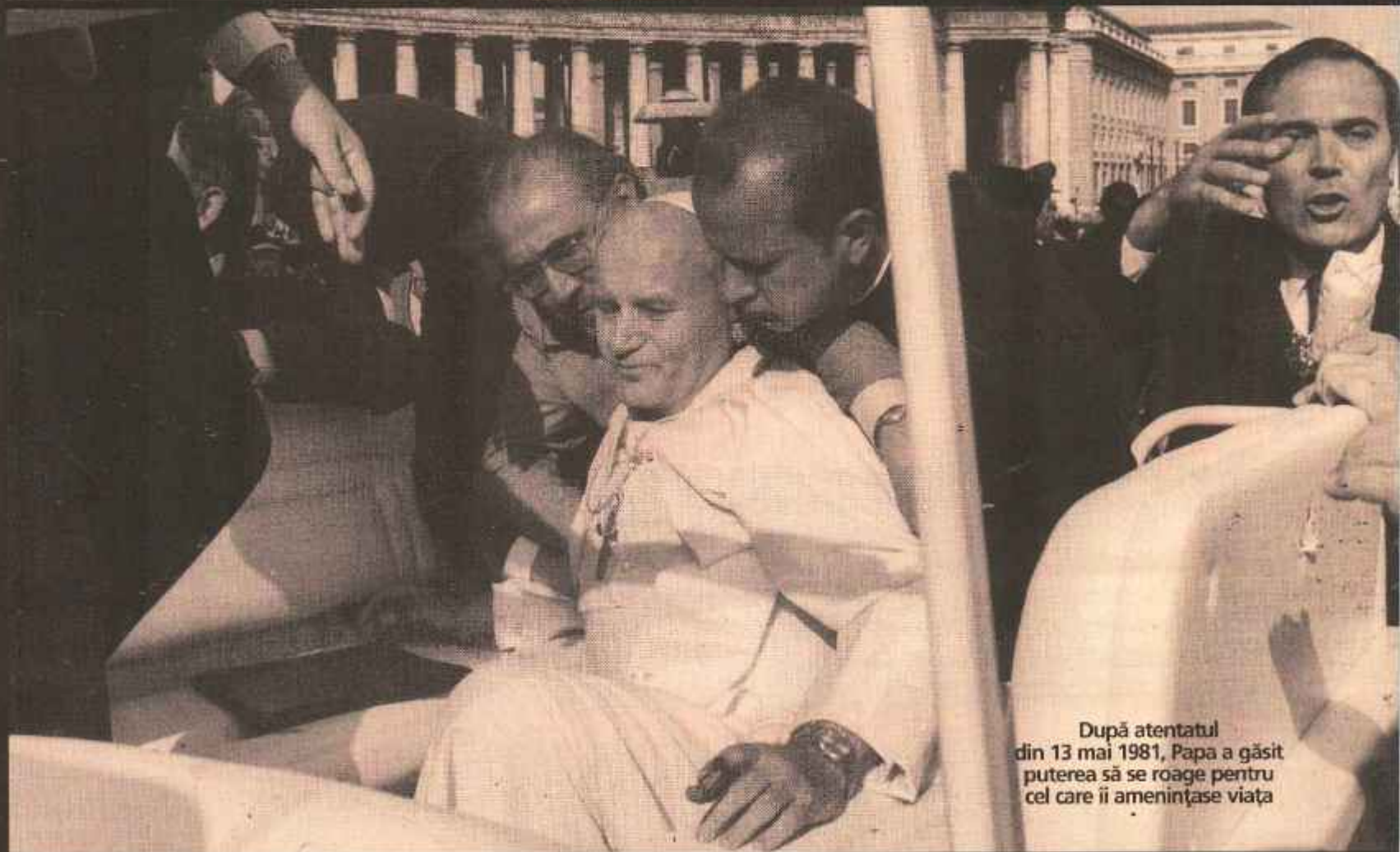

Venit din greu încercatul Est al Europei, Papa Ioan Paul al II-lea s-a dovedit a fi cel mai luminat dintre Suveranii Pontifi. A străbătut lumea-n lung și-n larg, ducând mesaj de pace, înțelepciune și ecumenism. A fost primul Papă care a călcat într-o țară ortodoxă, România, făcând primii pași spre o posibilă, istorică, reunificare întru Hristos. S-a întâlnit cu lideri ai altor culte, arătând astfel că Dumnezeu e numai unul. S-a arătat deschis chiar și față de... cyberspațiu, îndemnând oamenii să nu stea departe de calculator. A făcut minuni „standard”, pentru care își va merita sanctificarea, dar și nenumărate miracole în sens figurativ.

A marcat decisiv istoria lumii.

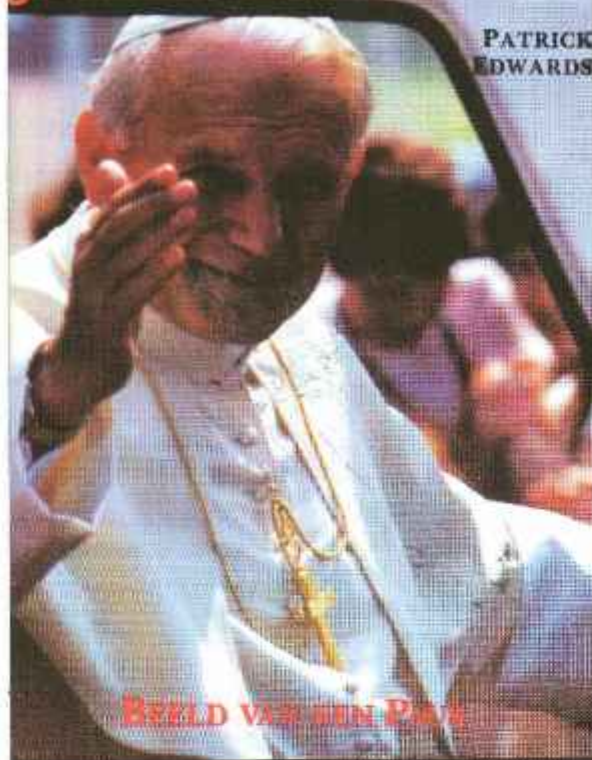
Momentul alegerii ca succesor al Papei
Ioan Paul I: 16 octombrie 1978

După atentatul
din 13 mai 1981, Papa a găsit
puterea să se roage pentru
cel care îi amenințase viața

JOHANNES PAULUS II

PATRICK
EDWARDS

BEELD VAN DEN PAPE

The Making of the Pope of the Millennium

*Kalendarium of the Life
of Karol Wojtyła*

KAROL WOJTYŁA COLLECTED POEMS

Translated by Jerzy Peterkiewicz

Ioan Paul al II-lea a adunat
întotdeauna zeci de mii de oameni
în piața din fața Bazilicii Sf. Petru, iar
cărțile despre el au fost citite în
lumea întreagă

Ultimul drum

Trupul Papei Ioan Paul al II-lea a fost conservat pentru a fi expus în Bazilica Sf. Petru. Familia Signoracci are exclusivitate în acest domeniu, pregătind anterior corpurile Papilor Ioan al XXIII-lea, Paul al VI-lea și Ioan Paul I. În urmă cu o sută de ani, Papii erau doar îmbalsămați, Papa Pius al X-lea fiind cel care a decis să renunțe la această tradiție.

Ioan Paul al II-lea și-a găsit apoi odihna în Grotele Vaticanului (subteranele Bazilicii Sfântul Petru), în care își dorm somnul de veci 62 dintre predecesorii săi. Se crede însă că trupul lui Ioan Paul al II-lea nu va rămâne mult timp aici, pentru că se speră într-o rapidă beatificare, primul pas spre sanctificare, caz în care trupul va fi mutat în interiorul bazilicii. Cripta în care a fost depus Papa este săpată direct în pământ. Groapa, măsurând doi metri lungime pe un metru lățime, a fost netezită și văruiată. Pe lespede de marmură care a acoperit-o s-au gravat cuvintele „Johannes Paulus P.P. II”. În apropierea mormântului se află un basorelief renascentist al Mađonnei cu pruncul, înconjurată de îngeri. Deși sunt cunoscute ca locul unde odihnesc Papii, Grotele conțin și mormintele a două femei: Carlotta, regină a Ciprului, și Cristina a Suediei, regina goților și vizigoților, convertită la creștinism. Dintre toți suveranii pontifi înmormântați aici, Ioan Paul al II-lea se odihnește cel mai aproape de altarul bazilicii, aflat chiar deasupra mormântului său, și imediat lângă ceea ce Biserica Catolică a stabilit a fi mormântul Sfântului Petru. Apropiatăii săi spun că Papa venea aproape zilnic să se roage în fața mormântului apostolului, rămânând în genunchi ore în șir.

Un om miraculos

La o zi după moartea sa, a fost numit „Ioan Paul al II-lea cel Mare”. Cel care a lansat prima dată ipoteza că ar putea fi sanctificat este Cardinalul Angelo Sodano, secretarul de stat în exercițiu al Vaticanului.

Dosarele sunt analizate la Vatican de către „Congregația pentru cauza sfinților”, existând cazuri în care decizia s-a luat după... câteva secole! În perioada modernă, Papa Pius al X-lea,

mort în 1914, a fost beatificat în 1951 și canonizat în 1954. Până la el, ultimul caz a fost cel al Papei Pius al V-lea, mort în 1572 și canonizat în 1712. Chiar pontificatul lui Ioan Paul al II-lea, însă, este cel care a accelerat procedurile: Padre Pio, „capucinel cu stigmat”, a devenit sfânt în 2002, la 24 de ani după moarte, iar Jose Maria Escrivă de Balaguer, fondatorul puternicei organizații *Opus Dei*, mort în 1975, a fost canonizat în 2002.

O parte din mulțimea prezentă la funeralii a cerut, prin aclamații, sanctificarea imediată. Ulterior, cardinalii au spus că se îndoiesc de caracterul spontan al acestei solicitări. De parcă ar mai conta! Purtătorul de cuvânt al Vaticanului, Joaquín Navarro-Valls, a precizat că beatificarea sau sanctificarea este de competența noului Papă. Potrivit regulilor Bisericii Catolice, deschiderea unui caz de beatificare trebuie să se facă la cel puțin cinci ani după moarte. O eventuală derogare de la această regulă poate fi decisă de Papa „în exercițiu”. Însuși Ioan Paul al II-lea a

făcut astfel, în cazul Maicii Tereza din Calcutta: procedura de beatificare a fost deschisă la doar doi ani după moartea ei, în 1999, dar s-a încheiat abia în 2003.

Minunile Papei Wojtyła

Drumul către sanctificare e condiționat de mai multe aspecte, printre care și minunile înfăptuite. O primă minune este necesară pentru ca o persoană să fie proclamată „preafericită”, iar o a doua pentru a deveni sfânt.

O familie mexicană afirmă că, în 1990, Papa Ioan Paul al II-lea l-a vindecat în mod miraculos pe fiul lor, atunci în vârstă de patru ani, care suferea de leucemie și căruia medicii nu-i mai dădeau nici o speranță, după lungi serii de citostatice și peste 500 de injecții. Informația a fost confirmată de către dioceza de Zacatecas, care este dispusă să depună mărturie, după cum a declarat preotul Humberto Salinas, purtător de cuvânt. Heron Badillo are în prezent 19 ani, este elev în ultima clasă de liceu și, după miracolul din mai 1990, l-a vizitat pe Papă la Vatican, pentru a-și exprima recunoștința. Relatările spun că, în Mexic, familia s-a putut apropia de Ioan Paul al II-lea pe aeroportul de la Zacatecas, iar Sfântul Părinte l-a sărutat pe cap pe băiețel și i-a șoptit ceva.

O altă femeie, care era bolnavă de cancer, susține că s-a vindecat la câțiva ani după ce a participat la o slujbă oficiată de Ioan Paul al II-lea.

Secretarul particular al fostului Suveran Pontif, arhiepiscopul Stanisław Dziwisz, amintește, de asemenea, despre vindecarea unui om de afaceri evreu, aflat în comă ca urmare a unei tumori pe creier.

Un alt caz relatat de presa italiană este cel al unui cardinal operat la corzile vocale, care și-a recăpătat vorbirea după ce Papa i-a atins gâtul.

În Polonia, Papei Ioan Paul al II-lea i se atribuie vindecarea unui copil de 16 ani, bolnav de cancer al glandei limfatice. Aceste miracole repetate l-au făcut pe arhiepiscopul polonez Edward Nowak să afirme că procesul de canonizare ar putea începe chiar în octombrie anul acesta.

Text: Tudor Călin Zarojanu

nu va fi ultimul

Viața secretă a lui Karol Wojtyła

Viața secretă a lui Karol Wojtyła a fost foarte publică. Și ea a însemnat restaurarea sacralului. Karol Wojtyła a fost un tip care s-a născut în Polonia, a fost de mai multe ori la baie cu aburi (așa cum o arată pozele), s-a dus la pescuit, a jucat și piese de teatru – și i-a plăcut să citească din Hemingway. *Bătrânul și Marea* l-a marcat profund, așa că s-a decis, în urma chestiei asteia, lectura, să repună Vaticanul în centrul lumii, acolo unde îi era locul.

Personal, sunt ortodox, dar îl consider pe Karol Wojtyła cea mai însemnată personalitate a lumii contemporane. *Bătrânul* (pontif) și *Marea* (de credincioși). În urma lui, explodează, încă o dată, lupta pentru putere la Vatican. Petarde. Toată lumea, antrenată de conspirația livrescă a lui Dan Brown, urmărește cu încordare dacă următorul papă, ca și predecesorul său, va fi opera *Opus Dei*.

În mijlocul furtunii scandalurilor Vaticanului (dezvăluite, mai mult sau mai puțin pătimas, mai mult sau mai puțin drept, mai mult sau mai puțin părtinitor, mai mult sau mai puțin nedrept de către deja faimosul grup *I Milenari*, autori ai contestatei cărți *Fumo di Satana in Vaticano* sau *Via col vento in Vaticano*), scandaluri de sorginte politică sau sexuală, Karol Wojtyła a știut echilibristica mersului pe ape.

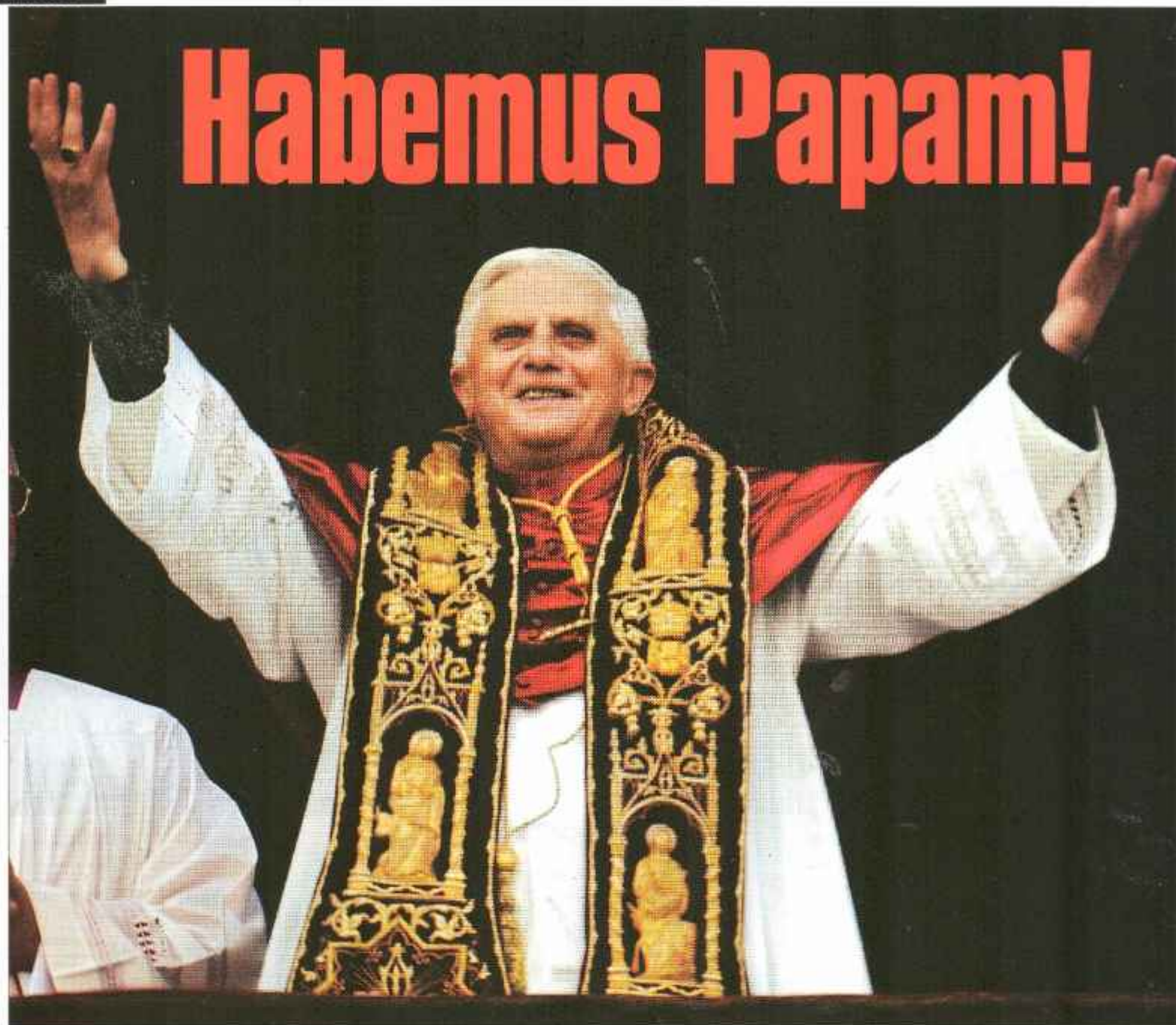
Conclavul papal, reunit în a doua parte a lunii aprilie, a avut șansa de a da, dintre cei zece sau unsprezece candidați care contează, unul care să fie atât începător de operă, cât și continuator al Papei Ioan Paul al II-lea, pe numele său adevărat Karol Wojtyła.

Textul: Mihail Gălbănuș

Lista cardinalilor candidați

- Francis Arinze al Nigeriei (72 de ani)
- Oscar Rodriguez al Hondurasului (62 de ani)
- Claudio Hummes al Braziliei (70 de ani)
- Dionigi Tettamanzi al Milanului (70 de ani)
- Angelo Scola al Venetiei (63 de ani)
- Joseph Ratzinger al Berlinului (77 de ani)
- Jean-Marie Lustiger al Parisului (79 de ani)
- Godfried Danneels al Bruxellesului (71 de ani)
- Christoph Schoenborn al Vienei (60 de ani)

Habemus Papam!

Stranii coincidențe și sumbre previziuni

Marti, 19 aprilie 2005, fără să-și cenzureze deloc încântarea, cardinalul chilian Jorge Arturo Medina Estevez a anunțat zecile de mii de oameni care populau – din nou – piața din fața Bazilicii Sf. Petru că procesul electoral pentru Sfântul Scaun s-a încheiat, după mai puțin de două zile și doar patru tururi de scrutin. Noul Papă, conform previziunilor, este fostul (deja) cardinal german Joseph Ratzinger, care și-a ales numele de Benedict al XVI-lea.

Joseph Ratzinger este foarte popular printre conservatorii Bisericii Catolice, în schimb nu prea agreeat de către liberalii reformatori. Alegerea sa este considerată de specialiști drept un vot puternic în favoarea tradiționalismului Vaticanului și un atu în lupta împotriva modernității. Cu toate

acestea, el a fost practic mâna dreaptă a lui Ioan Paul al II-lea, care – deși socotit el însuși un conservator – a inițiat mișcarea de adaptare a Bisericii Catolice la lumea contemporană – așa-zisul *aggiornamento* – făcând destule concesii concepțiilor moderne și, nu în ultimul rând, deschizând larg căile atât pentru o posibilă, istorică, reunificare a creștinismului, cât și pentru buna conviețuire cu celelalte mari religii ale lumii. Este primul german ales în fruntea Bisericii Catolice după 480 de ani și a împlinit de curând 78 de ani. Noul Papă, care, în această calitate, va guverna spiritual peste două miliarde de pământeni, este cel de-al 265-lea din istorie, lucru nu lipsit de semnificație, pentru că suma cifrelor acestui număr este 13. Ioan Paul al II-lea a murit pe 02.04.2005, or $2 + 4 + 2 + 5 = 13$.

Ora morții: $21:37, 2 + 1 + 3 + 7 = 13$. Săptămâna din april 2005: a 13-a. Durata mandatului: 26 de ani și 5 luni, $2 + 6 + 5 = 13$. Numărul de zile: 9301, $9 + 3 + 1 = 13$. Ani de viață: 85, $8 + 5 = 13$. Vârsta alegerii: 58 de ani, $5 + 8 = 13$. Și a fost împușcat într-o zi de 13 (mai 1981)!

Pe de altă parte, conform profetiilor Sfântului Malachie, Benedict al XVI-lea ar urma să fie penultimul Papă înainte de Apocalipsă. Profetiile reprezintă un document ale cărui origini sunt învăluite în mister și sunt considerate a fi apocrife, dar nu pot fi ignorate numeroasele confirmări de până acum ale acestora.

Text Tudor Călin Zorojanu

Foto AP Rompres

**O viață sănătoasă
are o structură
de rezistență sănătoasă**

omie

tebrala

născu în timpul
născu în timpul
deplasarea sau
abuzul.

intensi
statut cu 70-75%
%, care cu timpul
urle cu răscoală și
nu mai puțin de
nu se oprește și pe
momentul.

avertor de spate, sau
nu mișcă și de
a căuta este formarea
a coloanei vertebrale în
interiorul și în exterior
construcție la nivelul
moale, dar și în interior, în
zona centrală a discului

iese la exterior printr-un
une atare născu, care
inferior de acasă puru.
chadana, se micșorează și
inducând intrarea nervului
acasă de ridicare a unei
se roată în plan axial. De
ile precum numai una
zona lombare. Trebuie să
de ridicare

numai de la
sicomed[®]
www.sicomed.ro

Osteovit, combinație eficientă
și efervescentă de calciu și vitamine:

Ca+D3+K1+C+B6

Formula completă pentru
sănătatea sistemului osos.

Acest produs este un supliment alimentar și se eliberează fără prescripție medicală.
Dacă apar manifestări medicale, adresați-vă medicului sau farmacistului.
Măsurarea trebuie făcută cu atenție.

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Brâncuși

Biroul Român de Audit al Titrajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

REDACTOR ȘEF:

Mihail Gălbăn - mihail.galbana@publicatiileflacara.ro
redactor.shef@publicatiileflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Șoan

petru.shoan@publicatiileflacara.ro

SENIOR EDITOR: Elena Pătruș - elena.patrush@publicatiileflacara.ro

Tudor Chiriac - tudor.chiriac@publicatiileflacara.ro

EDITOR: Alice Chiaman - alice.chiaman@publicatiileflacara.ro

SPORT: Popescu Laurențiu Dumitrescu

COLABORATORI PERMANENȚI:

Călin Apostol, Hora Gălbăn, Gheorghe Grădinaru, Mugurel Mărgărit

Mitsea Onofre, Hora Pătruș, Raluca Șerban, Bădi Ștefan, Dana Zărojan

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tibăr - octavian.tibar@publicatiileflacara.ro

FOTOREPORTER: Robert Francisc - robert.francisc@publicatiileflacara.ro

TEHNOREDACTOR: Laura Tibăr - laura.tibar@publicatiileflacara.ro

CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Angela Ciocățanu

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE ROMÂNI: Gely Vayn (Madrid)

Cornel Tama, Vasile Comanescu (Roma), Anca Morosanu (Londra), Eugen Pătruș

(Canada), Adina Dăbala Bogdan Sucușă (USA), **STRĂINI:** Leif Löw (Suecia)

Hoan Jemmy (Coreea de Sud), Ioanina Ștefan (Olanda)

ÎN TERITORIU: Monu Căndă (Suedia), Dan Mădăle (Galia)

Graphică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Căminul Republicii, București
Județul J. 40/1998/1991 și DJ/2/1991
Căminul Republicii 1922/0

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al

Biroului Român de Audit al Titrajelor - BRA

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pătruș

alexandru.patrush@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bomb

gabriel.bomb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandă Arion

manuela.arion@publicatiileflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel. 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Pășăreni nr. 1, cod 0113701, C.P. 33, C.P. 12

Cod IBAN RO: RO74RNCB5010000007890001, BCR, sector 1, București

Cod IBAN USD: RO20RNCB50100000007890003, BCR, sector 1, București

Cod IBAN EUR: RO08RNCB5010000007890004, BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS®

Publicație acreditată BRAT

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Doru Văliță - doru.valita@rebusache.ro

Corector: Victoria Șoan

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Florin Tama - florin.tama@publicatiileflacara.ro

Telefon: 222.67.38; 224.36.69

Contabilitate: Florența Tudor

Distribuție: 222.66.28; 224.37.44; Marian Celcar,

Constantin Epure, Mihail Ion, Nicolae Predescu

Cititori de la zi și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Cititori se pot abona și prin: S.C. MTPRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

EVENIMENT

Jurnaliștii din Irak: o răpire pe filiera serviciilor secrete

POLITIC

Bășescu și serviciile de informații

EXCLUSIVITATE

Execuția lui Antonescu: noi dezvăluiri

MEDIA

Cine-i „brand” mai tare: Dinescu sau Popescu

ANCHETĂ

Sisteme de joc la Loto

ALT FEL DE VEDETE

Ovidiu Lipan: „În Germania am fost într-o închisoare în libertate”

VIP

Mr. Bean și Divertis

INEDIT

Șucar, șucar

INEDIT

Mărturia unui general irakian: „Am plătit 30 de mii de dolari ca să-mi scot băiatul din închisoare“

16

SĂNĂTATE

Vindecare prin medicina holistică

44

ETAJUL DE IMAGINE

Un inginer al fotografiei

52

BUSINESS

100.000 de dolari
pentru mănăstirile Bucovinei
Liber la economisirea în lei

56

58

TURISM

Plajă, soare și rafinament
în Palma de Mallorca

60

AUTO

Un nou început

64

MEDIA

Osteovit®

66

FILM

Altra
O fată de milioane

72

ANCHETĂ CULTURALĂ

Banii, arta, viața sau cota

74

STIL

Bijuteriile Oxette și prețurile lor

88

ISTORIA UNUI PRODUS

Coffee break

94

Coperta revistei

Altceva

În 26 de ani de Pontificat a poposit în 130 de țări, a străbătut peste 1.300.000 de kilometri, a rostit peste 3.300 de discursuri care înseamnă mai mult de 15.000.000 de cuvinte, s-a văzut cu 650 șefi de stat, a primit 17,5 milioane de credincioși în timpul celor 1.160 de audiențe săptămânale.

„NU VĂ FIE FRICĂ!“

Pretutinderi a fost întâmpinat cu admirație, cu deosebit respect, cu dragoste, de către oameni obișnuiți sau de către personalități de prim rang. A îndrăgit teatrul, sportul, literatura, filosofia, nefiind numai un prelat în slujba Domnului. A combătut ororile nazismului, ale comunismului, ale oricărei forme de totalitarism. A avut puterea de a recunoaște greșelile săvârșite de Biserică, a năzuit la o apropiere de evrei și de reprezentanții altor religii. I-a iubit pe tineri, în care a văzut speranța zilei de mâine, a răs cu ei, a dansat cu ei. În orice ocazie a îndemnat la dialog, la toleranță, la pace, având o carismă cum rar o poți descoperi la altcineva. S-a războit cu dogme, a fost sever față de rădăcirile lumii moderne, însă prietenos și apropiat de oamenii pe care i-a întâlnit, transformând orice vedere a lui într-un prilej de bucurie și de iluminare. A îndurat cu bărbăție suferințele provocate de accidente, de rănilor căpătate în urma unei încercări de asasinare a sa, de înaintarea în vârstă. A sărutat pământul țărilor vizitate, cum n-a făcut-o nimeni înainte de el, ca semn de dragoste pentru această planetă unde s-a născut viața, unde își are leagănul civilizația umană. Dacă ar fi putut, ar fi stat de vorbă cu fiecare pământean. Dar cel mai important mesaj pe care ni l-a lăsat și pe care nu trebuie să-l uităm niciodată este de o tulburătoare simplitate și l-a rostit din clipa în care a devenit Papă: „Nu vă fie frică!“ De fapt, întreaga sa viață și-a consacrat-o acestui crez, cu dorința ca omul să ajungă să nu-l mai fie frică de aproapele său, de vicisitudinile prin care trece și nici măcar de inevitabilul sfârșit. De aceea, cu puțin timp înainte de a se despărți de noi, a transmis, cu un ultim efort, mulțimii din piața San Pietro care plângea și aplauda, care se ruga și cânta, acele cuvinte de îmbărbătare: „Sunt fericit. Și voi să fiți fericiți!“

Să fim recunoscători norocului de a fi fost contemporani cu acest om neobișnuit, un reper într-o lume deșolată care se închină la multe false valori: Papa IOAN PAUL al II-lea.

Sergiu Arin

În numărul viitor:

• SUPERSPIONI – AMURGUL SERVICIILOR SECRETE ȘI AL TEHNOLOGIEI HIGH-TECH SAU DECLINUL FACTORULUI UMAN

• LOTO – SECRETELE CÂȘTIGURILOR

• SIAM – O AVENTURĂ EXOTICĂ

Probabil că deja vă întrebați ce vă așteaptă în numărul viitor. Ei, bine, atunci vă administrăm câteva cuvinte-cheie, care să vă ajute să ghiciți: SIAM, LOTO, FOTOCABINET, SUPERSPIONI. SIAM înseamnă o poveste chiar din Siam, scrisă de cineva care chiar a fost acolo – și ne-o oferă, în exclusivitate, pentru Flacăra. LOTO înseamnă că vom continua, pe parcursul

mai multor ediții, să investigăm secretele câștigurilor la bursa pariurilor. FOTOCABINET înseamnă o poveste despre un cabinet foto, dar unul mai special. Veți vedea care. SUPERSPIONI înseamnă tot o poveste, dar, de data asta, despre amurgul spionajului clasic.

Și noi, și noi!

13 aprilie 2005, Strasbourg: Parlamentul European, reunit în plen, a dat undă verde aderării României la Uniunea Europeană, conform calendarului stabilit, adică de la 1 ianuarie 2007. Să fie primit(ă)! ■

A fost un prinț

Prințul Rainier al III-lea s-a stins din viață la fel de discret cum trăise, lucru accentuat de faptul că decesul s-a produs la doar câteva zile după moartea Papei Ioan Paul al II-lea, intens mediatizată. Printr-o stranie coincidență, e vorba despre reprezentanții la vârf ai celor mai mici state din Europa, Vatican, respectiv Monaco. ■

Un examen ratat

Indiferent de deznodământul crizei ostaticilor români din Irak, presa autohtonă, care s-a trezit în fața unui test fără precedent, a ratat examenul. Căci, dacă într-o discuție particulară ești liber să-ți exprimi cele mai fantasmagorice idei și scenarii, nu este permis s-o faci public, câtă vreme există un risc oricât de mic ca viața unor semenii (și colegi de breaslă) să fie în primejdie. Și, pe deasupra, s-o faci bazându-te pe o sursă unică, fie ea și „de mare încredere” (până la proba contrarie, firește)! ■

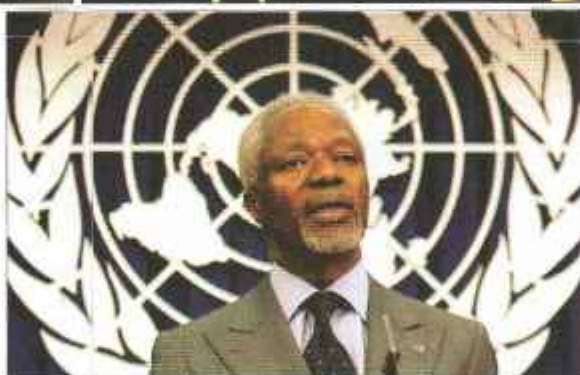
Nuntă cu cântec

După o romanță de 30 de ani, care a supraviețuit peste scandaluri, două căsnicii și o moarte tragică (Lady Di), Prințul Charles, viitorul moștenitor al coroanei britanice, și-a unit oficial destinele cu Camilla, ex-Parker Bowles, acum ducesă de Cornwall. Nu înainte ca foștii amânți să suporte o slujbă de penitență, în cadrul unei ceremonii care a ținut loc de nuntă religioasă – imposibilă, în condițiile date. Dacă adăugăm faptul că Regina și soțul ei n-au participat la căsătoria civilă (modestă și fără presă), se poate spune că a fost o nuntă semi-regală, deși, se pare, Camilla va deveni totuși regină. Oricum, castel de piatră! ■

Alt fel de români

Din fericire, nu doar fotbalistii, maneliștii, căpșunarii și politicienii ne reprezintă în lume, ci și inventatorii precum cei care, la recentul Salon de la Geneva, au obținut 7 premii speciale, 12 aur, 12 argint și 7 bronz, pentru 32 de invenții prezentate în concurs! Cap de afiș a fost „colivia” antiseismică a lui Mircea Manolescu, un fel de seif care îți poate asigura supraviețuirea în caz de cutremur. Desigur, dacă intri la timp în colivie! ■

Cine are dreptate?

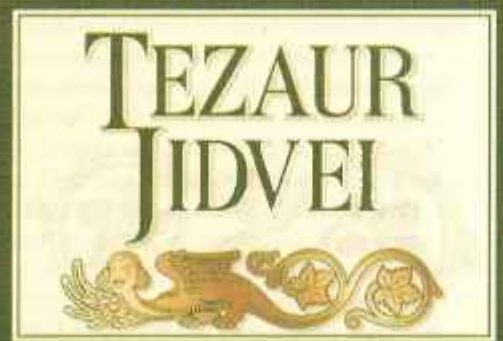
După 15 ani de pseudo-viață, Terri Schiavo a fost decuplată de la aparatele care-i asigurau supraviețuirea, la insistențele fostului soț (între timp recăsătorit, dar păstrând drepturile testamentare asupra lui Terri), materializate într-o decizie judecătorească definitivă. Demersul n-a putut fi zădărnicit nici de intervenția președintelui Bush, nici de opoziția părinților lui Terri, Bob și Mary Schindler (foto). Două săptămâni mai târziu, femeia aflată de mult în moarte clinică a părăsit această lume. Cazul a fost intens mediatizat și a redeschis dezbaterile asupra dreptului de viață și de moarte. Cine are dreptate, numai bunul Dumnezeu știe. ■

Probleme la vârf

Nu numai politicienii români au probleme cu suspiciunile de corupție. Însuși secretarul general al ONU, Kofi Annan, a fost investigat în legătură cu un contract pe care patronul fiului său l-a obținut în așa-zisul dosar irakian „hrană contra petrol”. Raportul final l-a disculpat pe Annan, susținând că n-a avut știre (!) de conflictul de interese, dar l-a criticat totuși că n-a cercetat situația. ■

O prețioasă lecție de armonie

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

Respectă-ți plăcerile!

Răpirea jurnaliștilor și filiera

Dacă dialectele/potezele în care se modulează răpirea jurnaliștilor se adevăresc, asupra României se va abate un tsunami de noroi. Cei care îl vor priza în plin nu vor fi doar guzganii politici, fie ei rozalii, ori portocalii, ci toți: presă, oameni politici, servicii secrete. Totul este trimis, deodată, în derizoriu: eroismul corespondenților de război, eficiența celulelor de criză, tradiția unei pregătiri remarcabile a României în cadrul unui război antițero. Și, dacă pleacă niște jurnaliști români în Irak, serviciile secrete românești nu știu? Degeaba au încercat, atât Președinția cât și, mai cu seamă, PSD, să-și evacueze pisica decedată în bătaură. Dezinformarea? Ea n-a venit de la ziaristi, ci de la cei care aveau efectiv **interesul** de a dezinforma. Am stat de vorbă cu un ofițer din serviciile de informații, care mi-a spus: Această răpire, în primul rând, distruge mitul prieteniei româno-irakiene. Perioada de grație a trecut. Este sigur că la mijloc sunt formulate niște condiționări economice. Negociații americani au cumpărat podurile, transporturile, căile rutiere, hărțile, planurile strategice de la generali irakieni, în timpul războiului, tot pe șfânta șpagă. Ideea care se conturează este tot cea a unui șantaj având conotații economice. Performanța serviciilor secrete americane a constat doar în obținerea numerelor de telefon ale generalilor irakieni, ca să se poată purta negocierea. Televiziunea franceză TF1 a prezentat, cu o lună și jumătate în urmă, eliberarea a doi jurnaliști francezi din mâinile organizațiilor teroriste irakiene. Și atunci, în afara serviciilor secrete, au intervenit direct premierul Raffarin și președintele Chirac.

Un alt colonel, dintr-o altă ramură a serviciilor secrete, F.D., ne-a declarat: Se joacă foarte dur în condiții dure. Chiar președintele Băsescu joacă dur, și s-ar putea să fie riscant. Dacă jurnaliștii s-au dus la masă la ora 20.00, pe fondul unui teatru de război, atunci greșeala este enormă. În cazul dat, forțele noastre militare n-au ce face. Numai forțele speciale sunt angrenate într-o asemenea operațiune. Să nu uităm că, aici, n-au reușit, uneori, nici forțele speciale britanice sau americane.

Singurul model de succes — Sgrena

Modelul folosit de negociatorii angajați de Guvernul român ar putea fi cel din cazul jurnalistei italiene Giuliana Sgrena. Este singurul care a dat rezultate. Primul succes al echipei românești a fost, doar, să poată **să se întâlnească, la „ostatici acasă”, cu românii care erau ținuti prizonieri**. O echipă i-a vizitat. Merită amintit cine a impus regula tăcerii, asupra acestor lucruri, ca și asupra celorlalte vesti din Irak: **celula de criză**. Deci, dacă este cineva vinovat de dezinformare, este, în primul rând, **celula de criză**. Care și-a creat răgazul de a-și fabrica propria versiune asupra poveștii ostaticilor din Irak. Mărirea răgazului îi convenea: putea îndrepta atenția opiniei publice numai într-o singură direcție. Bursa zvonurilor a funcționat, desigur, din prima zi: unul dintre ele a dat ca aproape sigură scoaterea ziaristilor din Irak în Iordania. Altul a vorbit despre o anume relație între Marie-Jeanne și Mounaf. În fine, altă variantă a

pus o întrebare esențială: de ce au ajuns jurnaliștii din Irak în acea formulă, acolo. De ce un jurnalist de la *România liberă* și doi de la *PrimaTV* s-au antrenat, cu deplină încredere, în bucla pe care a girat-o Mounaf?

Altă întrebare, care presupunea o anume maturitate jurnalistică în plus, a pus altfel chestiunea: este adevărat că jurnaliștii își propuseseră, în ziua în care au fost răpiți, să întâlnească un fost demnitar al lui Saddam Hussein? Acest presupus demnitar era fostul aghiotant militar (personal) al lui Saddam — și trebuia să primească un mesaj din partea unor servicii secrete străine. Despre ceea ce s-a întâmplat acolo știau serviciile secrete românești, dar știau și cele rusești, FSB, urmașele KGB. Dincolo de toate aceste piste, toți ofițerii contactați au emis același punct de vedere, într-o unanimitate contrariantă: adevărul despre răpirea din Irak nu va fi cunoscut. În locul lui, ni se va servi doar o versiune îmbunătățită.

text: **Mihail Gălățanu**

1. Nu se întâlnește cu persoane necunoscute în afara hotelului. Îi (ii) invită, de cele mai multe ori, în camera de hotel, în holul hotelului sau la restaurantul din același perimetru.
2. Nu părăsește locurile sigure/camera de hotel după ora șapte seara.
3. Nu își ia în bagaje Biblii, cărți religioase,

Decalogul corespondentului de război (în Irak)

- care ar putea face să fie acuzat de propagandă/misionariat pe teritoriul unui stat fundamentalist musulman.
4. Cursul de pregătire pentru corespondenți de război, cel puțin înaintea plecării, este obligatoriu, sub orice formă s-ar efectua: instrucții, training, discuții libere, antrenament militar etc.
5. Este obligatorie o predocumentare perso-

nală asupra zonei, cuprinzând extrase de pe net, press-releaze-uri din zona de conflict, întâlniri cu persoane originare din spațiul respectiv, alte materiale informative etc.

6. Este necesară găsirea unei călăuze la fața locului.
7. Este indicat să nu se poarte cruciulițe la gât sau alte însemne creștine vizibile, cu atât mai puțin a unor ostentative.
8. Limitarea zilelor de ședere în teatrul de operațiuni la minimul necesar pentru acoperirea subiectului jurnalistic.
9. Asigurare obligatorie.
10. Antamarea din timp, pe cât posibil, a unui mijloc de deplasare. Cunoașterea zonei de protecție și mișcare, de unul singur, numai în zona verde. În afara zonei se poate ieși doar în grup și, mai ales, beneficiind de o escortă.

Vineri, 22 aprilie, canalul TV panarab Al Jazeera a difuzat noi imagini cu cei trei ziaristi români și, separat, Mohamad Mounaf. Ostaticii se aflau, așezați și aparent legați la mâini, sub amenințarea pistoalelor, într-un cadru lipsit de orice reper, imaginile fiind mult mai întunecate și de calitate net inferioară primului film, de la sfârșitul lunii martie. Imaginile nu au fost însoțite de sonor, dar crainicul postului a susținut că „femeia” (Marie-Jeanne Ion) ar fi transmis revendicarea răpitorilor, și anume ca trupele române să fie retrase din Irak în termen de patru zile, în caz contrar românii urmând a fi executați. În plus, se cerea populației din România să facă mitinguri prin care să susțină această cerere.

La închiderea ediției

serviciilor secrete

Drumul spre OSCAR

Cu siguranță, într-o bună zi, Premiul OSCAR pentru scenariu va poposi în România! Scenariile nu s-au mărginit niciodată să caute cauzele ascunse ale evenimentelor, ci au insistat și să **interpreteze** ceea ce văzusem cu toții, cu ochii noștri. În mod previzibil, criza ostaticilor din Irak a reînviat cu febrilitate scenariu națională, cu atât mai mult cu cât autoritățile, invocând necesara discreție într-un caz atât de delicat, n-au oferit practic nici o informație în afara acelor pe care le știa toată lumea.

Așa am „aflat” că:

1. Decorul secvenței prezentate de *Al Jazeera*, hainele răpitorilor, hainele răpiților, machiajul ziaristei, poziția oamenilor înarmați, absența unor însemne „clasice” – absolut totul era atipic pentru o răpire. La mijlocul lui aprilie am putut vedea o secvență cu un american răpit, exact la fel de atipică.
2. Demersul televiziunii din Qatar, de a cere eliberarea ostaticilor, era fără precedent, ceea ce, nu-i așa, dovedea că este vorba de un caz special. Ulterior, *Al Jazeera* a citat celelalte situații în care luase atitudine.
3. Ohanesian încerca să ne indice ceva cu privirea, Mounaf se uita în tavan pentru că nu-i păsa, Mișcoci privea în jos pentru că era speriat sau, variantă, pentru că-i era rușine de înscenare, iar Marie-Jeanne Ion a vrut să nege nu cererea de răscumpărare, ci chiar presajul prin care se nega răscumpărarea.
4. Unul dintre bărbați era femeie.
5. Omar Hayssam a organizat răpirea, după care și-a cerut singur răscumpărarea.
6. Mounaf nu era răpit, ci răpitor.
7. Cei patru au fost răpiți din hotel, apoi de pe stradă.
8. Cratima utilizată în SMS dovedește că mesajul a fost scris cu relaxare, la un pahar de vorbă.
9. Tăcerea autorităților dovedește că: **a.** nu știu nimic; **b.** știu prea multe; **c.** sunt ticăloase.

10. Fotografiile sunt făcute după film, dovadă că ziarista avea un herpes mai mic și mai uscat, iar bărbaților le crescuse barba cu un milimetru.

11. Răpitorii sunt niște amatori. Al Qaeda s-a enervat că le strică firma, de-aia a cerut televiziunii să grăbească eliberarea.

12. Ziaristii au fost eliberați luni, 4 aprilie, marți, 5 aprilie, și miercuri, 6 aprilie. De fiecare dată, informația a provenit dintr-o sursă sigură.

13. După ei au venit mai multe avioane, dar, din motive obscure, nici unul nu i-a luat.

14. Hayssam a fost arestat pentru că se încheiase operațiunea de eliberare.

15. Din contră, a fost arestat, ca piesă de schimb, din cauză că negocierile intraseră în impas.

16. Ostatici sunt de mult într-o bază militară americană din Irak, din Qatar sau chiar în România.

17. Cel puțin unul dintre ei este complice la pseudo-răpire. Probabil Marie-Jeanne, pentru că tatăl ei îl știa pe Hassam.

18. Cel puțin unul dintre ei este trimis de cel puțin un serviciu secret român.

19. Americanii nu le dau drumul, ca să-i ancheteze la sânge.

20. Americanii nu le dau drumul, ca să-i folosească în decapitarea rețelelor teroriste.

21. Românii negociază acum nu cu irakienii, ci cu americanii.

22. Răpirea a fost organizată pentru ca Hayssam să scape de dosarele de la PNA.

23. Ostatici au fost vânduți unei alte grupări și acum se cere pentru ei suma de 30 de milioane de dolari.

Respect cu sfintenie dreptul oricui, în special al colegilor ziaristi, de a spune orice cred și orice cred că știu. Sunt convins însă că, după ce totul se va termina și – să dea Dumnezeu! – ostatici se vor întoarce sănătoși acasă, toți cei care au lansat scenariile de mai sus își vor cere, public, iertare.

text: Tudor Călin Zorojanu

foto: Reuters, Antena 1

Nicolae Ulieriu, fostul purtător de cuvânt al SRI, spune și el că, de la început, răpirea i s-a părut o „făcătură”, în sensul că un grup de interese a organizat această „excursie” în Irak și răpirea, ca o acțiune de dezinformare, de deturnare a atenției către un obiectiv fals, dar și ca o demonstrație de forță: „Sunt în stare să

O demonstrație de forță?

fac așa ceva, țin cont de mine!” Posibilitatea ca scenariul să se afe ar fi un risc asumat: depinde de interese și

ce obiective are grupul respectiv. Iar faptul că totul se petrece în atenția lumii întregi nu e un impediment: ascunzătoarea cea mai bună e în văzul tuturor... Și-au făcut serviciile secrete datoria? „Da, categoric da!” Vom afla vreodată în ce fel? „Poate, așa, când se vor deschide arhivele, peste 50 de ani... O asemenea operațiune nu poate fi concepută fără implicații externe. Or, a le da pe față acum sau în viitorul apropiat, ar fi o inabilitate care ar strica alte jocuri.” Dar despre cazul în sine vom ști adevărul? „Vor fi două adevăruri. Unul oficial, care va ține cont de implicațiile interne și externe, și unul parțial, al celor care au avut de trecut prin asta și vor spune cât au putut vedea și... cât li se va spune să spună. Ei vor fi categoric instruiți ce au voie să spună. «Poate ai și uitat ce-ai văzut...»” Dar, spune Ulieriu, România nu va avea prejudicii de imagine: „Caracterul de făcătură nu va fi atât de evident. În fond, pe asta cred că s-a și mizat: cazul are o foarte puternică dimensiune umană, care va prevala: bine că s-a terminat cu bine!” Despre tăcerea celei de criză, el consideră că „Este perfect justificată. Poate nu-i corectă din perspectiva necesității de a fi informați, dar e perfect justificată, și aici cred că tot mâna lui Băsescu este. Dintre cei din celula de criză mi se pare singurul care are habar ce-nseamnă munca de informații și activitatea serviciilor secrete. Informația este cu mult mai mult decât suma părților ei. Un autor american spunea că este «cunoaștere distilată». Iar factorul politic este cel care stabilește obiectivele generale ale muncii de informații și le articulează într-o strategie națională. Ceea ce la noi încă nu există! Aștept de la Băsescu să creeze această strategie.” ■

Mărturia unui general irakian:

„Am plătit 30 de mii de dolari ca

„Mohamad, vărul meu primar, a fost legat de o rachetă. Și s-a tras, așa, cu el încă viu, spre o țintă din Iran. Altui văr, colonel de stat major, la Bagdad, i-au tăiat capul. Și ni l-au trimis acasă, în Babel, ca avertisment. Într-o zi m-au chemat la morgă, să ridic un colet. Era fratele meu. De-abia dacă l-am recunoscut. Avea trupul ciopârțit și ars, de la torturi și curent electric. La 76 de ani, tata n-a mai suportat. A plecat în Iran, pe jos. A murit otrăvit. Securitatea lui Saddam avea – și încă mai are – mâinile foarte lungi.”

Să-mi scot băiatul din închisoare

Cam așa începe CV-ul unui general irakian. Atipic pentru un diplomat, dar de înțeles când este vorba despre un opozant al regimului Saddam. Studiile, performanțele profesionale sau funcțiile administrative contează mai puțin decât numărul morților din familie. Și încă și mai puțin decât faptul că unii au rămas în viață. Din 16 februarie 2005, Iskander Witwit este atașatul militar al Republicii Irak în România.

exclusivitate

Generalul Witwit face parte dintr-un trib foarte cunoscut în Irak, datorită descendenței din regii legendari ai Babilonului și, mai apoi, revoltei împotriva colonialismului și dictaturii. Familia numără în jur de patru mii de „frați de singe”, cum își spun ei, și are cartierul general în regiunea Babel. În acest context, Iskander Witwit nici nu s-a gândit vreodată că ar putea alege altceva decât o carieră în armată. A absolvit Academia Militară, în

1969, și Academia de Stat Major, în 1982, cu specializarea apărare aeriană. Din cauza antecedentelor revoluționare din familia sa, regimul Saddam l-a ținut mereu în spatele frontului. Era mai comod să-l știe doar profesor în tabere de pregătire militară sau, bonus, la Institutul de apărare aeriană din Bagdad. Apoi, pentru și mai multă siguranță, a fost arestat, anchetat și trecut în rezervă. Până au venit americanii.

„Am văzut comanda centralizat

Se spune că sunteți un foarte bun specialist în apărare aeriană, un amănunt știut și de Saddam. A încercat vreodată să vă atragă de partea lui sau să vă folosească în calitate de profesionist?

– Nici vorbă, știa foarte clar că tot tribul meu este de partea cealaltă, că suntem împotriva regimului. Eu nici măcar nu l-am văzut vreodată față în față. Comunicarea noastră, dacă pot să spun așa, a fost doar prin morți. Din când în când îmi tortura, cel mai adesea până la ultima suflare, câte un membru al familiei. Până când a venit și rândul meu.

– Când ați fost arestat și sub ce acuzații?

– În iulie 1991, după o lună de la declanșarea Intifadei, m-au luat, împreună cu băiatul cel mare – din fericire, ceilalți trei copii au reușit să fugă – și m-au dus în cea mai mare închisoare din Bagdad. Eram acuzat pentru faptul că familia mea participă la revoltă și forțele de securitate m-au torturat ca să le dau informații despre revoluționari. Pe vremea aceea, în Irak era o situație dezastruoasă. Mii de bărbați au

dispărut după războiul din Kuwait, familiile lor îi căutau, nu aveau ce mânca, nu se găsea nimic de lucru, aveam senzația că suntem într-un lagăr de exterminare.

Securitatea omora în masă, pe oricine, sub pretextul că instigă la revoltă. Intrau cu tancurile în case, era plină țara de gropi comune. Oamenii n-au mai putut răbda, au năvălit peste instituțiile statului. Dar mișcarea din 1991 a fost spontană, nu a organizat-o nimeni în mod special. Era și familia mea pe străzi, așa că eram vinovat. După două luni de anchete am fost trecut în rezervă și eliberat. Intifada, după cum știți, s-a terminat în sânge și gropi comune. Și să nu uităm că, din păcate, deasupra avioanelor irakiene care bombardau populația se aflau avioane americane. Punct.

– Băiatul dumneavoastră a fost eliberat și el?

– Nu atunci, l-au mai torturat vreo doi ani, l-au ținut în închisoare pe post de eventuală monedă de schimb. Am făcut fel și fel de intervenții, pe la toate cunoștințele mele, până am reușit să-i plătesc răscumpărarea.

– A fost un caz special sau, de regulă, libertatea în Irak se putea cumpăra? Cui ați plătit și cât?

– Șefii securității adunau bani și din astfel de tranzacții. Prin intermediari, îți spuneau ce chinuri suportă în închisoare copilul, fratele ori prietenul tău. Apoi îți sugerau că pentru sumă cutare ar fi dispuși să intervină. Și tu încercai să aduni cumva banii ăștia, care nu erau puțini. Eu am plătit șefului comisiei de anchetă 30 de mii de dolari. Și mă consider norocos, pentru că băiatul a fost eliberat. Alții și-au vândut casele, tot ce aveau, au plătit și pe urmă au luat niște cadavre sau nici măcar atât. Există mii de irakieni dispăruți, pur și simplu, ca și când ar fi intrat în pământ.

– Ce ați făcut după trecerea în rezervă?

– M-am întors acasă, în Babel, și am deschis un magazin ca să avem din ce trăi. Din 1991 până în 2003 nu a trecut o singură săptămână în care să nu fiu dus la interogatoriu. Mi-au supravegheat casa, magazinul, toată familia. „Când este ora zero?”, era vesnica întrebare a

După nici trei luni de când este atașat militar la București, generalul Witwit a bifat unul dintre cele mai importante obiective ale misiunii sale. A bătut palma cu ministrul Apărării Naționale pentru tabere de instrucție a soldaților din noua armată irakiană în România. Primul „lot” este antepat la începutul lunii iulie.

Atașatul militar al Irakului în România se apără de rele prin puterea unui... inel. Îl poartă pe inelul de la mână stângă, de câțiva ani. L-a primit cadou de la un prieten din Arabia Saudită. Allah și Profetul Mohamed, ale căror nume sunt incrustate în interiorul unei pietre negre, dau puteri magice acestui inel.

ă a armelor chimice“

anchetatorilor. Voiau să afle de la mine când și unde se întâlnesc liderii opoziției lui Saddam, ce planuri au, ce se pune la cale. Eu tăceam, ei mai omorau pe cineva... Până să-mi vină rândul, au venit americanii.

- Ați fost contactat de cineva din partea lor?

- Aveam niște legături secrete, printr-un prieten, mai demult. I-am contactat eu, când au ajuns aproape de Babel. I-am ajutat să localizeze bazele militare din zonă, depozitele de muniții, batalioanele securității. Localnicii erau derutați, le-am explicat ce se întâmplă, am încercat să controlăm grupurile extremiste și pe cele fidele lui Saddam. Am folosit și un fel de război psihologic, am lansat zvonuri de genul că soldatul american e un fel de superman, care nu poate fi învins, deci n-are sens să te pui cu el. Știu că pare ciudat, dar în Irak astfel de metode au eficiență. Am fost ales prefectul județului Babel și cred că am reușit să stabilizez, cât de cât, situația în această zonă.

- Și cu armele chimice cum rămâne? Sunt sau nu depozite în Irak?

- Nu știu de ce nu s-au găsit, sau ce s-a întâmplat, dar știu sigur că există. Saddam și ginelele său făcuseră o industrie prosperă din asta. S-au folosit în războiul din Iran, există și dovezi. Mai mult, dictatorul intenționa să le „adapteze” și pentru problemele interne. La un moment dat, la o ședință a Consiliului Național, unul dintre apropiații lui Saddam ne-a pus pe masă o cutie cărămidă, cu aspect de telecomandă. A zis să ne uităm bine la ea și să ținem minte că, dacă apăsăm un buton, un oraș întreg arde până la scum. Era un avertisment cu arma chimică pentru zonele care se gândeau la revoltă. Cutia aceea era un fel de comandă centralizată.

- Ce părere aveți despre povestea cu ziaristii români răpiți în Irak?

- Și vă rugasem să nu-mi puneți această întrebare! Pot să vă spun doar că, împreună cu Ambasada noastră, ținem legătura cu autoritățile din Irak pentru a rezolva situația.

- Dincolo de această întâmplare, în Irak s-a dezvoltat o adevărată industrie a răpirilor. Ce ne puteți spune despre asta?

- Este o modalitate de rezistență pentru grupările fostului regim, pentru adepții lui Bin Laden, pentru extremiștii islamici. Situația este întreținută cu sprijinul țărilor vecine, care nu sunt foarte fericite să fie un regim democratic în Irak. Așa că ne aflăm, deocamdată și din păcate, în prima linie a terorismului mondial. Sigur că actualul guvern încearcă să schimbe lucrurile, dar nu este simplu. Dizolvarea armatei și a securității a creat un haos fără egal. Grupurile îmbogățite de vechiul regim nu vor să-și piardă privilegiile. Apoi, să nu uităm că, înainte de război, Saddam a eliberat din închisori aproape toți criminalii, tâlharii și violatorii. Ei, bine, în acest peisaj este posibil aproape orice. Chiar și o industrie a răpirilor, pentru bani sau revendicări politice.

- După ce v-ați alăturat americanilor, ați scăpat de susținătorii fostului regim?

- Nu prea. În 9 aprilie 2003, de pildă, la șapte dimineața, mi-au bombardat casa părintească din Babel, cu niște rachete lansate de pe umăr. Erau teroriști din partidul Abbas și din forțele de rezistență.

- Mulțumim pentru interviu și sperăm că teroriștii cu pricina n-au de gând să vă viziteze și la București.

text: **Liliana Petruș** și **Ahmed Jaber**

foto: **Robert Hanciarac**

și **arhiva Ambasadei Irakului la București**

Cât a fost prefect al județului Babel, generalul Witwit a înțeles că marea suferință a irakienilor este legată de morți și de gropile comune. Năgăi după Intifada din 1991, Saddam a omorât peste 25.000 de oameni.

Ca vântul și ca gândul

Aventura comună a jurnaliștilor Mircea Dinescu și Cristian Tudor Popescu este anunțată că va porni la data de 4 mai, în prima miercuri de după Paște. Prima propunere (pentru titlul noului ziar) a lui Dinescu a fost în tonul *Aspirinei săracului*: ar fi trebuit să se numească *Pâine neagră*. La observația că pâine neagră ar fi fost un titlu potrivit la un preț mic, Mircea Dinescu a replicat: *Ehe, acuși și pâinea neagră s-a scumpit, uneori e mai scumpă ca asta albă!*

Avea dreptate: îi și vedem pe copiii de mîngi care vînd ziare strigînd: *la, frate, pâine neagră!*

Dar și mai aprig: *la(-ți) gândul!* Până una-alta, noile publicații – dar și titluri de publicații – beneficiază de o nesperată și îndărjită promovare. Dan Cristian Turturică se va bucura de avantajul unui titlu gata promovat: *Prezent*, asta în cazul în care va fi prezent cu el la raport în primăvara asta. Dacă, însă, cotidianul va apărea, așa cum susțin surse din interiorul echipei, în septembrie, avantajul s-ar putea dilua. Oricum, tot ce se scrie despre ambele titluri în pregătire reprezintă o promovare binevenită. Așa cum s-a zvonit că echipa

lui Dan Cristian Turturică va fi chemată, la negocieri, spre a prelua *Adevărul*. Dezoaterea amorsată în jurul cuplului Dinescu-Popescu are mai multe puncte aflate în discuție. Unul dintre ele: cine este brandul mai puternic, dominant, în tandemul sus-numit? E mai tare Dinescu decât Popescu? Mircea Dinescu, scriitor, pulover apărut pe rasterul televizorului imediat după Ceaușescu, pîntos, bășcălios, cu alternanțe între clownerii și vorbe de duh, între verdicte și haz neaș, popular – sau Popescu, figură simpatizant-proletară, cu umori (până acum) presupus stângiste, incisiv, vehement până la stridentă? O agenție de publicitate s-ar pronunța, poate, cel mai bine. Un alt nume, vehiculat în mijlocul unor discuții despre cum s-ar putea intitula cotidianul, înainte de a se opta pentru *Gândul*, a fost (și) *Lupta*. Sugestia a fost doar adusă în discuție, dar nu a avut mari șori de izbândă deoarece s-a presupus că un titlu ca acesta, deși are o tradiție aproape centenară, nu ar fi căzut bine cu imaginea echipei care tocmai a părăsit *Casa Scînteii* pentru o altă casă, poate, mai ospitalieră.

Inter. **Mihail Gălățanu**

MIRCEA DINESCU

- mai cunoscut ca scriitor
- pamfletar
- haios
- conciliant
- tragi-comic
- mai direct implicat în politică
- mai vîrstnic și mai balcanic
- alură de moșier gata să își rotunjească burtica în jurul brăului

CRISTIAN TUDOR POPESCU

- vituperant
- în renunțare temporară la cariera de scriitor
- încrâncenat și tăios
- umorul e o formă de sarcasm extrem (ca sportul)
- mai degrabă observator politic
- mai nervos și mai lipsit de răbdare
- alură de Bertolt Brecht, cu șapcă muncitorească, opinii social-democrate & intransigență

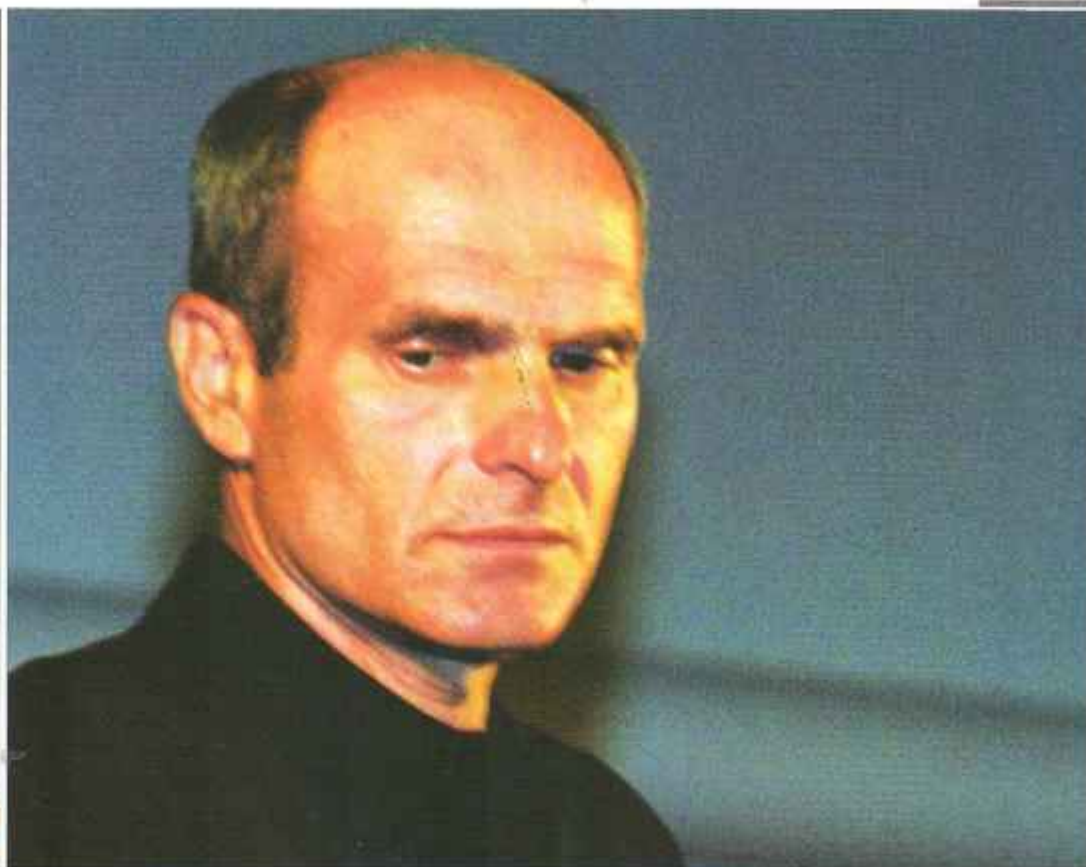
Așteptăm și opinia cititorilor noștri vizavi de cei doi, de aventura lor jurnalistică și pronosticuri privind longevitatea relației, care a fost pusă, de mai multe ori, sub semnul întrebării.

Parerea specialiștilor în publicitate și media

Dragoș Grigoriu,
președinte *Tempo Advertising*

„În primul rând, să nu confundăm brandul personal cu personalitatea, caracterul sau valoarea intrinsecă a individului. Brandul personal este percepția noastră despre acestea sau, atunci când brandul este controlat profesionist, înseamnă mai degrabă ce ne lasă individul să cunoaștem despre el. Dacă analizăm ce ne-au lăsat să cunoaștem Mircea Dinescu și Cristian Tudor Popescu, eu mai degrabă găsesc asemănări și compatibilități, decât deosebiri. Cele două branduri se aseamănă până la confundare când vorbim despre valorile centrale: jurnalism profesionist într-o manieră extrem de personală și diferențioare. Rezultanta colaborării, din acest punct de vedere, nu poate fi decât foarte vizibilă și de impact. Posibilitatea apariției unui conflict depinde nu de branduri, ci de valorile intrinseci individuale, respectiv de cum înțeleg să-și armonizeze interesele de orice natură. Fără nici o referire la subiectul discuției noastre, cel mai des întâlnite crize de brand personal în presa românească sunt cele provocate de nearmonizarea interesului personal material («vreau să câștig») cu brandul personal comunicat anticipat (valori aparținând jurnalismului militant: «fac jurnalism ca să mă lupt cu corupția, nu ca să câștig bani!»). Astfel de situații de criză rezultă, de cele mai multe ori, în pierderea credibilității «proprietarului». Revenind, asocierea dintre Mircea Dinescu și

Cristian Tudor Popescu mi se pare o rețetă care poate avea un succes comercial atât timp cât cei doi înțeleg să-și armonizeze interesele. Aș fi ales totuși un titlu al ziarului care să exprime mult mai activ agresivitatea brandurilor personale ale celor doi inițiatori."

**Cristina Guseth,
director Freedom House Romania:**

"Apariția unei noi publicații, al cărei acționariat este cunoscut de la bun început și care va beneficia de experiența și notorietatea unor ziariști ce pot fi considerați formatori de opinie, este salutară. Cu atât mai mult cu cât *Freedom House* a depus un efort constant pentru profesionalizarea și creșterea transparenței industriei media. Cu speranța sinceră că această publicație va putea reprezenta o valoare adăugată a peisajului mediatic românesc, le dorim un public pe măsură."

**Victor Savu,
director Spotlight:**

"Depinde din perspectiva cărui target privești lucrurile. Dacă și-au propus un target mai evoluat, atunci *preafericitul* Popescu, care este mai rigid, va fi cel care își va pune amprenta asupra ziarului. Dacă se gândesc la un ziar mai *light*, atunci se va impune brandul lui Dinescu, care este balcanic – în sensul omului relaxat. Mircea Dinescu este un brand de tip «luat la mîșto», așa ne-a obișnuit atât în emisiunile tv, cât și în revistele sale. Cât despre Cristian Tudor Popescu, trebuie ținut cont că întotdeauna a existat o diferență între ceea ce spune și ceea ce face. Felul în care a

plecat de la *Adevărul* este o dovadă în plus. Nu poate să vină și să spună că nu a știut nimic despre ceea ce se întâmpla acolo, când toată lumea știa că această publicație era organul unei anumite părți a PSD. Pe termen lung, nu cred că relația Popescu-Dinescu ar putea să dureze, chiar dacă acum Dinescu, din spirit de frondă, va afirma că este în opoziție. Dar în nici un caz nu este alături de PSD, poate mai degrabă de extrema dreaptă. Pe de altă parte, Dinescu este suficient de nebun ca să se înțeleagă cu toată lumea pentru ca mai târziu să se certe cu toată lumea. Trebuie spus, însă, că ziarul nu îl fac doar Dinescu și Popescu, ci, în spatele lor, se află o echipă întreagă."

**Petre Anghel,
scriitor, profesor la Facultatea de
Sociologie și Asistență socială:**

"Sunt suficiente argumente în favoarea acestei colaborări, ambii protagoniști fiind firi independente, cu o orientare nedictatorială și anticomunistă, cu concepții despre realitate și viață convergente. Este adevărat că personalitățile lor foarte puternice fac dificilă aflarea unui consens la nivelul amănunțurilor. Sunt conștienți, însă, că va prevala scopul comun al celor doi, care coincide cu viziunea majorității cititorilor: un ziar de atitudine, independent, cu o privire critică și obiectivă asupra factorilor politici de decizie. Nu trebuie uitat că amândoi sunt profesioniști, cu un stil original, ceea ce asigură personalitate publicației, în contextul general al presei, în care cele mai multe ziare se pierd în relatarea amănunțurilor ne semnificative."

**Tia Șerbănescu,
senior editor Cuvântul:**

"E greu de făcut un pronostic exact. Tot ceea ce se poate prevedea ar fi ca, în mod logic, Cristian Tudor Popescu să se ocupe de partea redacțională a ziarului, iar Mircea Dinescu să aibă undeva o rubrică, astfel că amestecul lui va fi mult mai redus. În ceea ce privește colaborarea celor doi, este greu de anticipat felul în care se va desfășura, pentru că ei sunt oarecum incompatibili, mai ales în latura comportamentală, astfel încât nu ar fi exclusă o colaborare, pe alocuri, cu scântei. Oricum, ziarul va fi unul de autoritate, așa cum au anunțat, și tot ceea ce le putem dori este să reușească să-l impună pe o piață supraaglomerată, și de ziare, și de autorități. Fiindcă este la început de drum, nu ne rămâne decât să le dorim succes, așa cum se cade să le dorim și colegilor de la *Adevărul* care au rămas să se relanseze după ruptură. S-ar putea ca nici *Gândului* lui Cristian Tudor Popescu și Dinescu și nici *Adevărului* celorlalți să nu le fie atât de ușor pe cât cred ei, sau cel puțin declară unii dintre ei în momentul de față. Echipa care a plecat de la *Adevărul* are un număr de cititori fideli, dar nu atât de mulți, mai ales acum, când fidelitatea devine din ce în ce mai relativă. Dar, dacă va fi o reușită, își vor fideliza alt public. Public care nu e chiar atât de ușor de cucerit pe cât de optimiști se arată proprietarii noului ziar."

text Dana Zarojanu

foto Mediafax Foto

Băseșcu și menajerieria s

Primul vârf care va cădea: Tudor Tănase

Radiografia serviciilor secrete din România față cu noua putere nu se poate face decât cu surse *dinăuntru*. Care, ca oriunde în lume, într-un asemenea subiect, sunt *undiscolsed*. Dorian F. Sursă din interiorul serviciilor militare de informații (grad: locotenent colonel) ne-a indicat că primul cap vizat este cel al lui Tudor Tănase, șeful STS (Serviciul de Telecomunicații Speciale). Al doilea cap, în ordinea schimbărilor prevăzute: cel al lui Radu Timofte. Termen: până la sfârșitul anului (minimum două-trei luni, maximum un an). Cuvântul de ordine: rocade. Și o bătălie surdă pentru putere atât în interiorul serviciilor secrete, cât și în afara lor. Mulți din afara serviciilor secrete propriu-zise ținesc poziția de lider în cadrul unei formațiuni speciale. De exemplu, candidat în *cărți* pentru înscrierea pe orbita șefiei STS este Dan Georgescu, care nu ar fi tocmai dezinteresat de o atare propunere, dimpotrivă chiar. La ora aceasta, Dan Georgescu este director la alte abrevieri: ANRC (Agenția Națională de Reglementare în Comunicații). Dar cine e omul? Este cel pe care prim-ministrul Călin Popescu Tăriceanu l-a

numit președinte ANRC în martie 2005, în locul lui Ion Smeșianu. Intenția declarată a schimbării este *liberalizarea controlată*. De altfel, în țesătura asta delicată a mantelării (&baletării) serviciilor discrete din România, Dan Georgescu a declarat, la instalare, că intenționează să dea, în comunicații, un *avânt climatului propice dezvoltării afacerilor*. El, unul, chiar a reușit performanța de a fi fost consilier al ultimilor cinci miniștri ai Comunicațiilor. Dincolo de orice culoare politică. De unde, însă, bătălia bruscă pentru STS? Răspuns simplu: STS ascultă tot. Când SRI, interelat de nenumărate ori în privința interceptării convorbirilor telefonice, ridică din umeri, avea de ce să se prevaleze: oamenii avizați din zona informațiilor știu că, de fapt, aparatul specific se află la STS și nu la SRI. Oricum, aparatul folosit în ascultarea convorbirilor este, după cum ne menționează altă sursă, veche, nu nouă – și cam depășită ca performanțe. Deci, bref & în concluzie, Tudor Tănase știe și ascultă/a ascultat tot ce se întâmplă (și mai ales deja întâmplat) pe cursul guvernării pesediste.

Un argument în plus pentru schimbarea lui

Tudor Tănase rezidă și în acuzațiile formulate asupra lui – și referitoare la faimoasa afacere a Serviciului 112, telefonie de urgență (formulate, de altfel, și în mass-media). Tănase a fost adus de la pensie. Reactivarea sa este pusă în spinarea lui Talpeș, dar ce nu se pune, mai nou, în spinarea lui Talpeș? Tănase, se presupunea, ar fi un apropiat al cercului Dan Ioan Popescu, Miron Mitrea, Octavian Cozmăncă. În 1997, trecerea sa în rezervă ar fi fost pusă pe seama unor abuzuri în funcție.

Cât îl privește pe Radu Timofte, el a fost ridiculizat, în mai multe rânduri, de chiar structuri ale SRI. Cu mai bine de un an în urmă, SRI anunța, de exemplu, că a fost prins un terorist arab din Al-Qaeda, care încerca să treacă fraudulos granița în Ungaria. Surse aparținând comunității arabe din România au dezmințit, fie oficial, fie neoficial, o asemenea *realizare*, arătând că era vorba doar despre un egiptean *deghizat* într-un emigrant rupt de foame.

Un alt exemplu era cel al arestării, în Italia, a navei *Sara*, afacere în care SRI era în confuzie, atât în realitate cât și în comunicare. Asemenea disfuncționalități pot indica faptul că Timofte nu stăpânește realitățile din zona crepusculară a *Intelligence*-ului românesc.

TEXT: Mihail Gălățanu

Serviciilor de informații

Cei trei care ar putea speria Vestul

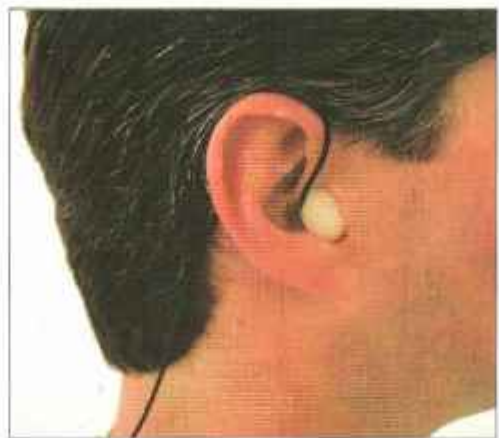
De ce ar fi fost de așteptat ca Traian Băsescu să-i schimbe (cât mai repede) pe cei trei șefi ai principalelor servicii speciale din România?

Sunt, mai întâi, motivele de principiu: 1. În atare poziții, un șef de stat are nevoie de oameni de mare încredere, fără suspiciunea că ar putea fi fideli fostului președinte, care i-a instalat; 2. aceștia ar putea dirija informațiile colectate de către servicii spre unele grupuri de interese; 3. mai mult, le-ar putea dirija chiar împotriva celui despre care presupun că, mai devreme ori mai târziu, ar putea să-i schimbe totuși; 4. orice zi de prelungire a *status quo*-ului poate să însemne acoperirea profesionistă a unei mulțimi de urme compromițătoare ale fostei puteri.

Există însă și motive personalizate. Conform istoricului Marius Oprea („Moștenitorii Securității”), Tudor Tănase, șeful STS, a făcut parte din echipa generalului de Securitate Plesită, pe vremea când DIE întreținea legături cu celebrul terorist Carlos Șacalul. Tănase conducea atunci unitatea „R”, care se ocupa cu interceptarea transmisiunilor radio ale ambasadelor occidentale din România. Nu este neapărat dovada unei

vinovății, dar cum le-o fi picând vesticilor să-l știe acolo unde e? Motiv pentru care Emil Constantinescu l-a trecut în rezervă în 1997, iar Ion Iliescu l-a reactivat după 2000.

La rândul lui, Radu Timofte, directorul SRI, este cunoscut cu violente atitudini anti-NATO pe vremea în care Alianța (din care acum facem și noi parte!) intervenise în conflictul din Kosovo. Pe de altă parte, Vasile Lupu, fost prim-

adjunct la SRI și sub Virgil Măgureanu, și sub Costin Georgescu, a plătit cu trecerea în rezervă, în 2001, aparenta sa legătură cu afirmațiile privind presupusa racolare a lui Timofte de către KGB înainte de 1989.

În fine, Gheorghe Fulga, șeful SIE, n-a prea dat explicații privind legătura sa cu controversatul Paul Brener, dezvăluită chiar de către cel bănuit că a introdus în România mai mulți mafioți care se îndeletniceau cu spălarea banilor organizației criminale *Cosa Nostra*. Pe de altă parte, Fulga a rămas acționar/administrator la mai multe firme private, deși statutul de funcționar public de rang înalt nu-i permitea implicarea în afaceri.

Până acum, Băsescu nu i-a deranjat pe nici unul dintre cei trei. Mai mult, i-a lăudat (sau cel puțin serviciile respective) cât i-a stat în putință, iar pe Fulga chiar l-a decorat cu Ordinul Național „Steaua României”, pentru „îndeplinirea cu succes a atribuțiilor profesionale deosebite și misiunilor speciale”. E drept, recent – profitând cumva și de criza ostaticilor – a reiterat ideea că, la împlinirea a șase luni de la alegeri, fiecare va da socoteală pentru ceea ce (nu) a făcut.

Să nu fie cam târziu...

text Tudor Călin Zarojanu

Nicolae Ulrieru, fost purtător de cuvânt al SRI:

„Înlocuirea șefilor serviciilor secrete era strict necesară”

▼ **Era de așteptat înlocuirea șefilor serviciilor secrete, după o schimbare de putere?**

– Era strict necesară! Fiecare șef de stat trebuie să aibă oamenii lui de încredere, e o cutumă internațională. În al doilea rând, foștii și încă actualii șefi ai serviciilor secrete n-au făcut mare lucru. De la plecarea lui Măgureanu din SRI, serviciile secrete au intrat într-o perioadă de stagnare. Principalul vinovat este Emil Constantinescu, care a numit niste diletanți ilari, un inginer constructor și un actor ratat – Costin Georgescu, respectiv Cătălin Harnagea. Iar după revenirea PDSR la putere au fost promovați oameni care au dovedit doar că sunt „oamenii lui Iliescu”, iar cel puțin una dintre numeți s-a făcut cu încălcarea legii: directorul SRI trebuie să fie civil, or, din câte știu, Radu Tîmboș a fost avansat la gradul de general de către Ion Iliescu.

– **Dacă în serviciile secrete lucrează niște profesioniști, cât de mult contează cine le sunt șefii?**

– Șeful este sinapsa între instituție și factorul de decizie, care este emina-mente politic. Or, dacă pui în această funcție un om care nu este în stare să propună o strategie în materie de informații, înseamnă că informațiile, care se culeg oricum, sunt folosite nu pentru siguranța națională, ci pentru interese de grup. Sub directoratul lui Costin Georgescu, de pildă, anumiți oameni din SRI s-au pus sub „umbrela” anumitor grupuri politice și economice. Acum e greu să-i mai aduni sub aceeași „mână”, dar sper ca Băsescu s-o facă.

– **Legea Ticu definește „poliția politică” pentru a o separa de activitatea normală a unui serviciu secret. După știrea dv., în România post-decembristă s-a mai făcut poliție politică?**

– Da, dar nu ca obiectiv al instituției. S-a făcut, în virtutea inerției, de către indivizi care și-au câștigat astfel niște avantaje.

– **În cei șapte ani petrecuți de dv. în SRI, s-au descoperit asemenea cazuri?**

– Da, au existat și știu că Măgureanu s-a debarasat foarte rapid de acei ofițeri. Erau unii care simpatizau cu anumite formațiuni politice naționaliste sau cu grupuri de interese nostalgice. În august 1991 au plecat din SRI peste o mie de ofițeri, care, într-un an și jumătate, fie că au aduseseră două informații în trei luni, fie că aduceau unele care vizau categorii de persoane și nu cazuri concrete. Poliția politică asta făcea: se ocupa de străini, foști deținuți politici sau aventuriști, luați în ansamblu. Or, eu am cunoscut legionari care erau oameni integri – de altfel, am făcut parte dintr-un grup care l-a anurat pe Petre Țuțea: pictori, scriitori, muzicieni (l-aș aminti măcar pe regretatul Dorin Liviu Zaharia). Ne

întâlnam o dată-de două ori pe săptămână, în dezbateri foarte înținse. Țuțea vorbea ore întregi, cu o excepțională claritate a gândirii... Grup care a fost arestat în aprilie '76 și anchetat de Securitate vreme de șase luni. Ne propusesem să scoatem și o revistă...

– **Lăsând acum în urmă poliția politică, Securitatea ce altceva a făcut, și ce fac acum serviciile secrete, că nu prea se vede...?**

– Orice stat are secrete de apărare și interese de promovare. Securitatea a apărut secretele statului român inclusiv față de așa-zisii prieteni – nu uitați că avea un serviciu anti-KGB! Invențiile, securitatea granițelor, încercările de influențare a evenimentelor erau obiectul de activitate al spionajului și contraspionajului. Furtul de tehnologie, de pildă, se practica de către toate serviciile secrete din lume! Securitatea a adus în țară tehnologii avansate, care, din pricina sistemului și a

megalomaniei lui Ceaușescu, n-au fost aplicate așa cum ar fi trebuit. După revoluție s-a petrecut un fenomen invers, pe fondul lipsei de legi. De pildă, după abrogarea Legii patrimoniului național, autoritățile vama le n-au putut să împiedice ieșirea din țară a unor valori foarte importante.

– **Serviciile secrete n-au semnalat asta?**

– Ba da, am avut informații constante către primul-ministru. După cum s-au făcut – către Roman, Stolojan și Văcăroiu – și informații privind delapidări, deturnări de fonduri, privatizări pe nimic. Nu s-a luat aproape nici o măsură. Mai mult, am avut cazuri în care cei vizati erau avertizați! Îi spuneam ministrului: „Fabrica de rulmenți cutare a încheiat un contract prin care vinde în Occident sub prețul pieței”, iar el îl suna pe director: „Vezi, mă, că a intrat SRI-ul pe fir!” De altfel, pentru o parte dintre aceste informații am obținut aprobarea lui Măgureanu să le public în presă, după o vreme, când își pierdeau caracterul secret. Ideea nu era a mea: aflasem că *The Economist* este o revistă susținută de serviciile secrete și mare parte dintre

analizele publicate, foarte bune, provin de la MI-5 sau MI-6!

– **Din câte știți, se mai întâmplă și azi ca semnalări ale serviciilor secrete să fie ignorate de către factorul politic?**

– Categorie, da. După părerea mea, strict personală, pe care mi-o asum, explicația este că există o coaliție a grupurilor de interese care acționează peste limitele de partid, peste ideologii și programe. Sunt oameni care au pornit în '90 de pe aceeași linie de start și, chiar dacă, de ochii lumii, s-au răspândit în direcții diferite, se ajută sau măcar se menajează. Nu-mi strici tu mie afacerea, n-o stric nici eu pe-a ta. Suntem la porțile Orientului...

– **Există o confrerie a foștilor membri ai Securității?**

– O confrerie, nu, dar, dacă se cunosc între ei, dacă au în spate 10-20 de ani de activitate în Securitate și acum se întâlnesc pe piața afacerilor, nu trebuie să ne mire că se pun de acord. Am cunoscut foști lucrători ai Securității, intrați în afaceri, care mi-au spus că au fost primii avizați de iminența căderii regimului ceaușist și și-au constituit niște „linii de fugă”. Ulterior, după ce fuseseră recapacitați de SRI, au plecat din varii motive, inclusiv primind misiunea de a intra în afaceri, pentru că și asta e o practică a serviciilor secrete.

– **Decembrie 2004. De ce n-a schimbat Băsescu șefii serviciilor secrete? Mai mult, i-a lăudat din plin!**

– Poate să fie o abilitate a lui Băsescu, care în nici un caz nu este un naiv. Din câte îl cunosc eu, este un tip

care gândește pe termen lung și bănuiește că așteaptă să găsească oamenii și/sau momentul potrivit. Poți să o faci imediat după ce ai venit la putere, dar asta presupune să ai oamenii.

– **Dar păstrându-i o vreme pe cei vechi, aceștia nu pot lucra împotriva ta?**

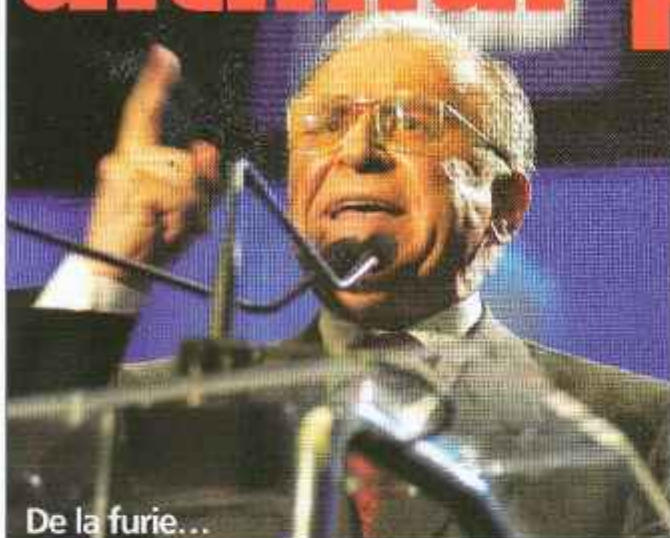
– Ba da! Sper ca președintele Băsescu să fie conștient de asta și s-o considere un risc asumat. Dacă nu-i așa, e păcat. Pentru că lui Băsescu nu-i va ajunge un mandat ca să facă tot ce și-a propus. Or, nu te poți întemeia pe o asemenea idee fără să ai asigurată colaborarea competență și obiectivă a serviciilor secrete.

– **Ce prejudicii îți poate aduce un șef de serviciu secret, moștenit și păstrat în funcție?**

– Dirijarea informațiilor astfel încât ei să pară indispensabil și, pe de altă parte, acoperirea urmelor fostei guvernări. Urmele se sterg dacă știi ce să faci. În plus, pot bloca accesul la putere, la funcții, a unor oameni din afara cercului lor de interese.

interviul de Tudor Călin Zorojanu
foto: Robert Hancianec

În sfârșit, Ion Iliescu a ajuns, cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă

De la furie...

... la resemnare

La prima ocazie de a-și exprima liber opiniile, PSD s-a descotorosit de Iliescu! Numai că această ocazie a venit abia la 15 ani după o revoluție anti-totalitară! Timp în care partidul și concetățeanul în cauză au condus România vreme de 11 ani! Dumnezeu! În ce fel de țară trăim!?

Uluitoarea victorie (la scor!) a lui Mircea Geoană, după – probabil – cea mai scurtă „campanie electorală” din istoria politicii (24 de ore) înseamnă că învingătorul (de departe) al lui Băsescu este învingătorul (idem) al lui Iliescu! Comparatia este cu atât mai justificată cu cât, total neașteptat pentru genul de om care este fostul ministru de Externe, el a ales un discurs și o atitudine de tip Băsescu: fără ocolișuri, fără menajamente și fără inutile „diplomații”. Și

asta s-a întâmplat în dimineața zilei în care se aniversau 15 ani de la declanșarea *Pieței Universității*! Când vrea, istoria știe să fie simpatcă...

Sigur, ea a fost doar parțial dublată de primirea rândurilor 2 și 3. E greu de spus, acum, ce șanse are Geoană să schimbe partidul avându-i drept servanți pe Năstase și – mai ales – Mitrea! Dar să nu fim cărcotași și să nu cerem imposibilul: ceea ce s-a întâmplat pe 21 aprilie 2005 reprezintă o adevărată revoluție, aceea pe care restul românilor au trăit-o în Decembrie 1989...

Cele mai importante implicații sunt:

– șansa de a urni din zona „consensului” cel mai mare partid din România, de a-l rupe de un trecut care, iată, iese și acum la suprafață

printr-un nostalgic „dau cuvântul tovarășului...”;

– șansa unei cu totul alt fel de relații cu restul scenei politice;

– șansa unei cu totul alt fel de imagini externe (motiv pentru care lovitură de teatru din 21 aprilie este favorabilă și României, nu doar pe termen lung, ci și imediat).

Nu în ultimul rând, trebuie spus că, așa după cum revoluția din Georgia a declanșat un tăvălug extraordinar în fostul imperiu sovietic (urmează Bielorusia, se pregătește Moldova), tot astfel **explozia** din 2004 a lui Traian Băsescu, tipul de prestație politică pe care l-a impus la cel mai înalt nivel, „face pui”. Faptul că Mircea Geoană a ajuns la conducerea fostului partid-stat este doar un episod dintr-un serial care se anunță lung, tânăr și neînșit. Este vorba despre atitudinea **lipsită de frustrări și complexe**. Covârșitoarea majoritate a politicianilor – mai răi ori mai buni – de până la brandul „Băsescu 2004” s-au dovedit a fi mâncați pe dinăuntru de spaime, remușcări și umilințe – chiar și atunci când băteau cu pumnul în masa de mineri. În limbajul străzii, brandul „Băsescu 2004”, preluat acum și de Mircea Geoană, s-ar putea defini prin formula: „N-are nici o taină!”

În schimb, Ion Iliescu iese din istorie la fel de urât cum s-a manifestat în cea mai mare parte a acestor 15 ani: furia cu spume din discursul final de la congres va fi greu de uitat. „Să n-ajung să-mi pară rău!” era și o amenințare (ridicolă), dar și manifestarea violentă a ceea ce – din nou în limbajul străzii – se cheamă **oftică**.

Să fie la el, acolo. Din fericire, lumea merge mai departe.

Text: **Tudor Călin Zarojanu**

Foto: **Rompres și Mediafax Foto**

Mircea Geoană, omul care l-a scos din scenă pe Ion Iliescu în 24 de ore.

Febra loteriei crește pe zi ce trece

Febra loteriei crește odată cu sumele puse în joc. Mulți oameni joacă numai când reporturile sunt mari. Unii vin chiar de peste graniță, cazul unguirilor care se duc să joace la Arad. Rămân însă și destui pe margine: oameni care ori nu au încredere în propriul noroc, ori sunt suspicioși, ori sunt indiferenți la ideea de loterie. Matematicienii, specialiști în teoria probabilităților, cred că ei ar avea ceva mai multe șanse decât ceilalți jucători. Câștigătorii de săptămânile trecute vorbesc despre satisfacția banilor nemunșiți.

Ei iau în discuție argumente statistice, corectitudinea urnei, schemele și sumele care te pot face să ai mai mult de 60% șanse „la câștig”. De cealaltă parte, oamenii simpli își jură că, dacă vor câștiga, își iau concediu doar pentru a se gândi ce fac cu banii – sau joacă, exasperați de combinații, primele numere care le ies în cale. Începând cu acest număr, *Flacăra* vă prezintă, în mod constant, sistemele de joc și variantele care ar putea avea strategie de câștig. Invitatul nostru este un matematician de excepție, Petre Rău, cel care a condus un centru de calcul regional și, în consecință, a avut la îndemână logistica necesară studiilor, pe variante matematice, ale loteriei. A prosperat și și-a înființat propria firmă. Petre Rău este autorul unei cărți despre sistemele de joc și studiază tactica sistemelor de joc de mai bine de 15 ani.

(Mihail Gălățanu)

 anchetă

Flacăra vă prezintă în serial:

Analiza sistemului de joc la loterie (I)

O analiză statistică a unor jocuri de loterie nu este deloc un lucru la îndemâna oricui. Datorită numeroaselor posibilități (tehnici și metode), a unor calcule probabilistice deseori foarte complexe, a unor instrumente matematice nu prea simple și a unor raționamente „pretențioase” mulți ajung repede la concluzia că acestea nici măcar nu sunt necesare, întrucât tot norocul chior ne arată cea mai bună cale. În practică se fac foarte multe analize pe seama acestor jocuri de loterie, se aplică fel și fel de metode ingenioase, scheme de joc etc. Un lucru este însă cert: cei care utilizează calculatorul în acest scop sunt net avantajați.

O sursă sigură de procurare a unor programe de calculator care oferă asistență pentru rezolvarea multor probleme din acest domeniu este Internetul.

Un câștig de categoria I se obține cu probabilitatea de $1/13.983.816$. Practic, dacă s-ar juca toate cele 13.983.816 variante distincte, una va realiza un câștig de categoria I, 258 ar obține câștiguri de categoria a II-a și 13.545 variante ar obține câștiguri de categoria a III-a. În practică există însă un procent destul de mare de coincidență a variantelor jucate.

Față de ceea ce se întâmplă astăzi în practica jocului Loto 6 din 49, la care câștigătorul

de categoria I nu apare decât foarte rar, ne sugerează, printre altele, concluzia că se joacă puține variante distincte din cele 13.983.816.

Moduri de a analiza și încerca prognozarea variantelor de joc:

- compararea unor seturi de extrageri pentru a determina anumite legi statistice legate de specificul jocului, dar și de caracteristicile fizice ale urnei și bilelor care „generează” fenomenul aleator
- aproximări bazate pe funcții pentru prognoze
- analiza frecvențelor și distribuțiilor după diferite legi statistice
- analiza spectrală
- scheme reduse, care asigură condiționat anumite câștiguri
- simularea generării de numere aleatoare ca extrageri de loterie
- analiza pe baza unor partiții de numere dintre cele posibile
- legea numerelor mari etc.

Loteria Națională nu mai comunică numărul total de variante jucate, care era o practică apreciată pe vremuri. Cu toate acestea, un calcul estimativ al acestora este posibil: fondul total de câștiguri se apreciază a fi oca 40% din fondul total de încasări; acesta din urmă se

împarte la costul unei variante de joc și se găsește astfel numărul aproximativ al variantelor jucate. Mai departe, determinând un procent aproximativ de coincidență a variantelor jucate, procent specific fiecărui joc de acest gen în parte (teoria probabilităților oferă astfel de instrumente de calcul), putem afla în acest mod un număr aproximativ de variante distincte de joc. Acest număr, împreună cu utilizarea proporționalității probabilităților celor trei categorii de câștig, pot sta la baza multor analize, inclusiv pentru aprecierea distribuției câștigurilor pe categorii, a volumului acestora, a „corectitudinii” extragerilor etc.

Există unele metode statistice care permit evaluarea gradului de corectitudine a „urnei”, care practic probează cât de aleatorii sunt numerele extrase din urnă la fiecare tragere.

Anumite legi descoperite nu pot fi legate decât de caracteristici tehnice (fizice) ale urnelor și bilelor care generează fenomenul aleator. Descoperirea unor particularități de acest gen pot conduce la „prezicerea” numerelor pentru următoarele extrageri. După cum se știe, însă, agenția schimbă periodic urna și bilele, tocmai pentru a anihila aceste posibilități.

text **Petre Rău**

Românii joacă din sărăcie

Zilnic, ghișeele Loteriei Române sunt asaltate de oameni: tineri, persoane de vârstă medie, dar mai ales bătrâni. Isteria Loto are drept bază de pornire sărăcia românilor și, pe ici pe colo, nevoia de divertisment, nesatisfăcătoare probabil de programele tv slabe.

Loteria din Calea Dorobanților colț cu strada Theodor Aman. Un ghișeu mic, abia încap trei persoane. În mijlocul săptămânii nu este mare înghesuială, dar nici lipsă de clienți nu se poate spune că este. „Joc de plăcere și «de hazard»”. Joc în fiecare săptămână, cu precădere la Joker, dar, înainte, jucam foarte mult la *Pariul Trio*, dar acum au avut ei grijă să-l scoată că avea prea mare succes și câștig prea mare. E un fel de obicei. La Loto am câștigat mai puțin, dar la *Pariul Trio* am câștigat chiar bine, că-mi

plac foarte mult câștigul și începusem să-mi iau tot felul de informații. Acum joc la Joker minimum și cinci numere la 5 din 49. Le extrag din bol, asta mi-a rămas de la tatăl meu, el întotdeauna extrăgea din bol numerele, nu venea cu ele de acasă. Deci, treci numerele care-ți plac în ziua aceea. În rest, joc numerele de naștere ale copilului, ziua când și-a luat examenele, ziua când m-am măritat, când m-a cerut de nevastă, prima întâlnire, depinde ce simt în săptămâna respectivă. Nu mi-am făcut o formulă anume de joc, m-am ghidat numai după ce am simțit eu și dacă mi-a plăcut numărul respectiv, mi-a spus ceva. De exemplu, data nașterii fiului meu – 14.08, sau când s-a angajat prima oară. De asemenea, mă iau după litere și numărul lor în ordinea alfabetică. De exemplu fiul meu are la nume M și S, deci combinații din acestea foarte romantice, nu materialiste”, susține Alexandra, în vârstă de 61 de ani, de profesie economist. De altfel, în familia dănei mai joacă și soțul, Cornel. „Soțul meu a fost sportiv de performanță, apoi antrenor, profesor, iar acum e pensionar. Avem criterii total diferite de joc. El își face combinații, numerele care nu-l aduc noroc sau zilele în care i s-a întâmpiat ceva neplăcut le evită. Nu-l plac numerele 22, 12 și nu extrage numere din coșuleț/bol. Asta

mie mi-a rămas de când mergeam cu tata pe vremuri, când un bilet costa 3 lei și era o gamă de numere diferită de ce este astăzi (90 de numere – n.r.) și mă lua cu el și asta era plăcerea să tragi de acolo, să vezi ce-ți rezervă destinul. La Loto am câștigat o dată 17 milioane de lei, dar și două, trei, cinci milioane lei, cam atât.”

„Uite, mami, suntem amărâți și cu 10.000-20.000 lei poți să câștigi 100.000-200.000 lei, că-ți mai oprește și impozit 20%... Nu joc des, doar așa când mai am bani. Nu joc decât de 10.000-20.000 lei, ce să fac, decât să mă aștept să-mi dea lumea! E greu. Am mai câștigat 200.000-300.000 lei, cel mai mult. Joc la 5 din 40, 6 din 49, dar rar, cam la trei luni o dată. Nu am pe nimeni, îl am pe Dumnezeu care mă susține și-mi dă putere să rezist. Sărăcia e o problemă, m-am săturat de viața asta. Am o pensie mică, 2.200.000 lei. Ce să fac doar cu ei? Acum vine Sfântul Gheorghe, e ziua mea, sper să câștig la Loto de Sf. Gheorghe. Numărul 23 este preferatul meu”, povestește, plină de speranță, doamna Gherghina. Femeia are 53 de ani, a lucrat ca tapițer la Grivița, dar din cauza unor probleme circulatorii i s-au amputat ambele picioare, fiind ținută într-un scaun cu roțile.

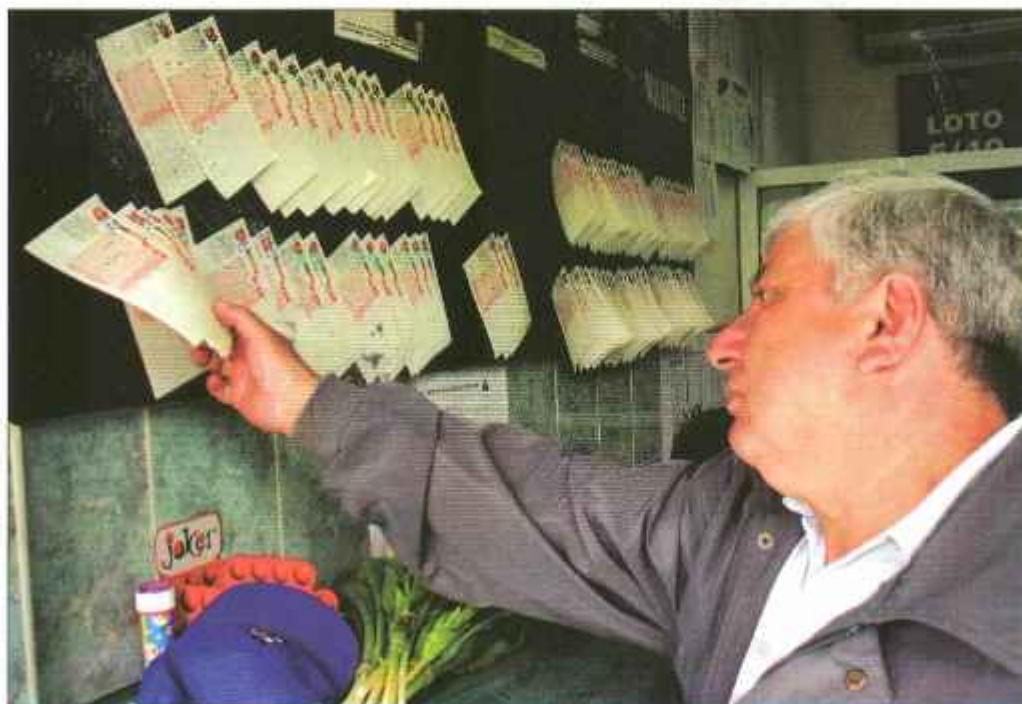
„Joc foarte rar. O dată, de două ori la două luni. Mai degrabă iau un loz în plic, așa cum am făcut acum sau dacă nu, joc la 6 din 49. Trăim cu speranțe! Bag data de naștere a mea, a soției, pe ele joc mai mereu, dar nu am câștigat, însă trăim cu speranța. Joc rar, doar când dispun de mai mulți bani. Dacă-mi rămân ceva bani joc, dacă nu, nu”, spune Vasile, 59 de ani, de profesie lăcătuș mecanic.

„Am început să joc la Loto Pronosport de prin '85-'86. Am câștigat, în general, sume modeste, cu patru numere, cel mai mult am câștigat când era cu trei numere. Joc acum Pronosport, fiindcă reprezintă pasiunea mea. Am trăit din el, am jucat și fotbal de performanță. La Pronosport, dacă nu citești presa, să vezi dacă ai jucători accidentați, să ai un fier, să ghicești «bombele», cum le zicem noi, pronosportistii, degeaba joci. Bine, la *Pari Loto* poți să joci mai puține numere, dar la *Pronosportul* care era înainte, prindeam. Mai la o bere... La Loto, în rest, mai jucam data nașterii membrilor familiei mele, dar după aceea, o perioadă, îmi alesesem câteva numere favorite: 6, 13, 27, 28, 35 și chiar am câștigat o dată. Așa mi s-au părut mie că trebuie să le joc. Și un timp numai pe acestea le-am jucat. Acum la 6 din 49, 5 din 40 mai joc doar rar, fiindcă e o chestiune și de bani. Mai joc varianta simplă, dar e 50.000 lei; dar la *Pari Loto* e minimum 10.000 lei și mai și ciugulești ceva, adică mai câștigi, ce-i drept un câștig modest. Am mai câștigat un milion și ceva. E o satisfacție totuși. Când e aglomerație chiar nu mai stau să joc”, declară Gogută, 45 de ani, agent de pază.

Text: Alice-Claudia Gherman

Secretele jucătorilor

„Mișo, ce numere mai punem și noi la Loto?”, se întreabă sâmbătă seara nea Gigi, amărât și obosit după o săptămână de muncă în folosul societății mai mult decât în folosul propriu. „Îmi zici așa, la nimereală, sau o luăm iar cu zilele de naștere?”

Cele mai simple programe de calculator nu fac decât să genereze, în mod aleatoriu, șase numere din cele patruzeci și nouă puse la bătaie. În numărul de variante pe care tu însuți îl alegi. Astfel de programe care aleg numerele în locul tău, fără să țină cont de nici o condiție preliminară, pot fi cu ușurință descărcate de pe Softpedia Forum, la secțiunea „Programe Făcute Noaptea Acasă” (adresa: <http://forum.softpedia.com/index.php?showtopic=25752>).

Programele de calculator, bune doar pentru „psihologia jucătorului”?

Pe grupul acesta de discuții, ca și pe altele, părerile forumiștilor cu privire la jocul de Loto, în general, și la programe care să-ți sporească șansele de câștig, în particular, sunt împărțite. Unul care-și zice **The SpAwN** e dezamăgit că soft-ul cel simplu nu face altceva decât să aleagă numere la întâmplare: „Deci, din câte am văzut, asta dă numere random... Deci nu e mare kestie. Inițial am crezut că e ceva cu vreun fișier în care sunt toate numerele câștigătoare din anii '80 și să arate probabilitatea ca fiecare număr să apară... Eu aș face un asemenea program dacă aș avea numerele câștigătoare din ultimii zece ani...” Dar chiar dacă ai avea la dispoziție toate numerele câștigătoare și-ai face calculele de rigoare – de

câte ori au ieșit pe parcursul anilor, în ce combinații etc. – tot ai fi departe de câștig, căci, după cum spune un alt forumist, **cspot**, condițiile de extragere a bilelor s-au modificat în timp și nu poți generaliza: „S-ar putea face un algoritm dacă ar fi folosite aceleași bile de fiecare dată timp de câțiva ani și s-ar folosi același sistem de extragere (mașina). Algoritmul ar putea determina bilele care, prin greutate și formă, ar avea tendința să iasă mai des. Din câte știu eu, sistemul de extragere a fost schimbat în mod repetat în ultimii ani cu mașini din ce în ce mai complexe”. Sau, cum zicea și **Cizi** la sfârșitul lui martie 2005, „programele care fac analize statistice sunt bune mai mult pentru «psihologia jucătorului» deoarece evenimentele analizate ar trebui să fie «egal probabile», adică să fie îndeplinite aceleași condiții pentru fiecare extragere. Dacă Loteria schimbă periodic mașina și bilele, evident că nu mai sunt aceleași condiții”. Concluzia celui care-și spune **dixy** pare, în aceste condiții, îndreptățită: „Din cauza imperfecțiunilor fizice ale sistemului, anumite bile au tendința să iasă mai des. Orice sistem fizic are tendința să repete anumite fenomene. Este un fapt statistic. Deci problema ar trebui tratată statistic, nu probabilistic. Ar trebui știut la ce interval schimbă loteria bilele și mașina de extragere și folosite datele din intervalul respectiv”. Așadar, din replicile unora dintre forumiști reiese că numerele care au ieșit la

Loto pe parcursul vremii ar trebui analizate pe diverse perioade, adică în momentele de timp cuprinse între schimbarea mașinii de extragere sau a bilelor. Doar în aceste condiții s-ar putea realiza programe de calculator care să-ți ofere unele certitudini.

Dacă nu ții cont de schimbările efectuate în timp de Loterie...

... poți, bine-mersi, să realizezi niște programe care să analizeze toate numerele ieșite la Loto din august 1993 încoace (căci de la această dată sunt ele disponibile pe Internet) și care, pe baza rezultatelor, să te ajute să iei decizia curajoasă de a încerca anumite numere, în defavoarea celorlalte. „Mă numesc **Nick** și sunt pasionat de calculatoare și jocuri de tip Loto. Am realizat mai multe software-uri care vă îmbogățesc șansele de câștig la Loto”, mărturisește pe site-ul pe care îl administrează, www.lotomania.as.ro, creatorul unui astfel de program. Orice-ar fi, el crede în statistică și „numerele extrase la 6 din 49 se încadrează în regulile statistice. E greu să câștigi jucând fără nici o regulă, e un pic mai ușor să joci bazându-te pe niște reguli matematice, însă răbdarea și punga îți sunt supuse la grele încercări”. Omul e într-adevăr un împătimit al jocului la loterie, căci a pus la punct, în timp, o bază de date care se poate dovedi extrem de utilă celui care s-a săturat să pună numere la întâmplare și vrea să țină cont de statistici.

Statisticile „spun” că 36 e numărul cel mai norocos

Conform informațiilor strânse cu sârg de **Nick** în Baza de Date Lotomania, din 8 august 1993 și până pe 10 aprilie 2005, Loteria Națională a efectuat nu mai puțin de 590 de extrageri.

Dacă sunteți curioși să aflați numerele care au ieșit cel mai des pe parcursul acestor aproape doisprezece ani, vi le spunem noi îndată: numărul 36 a fost extras de nu mai puțin de optzeci și șapte de ori, ultima sa apariție realizându-se la data de 6 martie 2005. 36 e urmat îndeaproape de alte două numere „norocoase” care au ieșit din urnă de optzeci și șase de ori: 29 și 23. Pe locul trei se află numărul 15, extras fiind din '93 și până la mijlocul lui aprilie 2005 de optzeci și cinci de ori.

Urmează 17 (extras de optzeci și patru de ori), 13 (de optzeci și trei de ori) și lista continuă, din aproape în aproape, până la epulzarea tuturor celor patruzeci și nouă de numere. „Codașul” este numărul 40 care, în cursul anilor, a fost extras din urnă de doar cincizeci și șapte de ori, ultima oară pe 14 noiembrie 2004.

Tripleți și perechi la Loto 6 din 49

Nu știm dacă o să vă folosească sau nu la următoarea tragere Loto, însă, de dragul poveștii, vă mai spunem un amănunt interesant: 6 tripleți (prin triplet înțelegând o formație de trei numere) au fost extrase de cinci ori, fiecare, pe parcursul celor doisprezece ani pe care-i luăm în discuție. Acești tripleți sunt: (18, 38, 41); (11, 15, 38); (13, 22, 32); (5, 15, 48); (12, 18, 25); (10, 13 și 32).

Așadar, dacă vă ține punga puteți merge și pe mâna tripleților căci, se știe, ce a ieșit de cinci ori, poate să iasă și a șasea oară... Dacă ne oprim asupra secțiunii „Perechi Loto 6 din 49” din baza de date alcătuită de pasionatul de calculatoare și jocuri de noroc putem, de asemenea, face o serie de observații interesante. Anumite perechi de numere au fost, cum era și normal, mai norocoase decât altele. Sunt, astfel, două perechi de numere care din '93 încoace au fost extrase din urnă de șaptesprezece ori (!). Acestea sunt, pe de-o parte, 17 și 23 și, pe de cealaltă parte, 24 și 26. Alte două perechi au fost extrase de șaisprezece ori în cursul celor doisprezece ani de extrageri la Loto: (15 și 38); (15 și 23). Dacă nu v-a sărit în ochi până acum, subliniem faptul că numărul 15 a apărut destul de des în discursul nostru:

se află pe locul trei în ceea ce privește frecvența de apariție la Loto 6 din 49, e componentul a doi dintre tripleții mai sus menționați și apare și în cele două perechi de numere aflate pe locul doi într-o așa-numită ierarhie a perechilor, ierarhie care este expresia frecvenței de apariție... În fine, pe locul trei în această ierarhie ad-hoc constituită se află perechea (33, 41) care a fost extrasă din urnă de... cincisprezece ori (!)

Programul „monstru”

Acum vine partea interesantă: nu numai că Nick a creat o bază de date din care jucătorii se pot inspira cu succes în procesul de selecție a numerelor, ci a realizat și „un MONSTRU de program care analizează numerele extrase pe toate fetele, calculând frecvența, perechile, tripleții cei mai frecvenți, și care împarte numerele în categorii: CALDE – numerele care au ieșit în ultimele X extrageri (de obicei, ultimele 8-10 extrageri), PRECEDENTE – numerele care au ieșit în extragerea precedentă, RECI – numerele care nu au ieșit în ultimele X extrageri (8-10 extrageri) și au numărul de apariții mai mic decât 2/3 din maximum de apariții (altfel spus, au frecvența joasă de apariție), AȘTEPTATE – numerele care

nu au ieșit în ultimele 8-10 extrageri dar care au numărul de apariții mai mare decât 2/3 din maximumul de apariții (au frecvența de apariție ridicată)”. La întrebarea evidentă, „cum alege numerele?”, Nick nu dă decât niște indicii, căci programul nu este încă disponibil pentru a fi downloadat de pe net. Din aceleași „vorbe de duh” de pe forumuri aflăm că „bazat pe categoriile de mai sus, «periez» baza de date și aflu pentru fiecare extragere câte numere au fost CALDE, RECI, AȘTEPTATE, PRECEDENTE, câte au fost din perechile, tripleții cei mai frecvenți, care este frecvența de apariție a fiecărei extrageri etc. Toate acestea le analizez STATISTIC și RĂMÂN cam 100.000 de variante din care ALEG una. Multă muncă pentru a elimina 13 milioane de variante, dar tot rămân destule...” Și dacă nu ne-am lămurit: „am aplicat un pic de statistică asupra procesului de selectare a bilelor de la Loto și am reușit să «izolez» cam 100.000 de variante pentru fiecare extragere care sunt cele «favorite». Dacă le joci pe toate (lucru greu de realizat) GARANTAT este că prinzi 4 din 6, restul e excepție de la regulă. Oricum, șansele de câștig cresc simțitor de la 1 la aproape 14 milioane la 1 la o sută de mii, în cazul în care joci o variantă. Experimentez acest program de mai bine de un an și se verifică”.

Într-adevăr, omul nostru n-a făcut accesibil acest program pe care-l experimentează de ceva vreme (anunță, în schimb, că o variantă demo vă putea fi downloadată în curând), dar pune la dispoziția celor interesați ansamblul de numere calde, reci, așteptate și precedente caracteristice fiecărei săptămâni în parte. Împărțirea numerelor în aceste patru categorii poate fi consultată fără probleme pe același site amintit ceva mai devreme, www.lotomania.ro, la secțiunea Statistici Loto 6 din 49. Mai mult decât atât: Nick a realizat și o statistică ce se poate dovedi utilă, procentele arătând că, din 1993 încoace, 63,61% dintre numerele alese au făcut parte din categoria CALDE, 18,88% din categoria RECI, 6,06% din categoria AȘTEPTATE, 11,45% din categoria numerelor PRECEDENTE. În plus, dintre numerele alese pe parcursul timpului, 48,85% au fost pare și 51,15% impare. Situația nu s-a schimbat considerabil nici în ceea ce privește ultimele zece extrageri (ultima extragere luată în considerare: 10 aprilie 2005): 66,67% numere calde, 23,33% numere reci, 3,33% numere așteptate, 6,67% numere precedente, 58,33% numere pare și 41,67% numere impare. Ajutorul oferit „loteriștilor” împătimiti nu se oprește aici. Pe baza împărțirii în categorii de numere pe care Nick o realizează în fiecare săptămână, el oferă și niște puncte de plecare jucătorilor. De pildă, în data x așteptăm 4 numere calde, 1-2 numere reci, 0-1 numere precedente și suma numerelor extrase nu va depăși 150.

text: Florentina Stoian

foto: Octavian Tîbăr

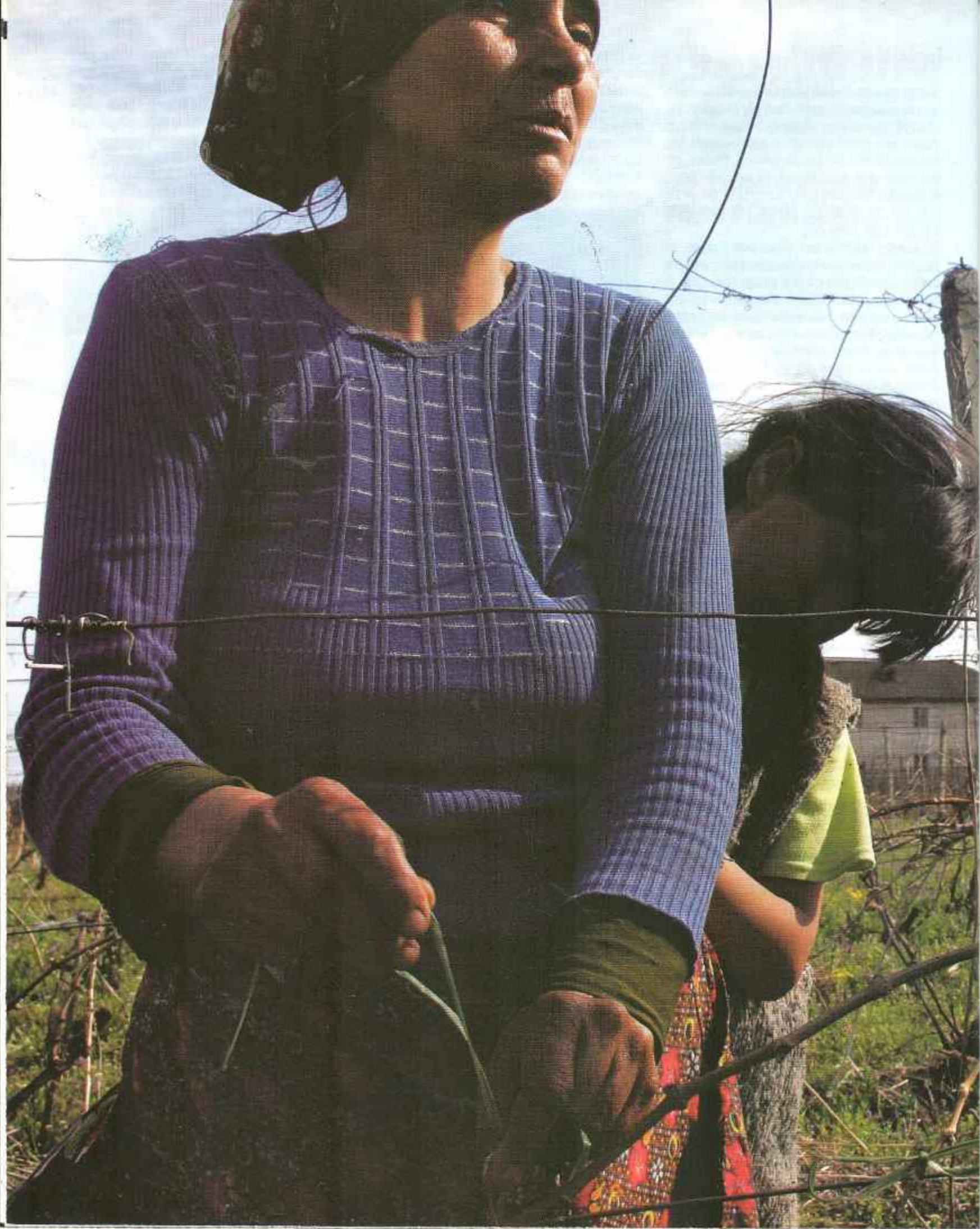
Câștigați sigur potul de la Loto...

...dacă aveți la dispoziție 300 de milioane de miliarde de lei

Din păcate, premiul cel mare nu ajunge niciodată la valoarea asta. În plus, dacă vă la măcar un minut să completați buletinul, să-l plătiți și să așteptați înregistrarea lui (fără coadă!), pentru depunerea tuturor variantelor v-ar fi necesari 13.792.256 de ani. Ei, sigur, prin variante multiple, timpul s-ar putea reduce la un fleac de câteva sute de mil de ani! Calculul e simplu: combinații de 49 luate câte șase înseamnă 7.249.210.214.400 de variante, adică 297.217.618.790.400.000 lei la 41.000 lei varianta sau 369.709.720.934.400.000 lei la 51.000 lei varianta.

Succes! Și răbdare.

Strugurele politic: Soiul Năstase

Elena Nunucă lucrează de-o viață cu ziua pe la fermele viticole. Aici, la inginerul Parașchiv, pe domeniile Tohani, Elena se plânge că n-are putere să lucreze pentru că mărimea e o „lătură de dat la porci.”

reportaj

Fiecare loc are spiritul lui. De la Mizil puțin mai sus, spre Săhăteni, sunt viile Tohani. Umblă vorba c-aici ar fi domeniile lui Năstase. „Care Năstase?!”, stă prost în mijlocul drumului un țaran legător de vie. „Adrian, fostul prim-ministru...”, mai încercăm, sperând că doar n-am fost păcăliți să venim pân-aici după vorbe goale. „Aha! Păi, asta-i via! A lui Adrian Năstase, de-aici în sus, la Tohani. Zilnic vin muncitori aici. Și curg mașinile de București...”

Viță de partid nealtoiță

În stânga, pe drumul spre Fintșesti, se fac în sus dealuri molcome pe care stau aruncate câte-va pâlcuri de oameni. Aplecați printre găleți roșii, cei mai apropiați plantează rămurele de viță, pe care le udă din belsug. În zare se vede ferma Năieni, un loc de prestigiu în zonă. Viile astea au fost, mai înainte, ale boierilor Luscan, Persu iar în sus, către Mizil, chiar ale Prințului Nicolae, fratele lui Carol. Odinioară motiv de fală pentru fetele boierești, acum viile sunt împărțite și, într-un singur caz, par a nu avea proprietar. Că-n bancurile cu-un englez, un italian și un român, românul se dă deștept și, într-un fel, vrea să câștige partida. Aici, pe dealuri, englezul (companiile Halewood, proprietarul fostelor vii Prahova), și italianul (necunoscut nouă, dar știut de inginerii și șefii de fermă) par a juca cinstit. Românul se ține de cașalmale și se ascunde după deget, deși numele lui e pe buzele tuturor. Năstase e ca un butuc de viță care se cere altoit. În prima parcelă pe care am poposit, muncile sunt conduse de ing. Constantin Mihalcea. Aici se plantează viță altoită, din soiul *Chardonnais*. Se așteaptă rod bogat, 8.000 kg/ha, ceea ce ar fi „mai mult decât bine”. Dl Mihalcea se declară „bolnav după vie”. Intuiește dumnealui că, probabil, am greșit ajungând acolo: „Noi lucrăm pentru domeniile Halewood. Mai încolo, la Tohani, sunt viile care le aparțin lor. Puterii. Fostei puteri. Au și un proprietar, cineva, o societate de prin Bacău. Poate că se știe ale cui sunt, dar nu are sens să mai spunem”. „Eh, acum, în țara asta, toate sunt ale lui Năstase”, înțeapă Tibi, artistul nostru în fotografie: „Ha, ha, cum ați ghicit? Da' știți care-i treaba? Dacă nu era el, era altu'. Ce, crezi că altu' ar fi iertat bunătățile astea de vii? Dar anul ăsta parcă nu mai au bani. N-au mai lucrat ca lumea via!”

Lucrătorii înfig câte un băț în pământ, ca să facă loc viței. „Uite cum dăm noi găuri lui Năstase! Că și el, câte găuri ne-a dat nouă...”

bombăne o țărancă în basma. Curios lucru. Aici, spiritul lui Năstase s-a aruncat și asupra englezului...

Mai sus de Scurta, lucrătorii mestecă aguridă

Îndrumați de o namilă din drum, ajungem în locul cu pricina. Aici via e crescută bineșor, legată proaspăt și, uite, la câteva aruncături de băț, vreo 30 de inși dau zor cu cercuitul. Adică legarea vitelor de coardele de sârmă. Sunt țigani. Toți. Suntem mai sus de Scurta, la viile Tohani.

Oamenii sunt slobozi la gură. Că le dau bani puțini (150.000 lei/zi) și-o mâncare de neînghițit. Că nici n-au văzut vreun ban (lucrează aici doar de două săptămâni). Aflasem, însă, de prin sat, că altora nu li se dăduseră banii și de două luni.

Vasile Stelică, un țigan grăsan, cu ochii albaștri: „E via lu' Năstase! Știm noi! Vă rog io frumos, scrieți să afle ăia de la Parlament! Ciorba asta e o apă fiartă, nu se vede-n ea nici un cartof! Și să ne dea și nouă un ajutor social mai mare, nu numa' 200.000 lei/lună! Noi suntem din Mizil și e defavorizat Mizilul ăsta. Sunt pungași mari!”

Vasile Georgeta, soția grăsanului, tot cu ochi albaștri: „Adunăm susai să mâncăm cu pâine. Că nu putem să înghițim mâncarea de aicea. Cred că au 200 de tone de ghiveci din 2001. Și ni-i dă nouă să-l mâncăm. Că la porci. Am lucrat la tot felul de ferme, da' aici e cel mai rău. Aici răul vine de sus.”

Măriuța, o tânără blondă, străvezie: „Astă vară dădea mâncare mai bună aicea. Da' de la-nceputu' anului s-a stricat treaba...” Ne-aducem aminte: într-adevăr, de-atunci s-a stricat treaba, s-a schimbat guvernul...

Proba cornului

Altă țigancă, Smaranda, o bărbătoasă: „Toată via asta e legată de satra noastră din Mizil. Din Mizilic. Nu știu că-i a lu' Năstase, că-i a lui Stan, că-i a lu' Bran... Da' avem mâncare de

pușcărie aicea. Nesărată, nu ulei, nu cartofi. Numa' apă chioară cu un corn...” Iată dovada! Cornul răzbate până la Tohani.

Elena Nunucă e cu fetița după ea: „Am cinci copii, și pă ea n-am cu ce s-o trimit la școală. Cu lăturile astea n-avem nici putere. Dimineata – o singură felie de salam, subțire rău! I-am dat-o fetei și pe-a mea. Facem ce putem, că bărbatul meu e lovit de tren și a rămas cu un fier în cap. Când îi vin pandaliile fugim toți din calea lui. Cred că era mai bine pe vremea boierilor, că acum toți suntem chiar ca niște sclavi.”

Sesizate de mișcarea și de vorbăria lucrătorilor, s-au înființat oficialitățile: ing. șef de fermă Zecheru, care lucrează via de mai sus, la Vărfu cu Dor dar care, acum, a venit să-l ajute pe ing. Paraschiv (Paraschiv, cum îl știu țiganii), rămas puțin în urmă cu lucrările. Nu par deranjați de nemulțumirile lucrătorilor. „Toată țara plânge. De fapt, aici, poți să câștigi și peste 200 de mii/zi dacă ești harnic!” Da-ți trebuie și mâncare, să ai putere... „Eh, satisfacția se vede la bani. Și nici la noi nu prea se vede. Ce, la dumneavoastră se vede?” Înghițim în sec. Tot ei: „Să-l întrebăm pe Adrian Năstase dacă se vede, pe Miron Mitrea...” Aha, pe-aicea sare iepurele... O fi adevărat? E via lui Năstase? „S-aude că ar fi și-a lui Năstase, și a lui Sechelariu, că patronii ăștia sunt din Bacău. Virgil Mândru îi conduce. Dar pe noi nu ne interesează. Poa' să fie și a lui Iacubov. Pe noi ne interesează să ne dea banii!” În spate tot mai cleveteau țigăncile: „Ete cum îi legăm noi via lu' Năstase... Că el ne-a legat de mâini și de picioare. N-avem bani de nici unele.” Nici la alte ferme lucrătorii nu sunt prea mulțumiți. Dar aici necazul pare mai mare. Pentru că și așteptarea era mai de soi. Cât despre ăsta, aici, pe locul numit *Bagdad* (o combinație cu care, se vede, soiul ăsta politic se potrivește perfect), predomină *Feteasca Regală*. După spusele lucrătorilor s-ar găsi și *Riesling*, și *Afuzalie* (sic!). Și când or ieși vinurile...

Câți cetățeni și-or mai dori să se îmbete cu de-ale lui Năstase?

În comuna Săhăteni

Cei obișnuiți să lucreze cu ziua s-au perindat cam de astă iarnă pe „via lu' Năstase”. Unul, Marius, zice că a fost bine, 165.000/zi, fără masă, bani plătiți la timp, „da' a mai rămas o parte să ne dea de Paști, că altfel o cheltuiam.”

Geta a lu' Cărăbuș, mai acum, în primăvară, zice că primea 160.000/zi, fără mâncare, doar de două ori niște măcaroane cu brânză, fără brânză. A lucrat și la-italian, un pic mai sus, numai cu 155.000/zi.

Nea Sibă, Stelică, e tare supărat. Înțelegem că el are problemele lui, conflicte cu Poliția și administrația viilor de-aici, de pe loc. Cică sunt mulți oameni care se judecă, din '90, să-și obțină viile înapoi. „Toți ăștia, clica noastră de aici, cred că sunt ținuți în brațe de Năstase! Să știți și voi, Năstase are cumpărat de aicea și

până la Cornu. ăștia, administratorii, sunt oamenii lui. ăștia trebuie luați tare: «De unde-ați cumpărat voi via, căcăcioșilor?! V-a pus ca să-i munciți, și dirijează lucrurile prin voi!» Da' ce-i

prost să recunoască cineva?”

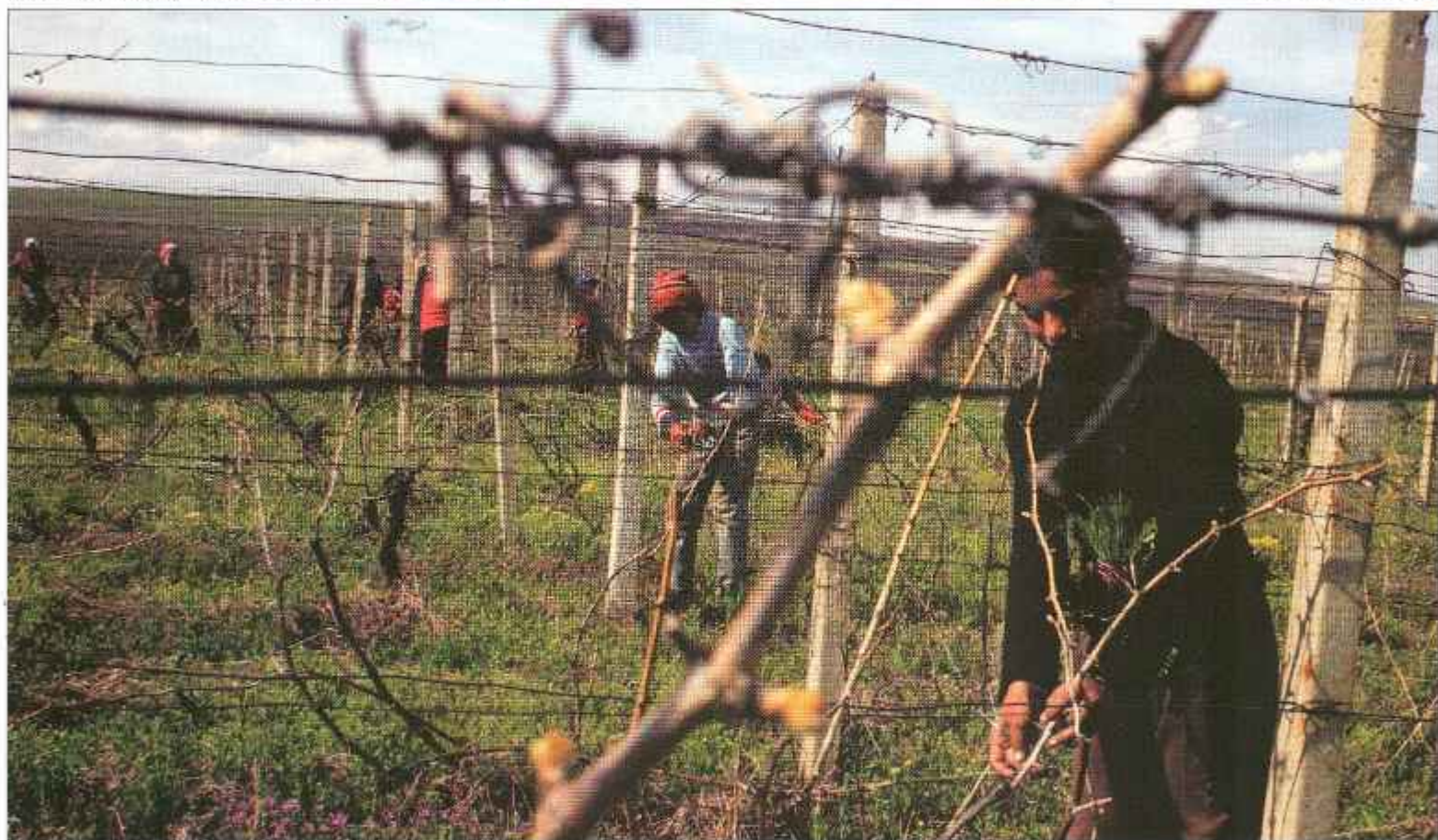
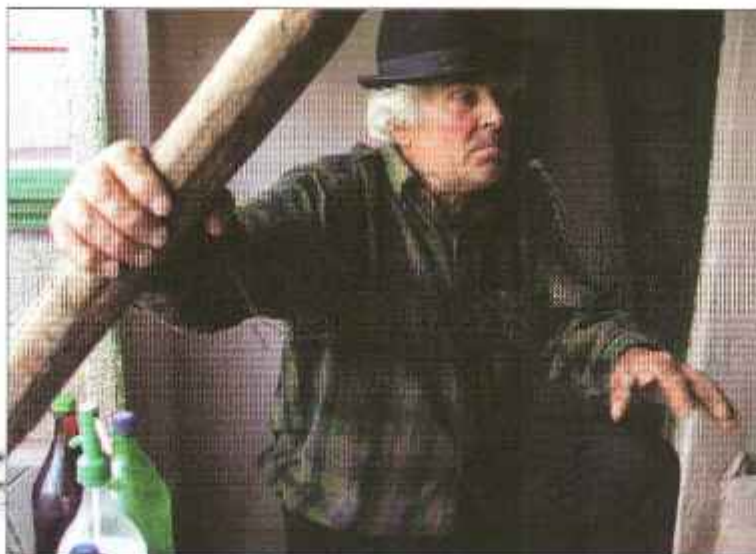
Supărările lui nea Sibă sunt reale. Nu știm dacă și informațiile. Observăm că aici oamenii sunt înclinați să-i atribuie lui Năstase totul.

Poate că e doar un rest de mentalitate formată de fosta putere. Cei noi sunt mai temperați: „Noi ne luptăm să-i punem pe oameni în posesia pământurilor lor. E o obligație de partid”, zice Valeriu Vișoiu, primarul comunei Săhăteni, „primar crud”, zice nea Sibă, PD-ist. „E adevărat că aici au condus numai PSD-iștii, dar și ei sunt oameni care au făcut treabă bună.” Cât despre via lu' Năstase, ce știe primarul? „Lumea vorbește c-ar fi la Tohani, sau că n-ar fi el...”

La struguri buni, mulți viteji se bagă. Da' numai pe la spate.

Text: **Gia Iova**

Foto: **Octavian Tibăr**

Alte semnale privind Tohani

„La Tohani, firma aflată în proprietatea lui Virgil Mândru, unul dintre apropiații PSD, se derulează un proiect Sapard în valoare de 1,35 milioane de euro, pentru o nouă linie de vinificație. Abia la sfârșitul lui 2004, când instalația va fi gata, Tohaniul va putea să renunțe la vânzarea vinului vrac și să speră la un preț mai mare pentru vinul îmbuteliat.”

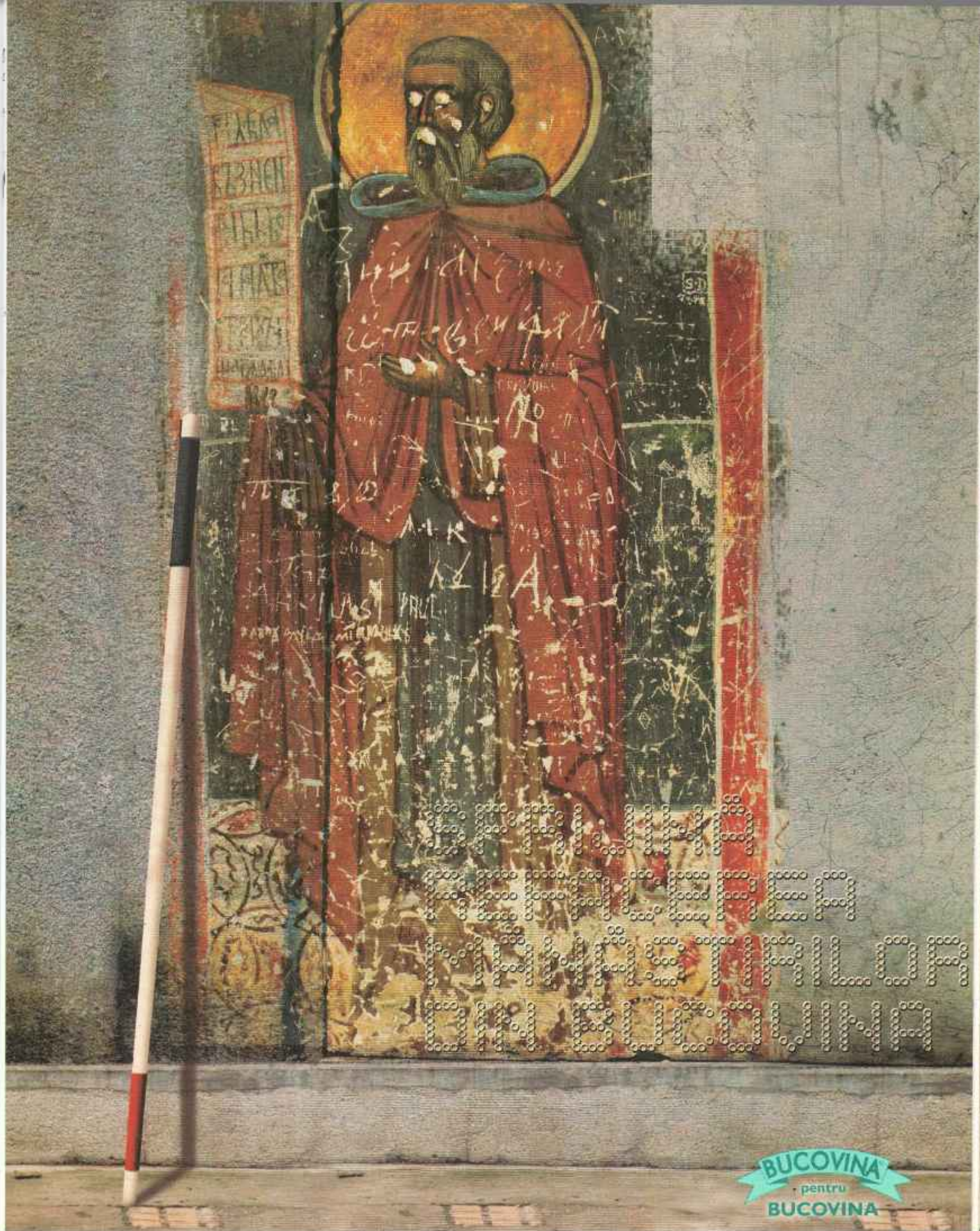
Remus Radu, Ambasadorul Fetească Neagră (Ev.zilei)

Întrebări:

1. De ce, dacă Tohani aparține lui Virgil Mândru, toți localnicii vorbesc de „via lui Năstase”?
2. Cum s-a obținut credit Sapard, în valoare de 1,35 milioane euro?
3. Putem obține și noi unul?

Poziția oficială.

Dorinței noastre de a clarifica lucrurile i-a răspuns Anca Alexandrescu, consilier PSD: „Am crezut că veniți cu lucruri serioase. Nu este adevărat. Dl Năstase nu are nici un domeniu la Tohani!”

Martor ocular la condamnarea unui șef de stat

ADEVĂRUL DESPRE

„Pentru că în decursul timpului am auzit o serie întreagă de versiuni, care de care mai fanteziste, ca unul dintre puținii martori oculari, aveam datoria de conștiință să arăt, cu toată obiectivitatea, că atitudinea celor șapte condamnați la moarte în timpul șederii la Jilava, cât și a celor patru în timpul execuției, a fost una demnă și impresionant de bravă... Numai că am fost amănat acest lucru de la o zi la alta, m-am lăsat «dus de val», cum se spune, viața a trecut prea repede și eu, nu mai sunt acum în stare să realizez ceea ce mi-am propus, așa că o să te rog pe dumneata să faci treaba asta.”

Așa am au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la avocatul Gheorghe Petrescu. Era în august 1991. Ne-am cunoscut întâmplător, cu o lună înainte. Dăduse un anunț la rubrica *Mica publicitate* a unui ziar central. Venea să-și vândă mașina de scris portabilă – fiindcă nu-i mai ajunseser banii de medicamente – iar eu doream s-o cumpăr fiindcă, asemenea oricărui jurnalist care se respectă, o consideram un accesoriu indispensabil acestei profesii. Iar calculatoarele, la vremea aceea, abia făceau primii pași (încă timizi) în România. Astfel am ajuns în casa lui. Gheorghe Petrescu era în vârstă și foarte bolnav. Paraliza îl țintuia în patul în care avea (apoi) să și moară, două luni mai târziu. Pentru că într-una din discuții mi-a mărturisit că a fost lângă mareșalul Ion Antonescu în ultimele zile de viață, i-am cerut să-mi povestească tot ce-și mai amintea din acele vremuri. Răspunsul său a fost că boala îl împiedică să vorbească fluent, dar mi-a încredințat un jurnal

EXECUȚIA LUI ANTONESCULESCU

pe care l-a ținut în perioada respectivă, cu condiția – așa cum ați citit la începutul acestor rânduri – să-l dau luminii tiparului.

Am rămas surprins de bogăția de informații cuprinse în cele 28 de pagini dactilografiate și contrasemnate chiar de autor, care n-a urmărit nici o clipă efecte stilistice, n-a încercat să facă literatură, ci doar să consemneze, ca martor ocular, o realitate pe care a trăit-o și și-a asumat-o până la sfârșitul vieții. Pentru că tânărul – pe atunci sublocotenent – Gheorghe Petrescu a fost, în anul 1946, șeful batalionului care asigura paza marilor criminali de război, în frunte cu mareșalul Ion Antonescu.

Chiar dacă foarte târziu, consider că, prin publicarea celui mai cutremurător episod din acest jurnal – ultima oră de viață și execuția «marilor criminali de război» – îmi îndeplinesc promisiunea pe care i-am făcut-o cu ani în urmă lui Gheorghe Petrescu și, mai mult decât atât, încerc să ofer cititorilor acestei reviste, în exclusivitate, o filă de istorie trăită și asumată de un martor ocular atent și competent deopotrivă. O filă de istorie autentică și, poate, ușor diferită de ceea ce consemnează manualele de istorie – mai mult sau mai puțin alternative – care au împânzit tarabele interminabilei noastre tranziții.

Avertizăm cititori noștri că urmează încă două episoade din acest jurnal care reprezintă, pentru noi, Flacăra, și sperăm că și pentru dumneavoastră, cititori noștri, un DOCUMENT EXTRAORDINAR CARE POATE SCHIMBA FAȚA ISTORIEI CUNOSCUTE DESPRE ACEA PERIOADĂ. ÎN ACELAȘI TIMP, O MĂRTURIE CUTREMURĂTOARE!

Ultima oră din viața Mareșalului

Sentința

„1 iunie 1946. La orele 17,00 am fost chemat de primul procuror al Tribunalului Ilfov, care era însoțit de avocatul Paraschivescu Bălăceanu (care-l apăruse din oficiu, la proces, pe mareșal) și de primul grefier al Tribunalului Poporului. M-a rugat să-i aduc, pe rând, pe cei cinci condamnați, care se aflau într-o cameră alăturată. A fost adus mareșalul Ion Antonescu. Primul procuror i-a comunicat:

– Majestate! Sa Regele v-a respins cererea de grațiere și urmează să fiți executat prin împușcare, la orele 18,00, adică peste o oră. Care vă este ultima dorință?

– Mulțumesc – i-a răspuns mareșalul. Doresc să nu fiu legat de stâlp, să nu fiu legat la ochi, vreau să privesc moartea în față. Doresc să fiu înmormântat la cimitirul Iancu Nou, lângă tatăl meu. Doresc ca biblioteca mea să fie predată Academiei Române.

Mareșalul avea vocea fermă, fără nici un semn de emoție.

– Majestate! Sa Regele v-a respins cererea de grațiere și urmează să fiți executat prin împușcare, la orele 18,00, adică peste o oră. Care vă este ultima dorință?

– Mulțumesc – a răspuns Mihai Antonescu. Ce dorință specială aș putea să am?

– Poate doriți un pahar cu alcool?

– Da, dacă este posibil.

– Doriți, într-adevăr, un pahar cu alcool? – a întrebat, surprins, primul procuror.

– O, nu! Eu am înțeles otravă – a răspuns Ică Antonescu. Doresc, totuși, să se consemneze că în privința executării mele nu am nimic de obiectat. Găsesc însă că este o mare greșeală că este omorât mareșalul.

O nesperată grațiere

După ce a fost condus profesorul Mihai Antonescu, eu am fost chemat de urgență la telefon. Acesta se afla în grefa închisorii, în afara fortului, la o distanță de circa 400 de metri. Îmi telefona cineva din partea ministrului Teohari Georgescu (nu-mi mai amintesc acum cine) – ca să-mi comunice să-l anunț pe Avram Bunaciu că Radu Leca nu va mai fi executat, deoarece Majestatea Sa Regele

i-a admis, în ultimul moment, cererea de grațiere. M-am înapoiat în camerele ocupate de condamnați și l-am informat pe Radu Leca despre comunicarea ce-mi fusese făcută. Acesta a fost impresionat de vestea primită, dar părea nemulțumit că a fost grațiat și că i s-a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viață. S-a adresat mareșalului:

– Mi-e rușine de Dumneavoastră!

– De ce să-ți fie rușine, omule? Fii mulțumit că ai scăpat!

De altfel, până atunci l-am auzit de mai multe ori pe generalul Piki Vasiliu spunându-i lui Ion Antonescu:

– Ce să facem, domnule mareșal, intrăm și noi în istorie așa cum putem, pe lângă Dumneavoastră...

Adio pentru totdeauna

Convorbirile cu membrii familiilor au durat circa 30 de minute, după care condamnații și-au luat ultimul rămas bun. Erau clipe impresionante și extrem de dureroase. Toți știau că în foarte scurt timp nu vor mai fi în viață. Curând după înapoierea condamnaților în celule s-a prezentat comandantul de gardieni care urma să dea

dispozițiunea plutonului de execuție. Comandantul închisorii i-a dat acestuia registrul de grefă, în care a semnat că i-a luat în primire pe cei patru condamnați, care au și fost tăiați din registrul. Aceștia și-au luat rămas-bun de la cei trei grațiați (Radu Leca, generalul Pantazi și Eugen Cristescu), apoi și-au luat rămas-bun de la mine și de la cei câțiva ostași care erau în apropiere și care îi serviseră în perioada cât au stat la Jilava. Au evitat însă să dea mâna și cu agenții civili.

Ultima Euharistie

Înainte de a fi luați în primire de plutonul de execuție, cei patru s-au oprit în fața altarului improvizat, aflat la intrarea în reșidit, unde se afla preotul paroh al comunei Jilava, care a făcut o scurtă rugăciune și i-a îmbrățișat pe Ion Antonescu, pe profesorul Alexeanu și pe generalul Vasiliu. Profesorul Mihai Antonescu a trecut pe lângă preot, a ezitat puțin și apoi a plecat fără să ia împărtășania. N-am să uit niciodată fața scaldată în lacrimi a preotului, care implora, cu voce sugrumată:

– Domnule profesor Antonescu, nu refuzați Sfânta Împărtășanie!

La strigătele preotului, Mihai Antonescu s-a oprit un moment, a ezitat puțin și apoi a spus:

– Iartă-mă, părinte, aceasta este concepția mea! Apoi s-a întors și a plecat după ceilalți.

Demn până la final

Condamnații au fost luați în primire de plutonul de execuție, format din 24 de gardieni, care i-au flancat pentru a-i duce la locul execuției.

Când a văzut gardienii, generalul Piki Vasiliu ni s-a adresat mie și procurorului:

– Nu vreau să fiu executat de jandarmi, ăștia au să ne chinuiească...

Coloana cu cei patru condamnați a trecut pe lângă un grup de ziariști americani, printre care se aflau și câțiva ofițeri care, atunci când au văzut ținuta demnă și bravă a marelui mareșal, au scos câteva strigăte de admirație. Ion Antonescu le-a mulțumit și le-a adresat, în limba engleză, câteva cuvinte de rămas-bun.

Față în față cu moartea

În fața stălpului din dreapta (privind către dealul din față) a fost așezat Ion Antonescu, apoi Mihai Antonescu, prof. Alexeanu și Piki Vasiliu. Cel de-al cincilea, care îi fusese destinat lui Radu Leca, a rămas liber. Cu excepția generalului Vasiliu, toți ceilalți condamnați au refuzat să fie legați la ochi și cu mâinile la spate de stâlpi.

Mai erau câteva minute până la începerea execuției, când în Valea Piersicilor a intrat un cetățean care, cu voce plângătoare, a spus:

– Domnilor, eu nu aș vrea să asist la execuție!

– Cine sunteți Dumnezeu vostru? – I-a întrebat primul procuror.

– Eu sunt medic legist și am fost chemat la Jilava fiindcă să mi se spună despre ce este vorba.

Primul procuror i-a răspuns că, în calitate de medic legist, este obligat să fie de față.

Crimă în numele Justiției

Aveam impresia că emoția nu mă stăpânește numai pe mine, ci pe toți cei care eram de față, inclusiv pe Avram Bunaciu. Asistam la momente unice în viața noastră, eram de față la uciderea a patru oameni deosebiți, a căror moarte nu o doream și pentru împiedicarea căreia nu puteam face nimic.

Plutonul a fost așezat la circa 5 metri în fața condamnaților, în fiecare dintre ei trebuind să tragă câte 6 gardieni. Grefierul Tribunalului Poporului a citit un extras din sentință, apoi primul procuror al Tribunalului Ilfov a spus, adresându-se comandantului gardienilor:

– Ordon să se execute sentința Tribunalului Poporului!

Execuția

Generalul Piki Vasiliu a spus, cu vocea sugrumată de emoție:

– Domnilor, să nu ne chinăm!

Apoi, cu voce tare, răspicat:

– Scapă-mă, Doamne, nu mă chinui, Doamne!

La urmă a spus Tatăl Nostru.

S-a comandat:

– În sus, încălțați armă! La ochi!

Profesorul Alexeanu a făcut un semn rugător să nu se tragă la cap.

– Foc!

La această comandă, mareșalul a ridicat în sus mâna dreaptă, în care ținea pălăria, făcând semn plutonului să tragă.

După prima salvă au căzut toți la pământ, ca secerati, cu excepția lui Piki Vasiliu, care era legat de stâlp.

„Mai trageți, că n-am murit“!

Imediat după aceea mareșalul s-a ridicat în genunchi și cu o voce foarte calmă a spus:

– Mai trageți, că n-am murit!

S-a auzit apoi și vocea plângătoare a generalului Vasiliu:

– N-am murit, domnilor, de ce ne chinuiți?

Profesorul Alexeanu și cu Mihai Antonescu n-au mai spus nimic, dar, la controlul medicului legist, s-a constatat că nici unul nu murise. Medicul legist era foarte impresionat. Cu vocea înecată de emoție, a spus:

– N-a murit nici unul, domnilor! Nu-i mai chinuiți!

Scene de coșmar

Comandantul gardienilor a scos pistolul și a tras loviturile de grație: câte două gloanțe în capul fiecărui condamnat. Piki Vasiliu a murit extrem de greu. La un moment dat, văzând că a terminat toate gloanțele din pistol iar generalul era încă în viață, comandantul plutonului de execuție a luat arma unui gardian și a tras un încărcător întreg în trupul acestuia.

A fost un spectacol înfrigorant și extrem de impresionant prin dramatismul său, filmat secvență cu secvență de doi operatori cinematografici, unul român și unul sovietic. Pelicula primului avea să fie ridicată imediat de un delegat al Ministerului de Interne.

La reverul hainei mareșalului Antonescu și a profesorului Alexeanu încă mai fluturau panglicile tricolore...

Cenușă pentru Istorie

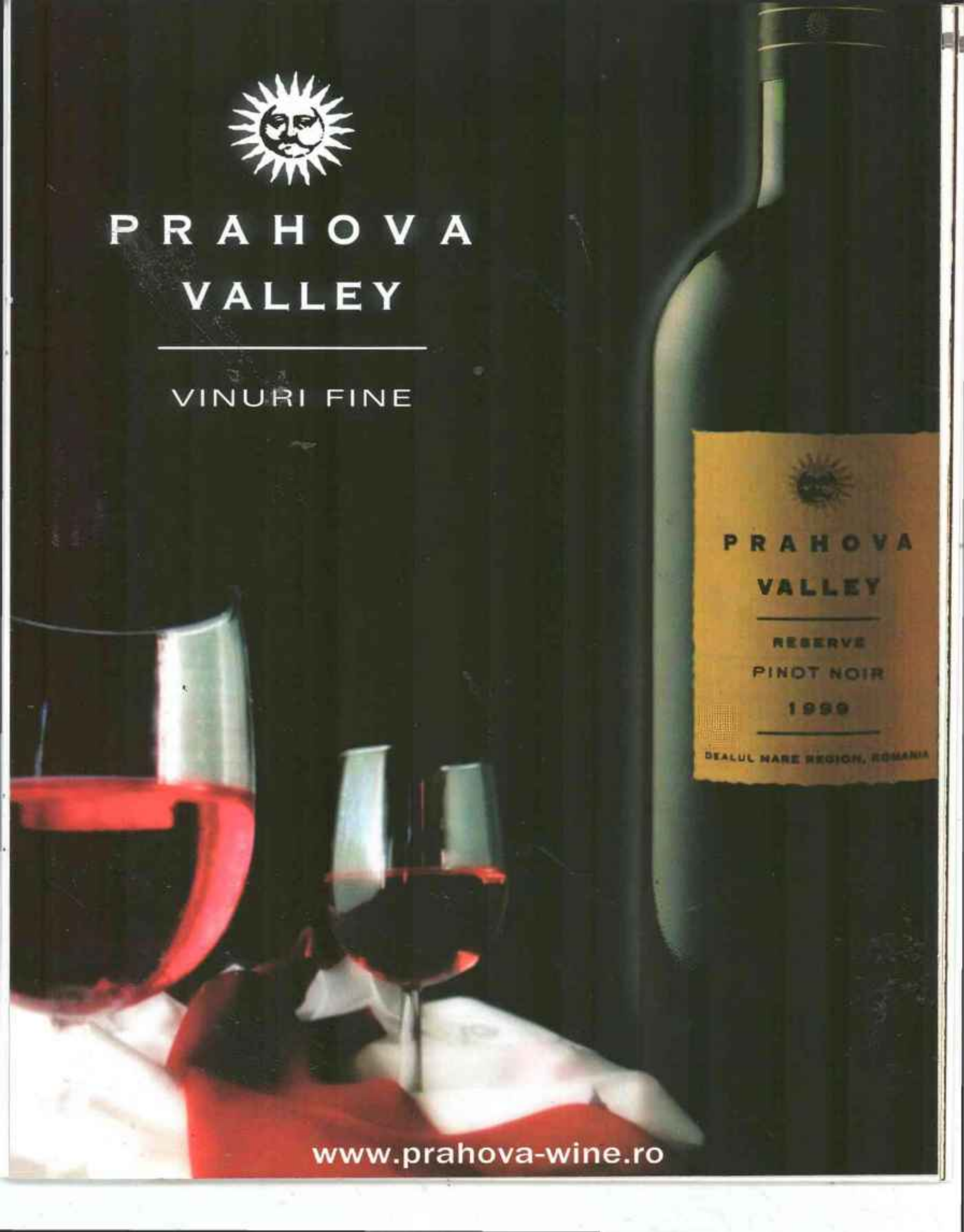
După execuție, cadavrele celor patru au fost încărcate într-o furgonetă și duse la crematoriu, unde au fost arse. Cele patru urne cu cenușă au fost depozitate într-o nișă de la parterul Ministerului de Interne, în apropierea birourilor lui Avram Bunaciu și a consilierului Lepădătescu. Multă vreme după aceea m-am gândit cât de lipsiți de inimă au putut fi acei oameni care n-au respectat ultima dorință a mareșalului Antonescu: aceea de a fi îngropat, alături de tatăl său, în cimitirul *lancu Nou*. Urnele încă se mai aflau încă acolo în luna august 1948, când eu am fost mutat de la Ministerul de Interne.

Text: **Victor M. Ionescu**

PRAHOVA VALLEY

VINURI FINE

A dark glass bottle of Prahova Valley Reserve Pinot Noir 1999 stands on the right side of the image. In the foreground, two wine glasses are partially visible, one containing red wine. The background is dark and textured.

PRAHOVA
VALLEY

RESERVE
PINOT NOIR
1999

DEALUL NARE REGION, ROMANIA

www.prahova-wine.ro

Vindecarea prin **m**

Știați că, dacă nu vă place un anumit gust, acest fapt poate indica o anumită patologie ori că anumite disfuncții? Dacă, intrând în cabinetul unui medic, vi s-ar spune că, spre exemplu, constipația, simptomatologie atât de frecventă și inhibată? Toate aceste relaționări între boli și sentimente, stări psihice sunt puse în evidență de ceea ce se numește oamenilor luați ca întreg – trup, minte, suflet prin tratamente complementare: fitoterapie, dietoterapie, reflexologie. Modalități de tratament am discutat cu doctorul Ramona Weisz, medic Medicină Generală, competență terapeutică

Pe 11 martie 2002, profesorului sud-coreean Park Jae Wood i se decerna Premiul Nobel în domeniul medicinei pentru efortul său de sinteză a terapiei *Su Jok* (*Su* – mână, *Jok* – laba piciorului). „Principiul totul în tot este cel pe care se bazează terapia *Su Jok*, fiecare parte a trupului nostru se regăsește în oricare altă. *Su Jok* imaginează omul ca o piramidă oarecare: la bază se găsește corpul fizic, la etajul al doilea este dispus sistemul de meridiane (liniile punctelor corpului active biologic), următoarea treaptă este cea a emoțiilor, iar vârful piramidei este constituit de psihic. *Psihosomatica* reprezintă una dintre ramurile medicinei naturale aflată între psihologie și medicină, se ocupă de bolile psihosomatice (diabet, hipertensiune, obezitate, bolile cauzate de stres). Tratamentele psihosomatice și medicina holistică vizează tratarea cauzei reale a bolii și nu tratarea simptomatologiei. Diagnosticul bolnavilor se pune din

Dr. Ramona Weisz susține, pe baza teoriei *Su Jok*, că omul are o structură „piramidală”, corpul fizic reprezentând baza

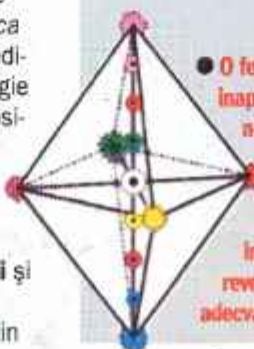
perspectiva cauzei psihomenteale. Un mod de gândire defectuos, inadecvat, conduce la comportamente inadecvate, care, în timp, prin repetarea lor, dau dezechilibre metabolice, iar, în final, determină boli cronice extrem de grave”, explică doctorița Ramona Weisz. Așadar, ceea ce gândim influențează, în mod surprinzător, starea noastră de sănătate fizică și mentală. Un fel de spune-mi ce gândești ca să-ți spun ce boli poți face. Potrivit terapiei *Su Jok*, în om există subtilul, suflul, lichidele organice, sângele, vasele sanguine și meridianele. Meridianele și colateralele formează sistemul de trecere a energiei, care circulă fără încetare

în corpul omenesc, străbătându-l de la un capăt la altul. Sistemul de meridiane reprezintă locul de trecere a energiei care permite coordonarea tuturor funcțiilor acestora. Pentru a învinge bolile energia trebuie să se desfășoare liber, fără opreliști.

Accesul din exterior la aceste trasee energetice se face prin intermediul celor 365 de acupuncte, iar prin terapia *Su Jok* putem ajuta energia să parcurgă liniștită fiecare meridian în parte. Întrucât meridianele corpului omenesc își regăsesc proiecția în degetele mâinilor și picioarelor, reflexoterapia *Su Jok* se aplică doar pe degete. Potrivit medicinei și filosofiei orientale, acumulată în practica a 5.000 de ani, există șase energii/stihii, adică șase *ki*: energia vântului, a căldurii, a arșitei, a umezelii, a secetei și a frigului, care interacționează între ele. Vântul creează căldura, căldura – arșița, arșița – umezeala, umezeala – seceta, seceta – frigul și frigul – vântul. Metodele *Su Jok* se bazează pe armonizarea stihilor, adică „însănătoșirea spirituală și fizică”, mai spune medicul Weisz. Luând în considerare cei șase *ki*, s-a făcut o compartimentare a oamenilor pe tipologii. Oamenii vântului sunt: slabi, activi, foarte curioși și superficiali. În mintea lor se nasc permanent idei noi pe care le duc la bun sfârșit, sunt modești, le place să călătorească și

Vindecări spectaculoase

- O fetiță de șase ani diagnosticată cu streptococ betahemolitic, giardia, oxiuri și astenie fizică și psihică, inapetență, subponderală. După trei ani de încercări de echilibrare, părinții fetei au apelat la un cabinet de medicină holistică. O dietă adaptată bolii fetei, fitoterapie (remedii din plante – tincturi pentru creșterea imunității, comprimate din plante) și psihoterapie cu fetea și părinți, i-au adus fetei restabilirea completă.
- Doamnă din Brașov, în vârstă de 52 de ani, sosită la București cu diagnostic de cancer mamar, inoperabil, după trei luni de tratament adecvat (fitoterapie, dietă), conform medicinei holistice, și-a revenit complet. Medicii care aplică principiile onourimedicinei accentuează, însă, faptul că o terapie adecvată și corectă, potrivit principiilor *Su Jok*, va schimba total în bine modul de a gândi al persoanei.

Medicina holistică

sexuale presupun un exces de frig, iar cancerul are și el o patologie a frigului, un exces de energie? Ce ați zice entă la omul modern, care, în final, poate duce la boli extrem de grave, îi caracterizează pe oamenii egoiști, avari mește *onourimedicina* sau *medicina holistică*. Mai exact, acea ramură a medicinei care se ocupă de tratamentul terapie și cromoterapie. Despre *onourimedicina*, modalitățile de tratament și filosofia care stă la baza acestor complementare, fitoterapie, dietoterapie, reflexoterapie, *Su Jok* de la Centrul Medical AURAMED din București.

să comunice, dar au dese accese de enervare, iar emoția lor principală este mânia. **Oamenii căldurii** sunt: mai sprinteni și mai activi decât ceilalți, ambițioși, practici, încăpățânați, preferă lucrurile scumpe și de calitate. Pot fi recunoscuți după figură robustă și umerii lați. Le plac: aventura, compania veselă a prietenilor, anecdotele, râsul și se lasă conduși de propriile dorințe. Principala lor emoție este bucuria. **Oamenii arșitei** sunt energici, emoționali, generoși, diplomați, comunicativi. Își stabilesc un scop în viață pe care-l duc la îndeplinire activ. Sunt mai încăpățânați și mai ambițioși decât oamenii căldurii. Adoră complimentele, le place să strălucească în societate, au înclinații către obezitate, iar principala emoție a lor e senzația de fericire. **Oamenii umezelii** duc o viață cu măsură, făcând puțină mișcare, de obicei depășesc greutatea normală, ceea ce reprezintă adesea cauză unor boli. Se îngrijesc cu plăcere de casă, copii și gospodărie, sunt bănuitori și emotivi, fac totul în mod logic, iar activitatea intelectuală este principalul lor atu. Pentru ei sunt caracteristice starea de disconfort, teamă, neliniște fără motiv. **Oamenii secetei** sunt slăbuți, adeseori

Palma și talpa reprezintă oglinda corpului

deosebit de leneși. Sunt pesimiști, trăiesc sentimentele la maximum, sunt într-o continuă căutare a sinelui, idealului în viață. De asemenea, sunt hotărâți, încăpățânați, despică firul în patru, iar principala lor emoție este tristețea.

Oamenii frigului sunt slabi, bolnăvicioși, oboresc repede, le este frig foarte des. Sunt bănuitori, chinuți de temeri fără baze reale, sunt foarte realiști, bazându-se pe logică și experiență, le place să-și țină

părerea pentru sine, iar când o fac publică, o spun într-un mod foarte direct. Principala lor emoție este groaza. Pentru a echilibra toate aceste stări se poate recurge la terapii prin culoare. „Când vă chinuiește teama (domină energia frigului), vă ajută hainele de culoare roșie, dacă sunteți invadați de neliniște (energia umezelii) sunt indicate tonurile de galben, la mâhnire și depresie (energia secetei) se recomandă toate tonurile de verde, iar pentru bucuria excesivă

(energia căldurii) puteți să vă echilibrați prin tonurile de maro, tonurile pastelate, crem. Stările au nu doar culoarea lor, ci și gustul propriu. Vântului îi corespunde gustul acru, căldurii și arșitei – gustul amar, umezelii – gustul dulce, secetei – gustul iute, iar frigului – gustul sărat. De aici, atenție la preferințele culinare. Dacă unul dintre aceste gusturi este în exces înseamnă că energia corespunzătoare este în exces.”

Bazându-se pe o asemenea teorie asupra vieții umane, concluzia medicului Ramona Weisz este una extrem de senfentioasă: „Orice boală apare, generic, la nivel psihomental. Pentru eliminarea cauzelor apariției bolilor este necesară o *igienă mentală* (de pildă, evitarea gândurilor de tipul: urii, bărfeii, fricii, geloziei. Dacă am scăpa de *otrăvurile mentale*, am trăi într-o lume fără boli și doctori. În țările cu un anumit standard de viață, medicii sunt plătiți pentru a menține oamenii sănătoși, nu pentru numărul de pacienți boinavi.”

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

O campanie socială Laropharm-Flacăra

Începând cu luna care urmează (mai), LAROPHARM și-a propus să lanseze pe piață, odată cu două noi produse (*Alindor* și *Sanador Plus*), și o campanie socială.

Valoarea umanitară a respectivei campanii se dorește a fi una cu totul deosebită, ne-a declarat unul dintre managerii de la LAROPHARM, pentru că finalitatea ei este de a distribui medicamente gratuit în spitale, azile, policlinici. LAROPHARM a pornit, ca o companie particulară, în 2001, cu ajutorul unor parteneri britanici – care aveau mai multă experiență pe teren farmaceutic, iar luna august 2004 a marcat deja a treia aniversare; firma românească a fost printre primele din breaslă care și-au implementat standardul GMP (Reguli de Bună Practică de Fabricație), specific produselor din categoria medicamentelor, în fabrica de pe șoseaua Alexandriei, care a fost construită, încă din 2002, în Bragadiru, în apropierea Capitalei. Produsele pe care le vor împărtăși în campania socială vor aparține celor două linii importante, *Linia Sana* (*Gingko Biloba*, *Ginseng*, *Spirulină*) și *Linia Vita* (*Aspacord*, *Bemagnum Forte*, *Vitamina C+*), gamei Produselor OTC (*Asplimax*, *Bromhexin*, *Sanador*, *Sanador Extra*), precum și celor ale Produselor Generice (*Piroxicam*, *Placetam*, *Metoclopramid*, *Furosemid*). De altfel, din numărul viitor, FLACĂRA și LAROPHARM vor iniția un concurs dotat cu premii constând în suplimente alimentare și medicamente care nu au nevoie de prescripție medicală – și de care vor beneficia, prin tragere la sorți, toți cititorii care ne vor trimite cupoanele completate la redacție. (M. Gălățanu)

Cu surle și trâmbițe CERF 2005

Componente, accesorii și conecție pentru calculatoare, monitoare, televizoare cu plasmă, sisteme Home Cinema și laptop-uri, telefoane mobile și aparate foto digitale, imprimante laser și faxuri. La Târgul de Computere și Componente Electronice 2005 (Computers and Electronics Romanian Fair 2005 - CERF) puteai găsi întreg bazarul oriental, numai că în varianta modernă IT&C.

Lume multă, chiar și vedete - Cristian Grefcu de la DIVER-TIS, fete sexy cu fustițe mini și picioare interminabile împărțind piane cu oferte, care mai de care cu vino-ncoace, dar mai ales un numeros public masculin, fiindcă CERF e destinat înedesebi bărbaților pasionați de calculatoare. Ecranele plate de dimensiunile unui perete difuzând imagini de vis și jocurile pe calculator au reprezentat atracția târgului aflat acum la cea de a XIII-a ediție. Peste 150 de expozanți au fost prezenți în pavilioanele 13-17 din acest an. *Framingo* a venit cu o ofertă interesantă: imprimantă color HP la numai 1.999.000 lei (199 lei noi), reducere 400.000 lei; monitor LCD Ivory, 15", la un preț de 5.999.000 lei (599 lei noi); calculator Coral Premium A, reducere 2.000.000 lei, adică un

preț de 6.999.000 lei (699 lei noi), Plasma TV Relisys 107 cm, reducere 20.000.000 lei, așadar un preț de 79.999.000 lei (7.999 lei). Prețurile conțin TVA. Pe de altă parte, nici oferta *Ultra PRO Computers* nu e de lepădat: o imprimantă color Canon costă numai 48,8 euro, una Lexmark 42 euro, iar un monitor Samsung LCD, 17", costă 277,5 euro, monitor ULTRA 7U, tub catodic, 77 euro etc. Depozitul de calculatoare a venit la CERF cu promoții speciale: monitor de CRT de 17" la preț 4.550.000 lei (455 lei noi), monitor LCD de 17" de la Xerox la prețul de 10.112.000 lei (1011,2 lei noi).

text Alice Gherman

foto Robert Handărec

Calculatoare de ultimă generație, performanță maximă și design atrăgător la CERF 2005

Monitoare LCD de ultimă generație cu protecție împotriva radiațiilor

Home Cinema. În casa dumneavoastră, puteți viziona filmele preferate la standardele unui cinematograf

Toshiba Qosmio, unul dintre laptop-urile de ultimă generație

Primul televizor cu plasmă de 71 inch din lume, lansat de LG Electronics, a înregistrat cele mai bune vânzări la nivel global. Modelul de 1080 p (linii de scanare), imaginii de înaltă definiție, care nu a putut fi lansat cu un PDP mai mare în iulie 2003, având un ecran de 16:9, a primit comentarii pozitive din partea experților în industria ecranelor plate. Acest model este echipat cu un cip de mărire a imaginii LG XD Engine, ce permite semnale digitale de calitate superioară. Modelul a rezolvat, de asemenea, problemele legate de lungimea semnalului în timpul transmiterii, a îmbunătățit luminozitatea și contrastul față de celelalte modele.

TV SENSO și lumea în care trăim

Din aprilie 2005, o nouă televiziune și-a făcut intrarea pe piața tv din România. Destinată culturii vizuale și ideii de life-style, televiziunea SENSO pomeste la drum sub sloganul *SENSO este și lumea ta!* Plecând de la teme specifice sferei culturale precum arta plastică, muzica, teatrul, filmul, dar și din domeniul cotidianului, spre exemplu: design interior, sănătate, sport, turism ori actualitatea socială, SENSO oferă publicului telespectator programe inedite: reportaje, documentare, spectacole, talk-show-uri, filme artistice și emisiuni pentru copii. (A.G.)

Primii zece câștigători ai concursului nostru privind revista *Flacăra* sunt:

Gabriela Duțu, Moreni
Horia Lechițan, Sibiu
Silvia Chira, Videle
Irina Ravac, Călărași
Ramona Antal, Gornești
Andrei N. Stelian, Oltenița

Alina Măndru, Brașov
Victor Tămaș, Sibiu
Iordache Dumitru, București
Elena-Alexandra Corbeanu,
Alexandria

Concursul continuă!

În Germania am fost închisoare în libe

Cel mai bun toboșar din România a acceptat să acorde un interviu pentru *Flacăra* dezvăluindu-ne câte puțin din Ovidiu Lipan omul și Țândărică artistul. Punctual, a sosit la Casa Victor cu inima deschisă și un zâmbet prietenos. La 52 de ani, Lipan continuă să fascineze publicul prin creațiile sale mereu noi și deopotrivă vechi, inspirate din folclorul românesc și balcanic, păstrându-se astfel tânăr alături de generația actuală. De asemenea, legătura cu fosta sa mare dragoste - *Phoenix* - nu a fost dată uitării, Țândărică alăturându-se renumitei trupe ori de câte ori are concerte în străinătate.

Ovidiu Țândă

Într-o ertate Lipan ărică

„Cred că pot să mă număr printre aceia care și-au găsit vocația. Sunt de foarte multe ori și acum fascinat de către unii artiști, fie ei actori, pictori sau muzicieni, chiar și oameni care fac lucruri tehnice, că și-au găsit într-adevăr vocația. Am rămas la o formă de deschidere ancestrală, cred că acolo e reactorul nostru. Suntem purtătorii unor încărcături pe care le-am acumulat în timpul spirăiei vieții, având forma de percepere specifică fiecărui individ. În momentul în care ești deschis și trăiești intens muzica, ai niște stări deosebite. Eu cred că ternele din piesele mele, începând cu albumul *Visul toboșarului* și până la *Getica*, *Renasterea* și *Aniversarea*, cu piesele și muzicile de fanfară caracteristice, au venit toate din copilărie, dintr-o zonă care m-a influențat. La un moment dat, am început să acord atenție acestor influențe și încărcături spirituale. Lipsind atât de mult timp din România, între '77 și '89, am simțit poate altfel România acolo, departe, într-o **închisoare în libertate**, cum îmi place mie să spun.”

▼ **V-ați întors în România, deși nu (prea) mulți oameni ar face acest gest.**

– Ideea e că și acolo am trăit având România în suflet, am fost nevoit să învăț limba germană, să pot să mă apropiez de piața muzicală germană și internațională, dar am purtat tot timpul România în mine și am avut o mare durere, fiind sigur că nu mă voi mai putea niciodată întoarce. Nimeni nu s-a gândit că va avea loc o revoluție în România. Noi, trupa *Phoenix* – n.r., dacă ne-am fi întors, am fi fost condamnați de regimul Ceaușescu.

– **Revenind la copilărie, cum erau bunicul și lașul anilor '50?**

– Din câte povestea el, a fost copil de trupă la o orchestră de muzică militară din Chișinău, buncii mei fiind basarabeni, iar tatăl meu având origine austro-ungară. Familia mea după tată: bunicul, străbunicul au trăit chiar la Viena.

– **Și atunci de unde numele de Lipan?**

– Este un nume foarte românesc, se pare că l-a inspirat și pe Sadoveanu (*zâmbeste cu subînțeles*). Știu că unchiul meu a fost primul comandant de pompieri din România și se numea Aurelian Lipan. Pe tata îl cheamă Octavian Lipan, iar pe mamă, Maria. E o poveste lungă, am un arbore genealogic foarte interesant, nu avem timpul acum pentru ea. În sfârșit, bunicul meu, care inițial cânta la clarinet, a fost nevoit să renunțe la acest instrument din cauza astmului și să treacă la percuție. Eu, născându-mă într-o casă cu instrumente muzicale, mama cânta și ea la vioară, a fost inevitabil să mă țin de tobe prin casă și să dau în ele. Al mei au încercat diverse variante, m-au dat la școala de muzică, secțiunea vioară. Am intrat, aveam vreo șapte ani și jumătate și nu mi-a plăcut instrumentul. L-am spart de scări când m-am întors acasă. Am făcut vreo trei ani de clarinet și asta mi-a prins foarte bine, iar pianul și acordeonul mi le-am însușit repede și bine, singur. Nu trebuie să fii un mare pianist virtuoz pentru a cânta piesele pe care le simți și care îți plac.

– **La 14 ani erai deja considerat un instrumentist de excepție. Erai un adolescent-model?**

– La 14 ani am fost remarcat de către un prieten de al meu, Nancy Brandes, care mi-a dat libertatea de a putea crea la tobe, el văzând în mine un talent deosebit. După ce dădeam în tobe ca un bezmetic și cântasem în două trupe diferite până în '69, una dintre ele fiind *Roșu și Negru*, am participat la primul festival de rock unde am obținut locul întâi. Eram

un puști foarte slab, dar cu o tehnică deosebită, pentru că munceam foarte mult, studiam enorm. Ascultam foarte mulți bateriști, foarte multă muzică, și chiar cântam. Seara, cântam la un bar, coveruri, tot ce a existat pe vremea aceea de la James Brown, Wilson Pickett, soul, blues, rock, le prelucram în românește. Dimineata și după-amiaza mă închideam în bar și repetam. Bine, mai chiu-leam de la școală, însă performanța se face cu sacrificii! Nu mă simt handicapat că nu am avut mari performanțe la învățătură, cred că dacă m-aș fi ținut de ea bine (de școală – n.r.) aș fi sârit niște clase și cine știe ce alt descoperitor aș mai fi ajuns. Am fost și primul baterist care a bătut cu două tobe mari, o premieră în România. De atunci mi s-au deschis drumurile pentru a duce această „Golgotă” la nesfârșit, dar îmi place, mă completează și-mi dă viață. Sunt momente foarte interesante când am și coborâșuri, trăiesc într-o tensiune depresivă și de o încărcătură teribilă, dar mă ajută la creație, creația venind din suferință.

– **Ați fost furtunos în iubiri?**

– Absolut, am iubit cu patimă, am simțit nevoia de a fi iubit și o simt în continuare. Poate nu am avut destulă dragoste în familie, cu toate că am fost unic la părinți și am fost foarte răsfățat. Voiam și mai multă dragoste, să mi se dea și mai multă atenție.

– **Când ați simțit primii fiori ai dragostei?**

– Am fost un copil foarte precoc. Făceam pasiuni și eram foarte vulnerabil din acest punct de vedere și cred că dragostea are o foarte mare importanță în decursul vieții, să poți să găsești muza, mai ales la artiști. Bine, se spune că e un liant în căsnicie și o duci mai departe. Asta cred că e o filosofie din aceea căldută, bună pentru un om făcut să fie casnic și să aibă o familie numeroasă, să o întrețină, să treacă prin orice cu soția și să-și adapteze viața reușind să-și ducă mariajul la bun sfârșit și să treacă peste orice obstacol. Pentru mine orice obstacol a însemnat muzica și de asta dorința de muză și de iubire a fost foarte puternică.

– **Nu v-ați oprit asupra unei singure „muze”!**

– Nu m-am oprit la o singură muză. Eu, câteodată, am cu mine însumi probleme în a mă depărta de mine, de a mă privi, de a mă susține. Artistul Tândărică e greu de stăpânit și are o viață foarte specială, are nevoie de scenă, de adrenalină forte, să simtă că trăiește și atunci Ovidiu Lipan încearcă să stăpânească toate acestea.

„Fanfara miroase a chirpic

„Ovidiu Lipan și Ovidiu Tândăncă sunt două personaje și în momentul în care mă urc pe scenă și încep să cânt, chiar eu ajung să mă privesc pe mine în transa în care intru. Tândăncă e un artist, are o personalitate puternică în eul meu, iar cum spuneam, când s-a terminat concertul, devin Ovidiu Lipan care stăpânește, omul care lasă orice fel de vedetisme la o parte.”

– **Sunteți acum singur?**

– Cred că de multe ori nu am găsit nici în compoziție, nici în viață ceea ce căutam. Există o spirală a vieții, care se reîncarcă de fiecare dată la alt nivel, eu cred că păstrez încă o doză foarte mare de copilărie. Bineînțeles că experiența pe care am avut-o, stilul de viață pe care l-am abordat m-au făcut să o lău de fiecare dată de la capăt. Tocmai asta mi-a dat putere, că de fiecare dată să fiu mai bun, mai profund și mai energic în ceea ce fac și asta cred că s-a întâmplat și pe planul iubirii. Eu nu cred că aș putea să fac o femeie fericită, în sensul ăsta, cred că

ar trebui să vină foarte mult din partea ei, cred că ar trebui să facă ea foarte mult să mă poată obloji, să mă poată iubi și să mă poată păstra.

– **V-a făcut fericit vreo femeie?**

– În totalitate, este foarte greu. S-a găsit sigur culoare, am fost împlinit și am avut o viață pe care o așteptam și mi-o doream. Pe undeva, nu știu, împliniri în iubire parcă mai aștept să vină. Muza e acel ceva care să mă pună în mișcare, cred că voi fi un veșnic alergător de cursă lungă.

– **V-ați simțit vreodată singur?**

– Nu, eu fiind atât de mulți într-unul singur...

Sunt momente foarte speciale în care stau cu mine însumi și încerc să simt, să sufăr, ideile se coc în timp, cum a fost la un moment dat cu albumul *Getica*. A avut un stadiu de hibernare, de cocon, apoi s-a copt și am ajuns să aud toată orchestrația, toată coloratura instrumentală, toată forma ritmică, finisate în cap.

– **Ați cântat alături de Ginger Baker, idolul dumneavoastră, cum l-ați întâlnit?**

– Eram la Hanovra, într-un club, lucram cu o trupă rock, chitaristul de la Mario Timme, o trupă care a cântat și cu George Michael, basistul Karl Rotard de la Peter Gabriel, și mulți alți instrumentiști foarte buni. Împărțeam sala de repetiție cu *Scorpions*. Făceam sessions, intrasem în lumea de top a artiștilor, era acolo Peter Fargo de la trupa *Fargo*, numită după aceea *Victory*. Într-o seară am avut un session la *Leine Domicilium Pub* și acolo am cântat cu Herman Rabbe de la *Scorpions* și cu bateristul de la *Eruption* cu care am și colaborat de altfel. Am făcut și cu ei sessions-uri și l-am întâlnit pe Ginger Baker. Am avut o discuție și apoi un mic concert în acea seară, care mi-a oferit o satisfacție. A fost și Nicu Covaci la acel eveniment și mai mulți prieteni. Cu *Phoenix*-ul vom continua, vom realiza un album anul acesta, spre vară, după care va urma un turneu în România și unul în America și Canada. Suntem în discuții cu impresara formației *Rush* pentru a realiza un turneu în Europa și după aceea în America. Eu și Nicu am rămas foarte buni prieteni cu toate că, în Germania, eu cu loji Kapl și cu E. Krauser am realizat o trupă care se numea *Mad House* și am făcut turnee în trei cu o altfel de muzică. Am fost cotate ca un bun instrumentist de studio și așa câștigam bani.

– **În afara de muzică, de fapt aceasta reprezintă totul pentru dumneavoastră, la ce mai țineți?**

– Muzica reprezintă întregul, în rest îmi place să descopăr. Să ajungi să te cunoști este un mare lucru, dar să-ți lași totdeauna și o parte necunoscută. Cred că este bine să încerci să eviți a te cunoaște foarte, foarte bine, pentru că în momentul acela îți pierzi inocența, copilăria, ai încheiat cercul și înseamnă că ai atins ultima treaptă și poți pleca. Până la 20 de ani nu aveam timp de meditație, eram ca un burete, luam absolut orice. Ulte, acum, au început să iasă la suprafață niște lucruri și amintiri cu parfumul și atmosfera respectivă. Eu la lași trăind foarte mult timp...

– **Unde ați locuit în Iași?**

– Pe strada Păcurari, de la Universitate, la numărul 80, și la Casa de Cultură. Am avut o copilărie absolut superbă și am trăit influențe etnice diferite: evrei, greci, armeni, țigani, care m-au influențat prin muzica, religia lor. Asta m-a determinat să fiu atent la toate acestea și foarte deschis. Mi s-a dezvoltat o formă cultural-

i, praf și porumb"

religioasă care-mi dă echilibru și mă face să înțeleg și să accept, să devin un cosmopolit, un om al planetei. Vedeti, se încearcă de peste tot, și biserica catolică încearcă, o unitate. Dumnezeu e unul și credința diferă prin diferite ritualuri, eu cred că asta ne ține, și ne dă cât de cât, nouă, românilor, o verticalitate pentru că, altfel, suntem tare amețiți. Mă mir ce forță are omul, după 50 de ani de dictatură, să vezi ce se întâmplă la ora actuală, cum se mișcă viața și ce fluctuații există.

– **Ați fost numit Goran Bregovic al României.**

– Nu știu dacă îmi face plăcere această caracterizare, așa s-a spus și despre *Phoenix* că ar fi *Beatles*-ii României. Nu imit pe cineva. Muzica de fanfară a existat de mult timp în acest spațiu și a avut o influență folclorică puternică. Pentru mine fanfara a mirosit a chirpici, a praf, a porumb, dacă o păstrezi îți poate da atmosfera și te poate duce în timp, ca și religia, ca și toaca și tot ce ne-a călăuzit cei șapte ani de acasă, care sunt foarte importanți.

– **Cum v-ați întâlnit cu fanfara Zece prăjini?**

– I-am ascultat în Germania, după care am venit în România și i-am ascultat la un festival de fanfare, au fost foarte deschiși, și le-am propus o colaborare. Au acceptat.

– **Erau cei mai buni?**

– Nu, dar au un anumit falsset care pe mine mă binedispune și redau spațiul acela nealterat, chiar dacă i-am prelucrat și i-am adus la un stadiu de scenă de la cel de prispă și praf, muzica și-a păstrat atmosfera.

– **Ați luat din muzica tradițională și ați prelucrat, nu se pierde cumva tradiționalul?**

– Nu, în nici un caz. Nu pot cânta tradiționalul românesc în secolul XXI pentru a fi perceput pe plan internațional, fiindcă altfel devine un autentic etnic pentru emisiuni folclorice românești cu circuit închis. Muzica a primit o altă amploare, începând de la tot proiectul *World Music*, chiar și *Buddha Bar* care preia elemente indiene, unde sunt păstrate acele sentimente, parfum și atmosferă specifice zonei de unde vin. Eu creez. Și cu albumul acesta în aromână (*Bachița*), la fel, nu este un album aromânesc, e o prelucrare, este o fantezie, e ca și cum ar fi o recompunere a muzicii.

– **Când l-ați întâlnit pe Stelu Enache?**

– Acum trei ani l-am auzit cum cântă, am luat câteva piese care mi-au plăcut mie mai mult. Ne-am strâns într-o după-amiază la Constanța, în portul Tomis, chiar de ziua Marinei, de Sf. Maria, unde am avut un public numeros. El a venit prima dată pe scenă, și s-a cam speriat, se uita sceptic, au fost în jur de 50.000 de oameni și l-am aruncat mai mult sau mai puțin pe scenă cu *Fiata aromână*, a cântat *Dituxiani* și o baladă frumoasă, care sunt de fapt și pe albumul *Aniversare*. A urmat concer-

tul de la Sala Palatului unde au participat și Gheorghe Zamfir, Grigore Leșe, Dumitru Fărcașu (am colaborat la *Visul toboșarului*), iar după aceea am ajuns la concluzia că trebuie să realizez totuși un album în aromână.

– **Aveți angoase, care sunt cele mai puternice?**

– Sunt atât de inconstient că nu pot să am nici măcar angoase. Absolut inconstient, trăiesc momentele astea de inconstiență și de nematerializare încât... Angloase am, cu siguranță, nu există om care să nu aibă o cât de mică problemă psihică sau o spaimă de ceva, pe care să o poarte cu el ascunsă undeva într-o cămaruță. Dar în momentul în care ești un om altruist și care iubește oamenii nu cred că poți să ai probleme că-ți va fi frig, foame sau sete. Când iubești se întoarce înapoi, e ca și cum ai trăi într-o mare familie. Eu fiind singur la părinți

– părinții mei sunt divorțați, tatăl meu a plecat în Suedia prin '73 – am trăit mai mult singur și am încercat să mă echilibrez, îmi păstrez și nebunia și inocența, toate.

– **Hobby-uri aveți?**

– Nu știu, îmi place să probez, să trăiesc experiențe, dar sunt foarte atent cu picioarele și mâinile mele, ar fi păcat să nu mai pot bate la tobe. De aceea nu schiez, nu patinez, și nu fac sărituri cu coarda elastică, parașutism etc. Trăiesc sălbatic, sunt liber și îmi permit să fac ceea ce vreau. Am nevoie de singurătatea și de liniștea mea, un lux pe care mi-l iau și acolo mă închid și mă și deschid. Mă suport și mă simt foarte bine în pielea mea. Dacă te deschizi spre divinitate, spre spiritualitate începi să înțelegi lucrurile cât de cât, nu te mai hazardezi în discuții inutile. E plăcut să ajungi să savurezi existența, fără a fi băgat într-o cupolă financiară. Poate că și din cauza asta nu am vilă mare unde să umolu în halat și papuci de casă...

– **Dar unde locuiți?**

– Stau unde se poate, mă hrănesc precum păsările cerurilor, stau în aer liber cât pot de mult; cred că m-ar inhiba siguranța financiară. Doamne ferește! Am simțit-o de câteva ori, puțin e bine, dar să nu știți care e limita și să vreți mai mult, să vreți să consumați și să arăți că ai, este o prostie!

– **Păreți să fugiți de căsătorie...**

– Nu am fugit de ea, am vrut să mă căsătoresc de la 14 ani. Nu am fugit de căsătorie, am fost foarte insistent până când s-a întâmplat, pentru că am avut o viață tulbură. Am fost căsătorit o dată o lună și o dată 15 ani.

– **Cum s-a numit soția dv. alături de care ați petrecut 15 ani?**

– Sabine Lipan, e nemțoaică. Avem un băiat împreună, Alexander Leonard Lipan, este în Germania. Are 15 ani, la școală m-a depășit total, cântă la chitară, e foarte talentat. A mers la școala de muzică la patru ani, avea pian în casă, a cântat la tobă. La școală e superb, vorbește engleza, franceza, italiana, cum vorbesc eu românește, germana, și acum vrea să învețe spaniola. Nu vorbește românește. Noi am vorbit în casă numai germană. Nu e timpul pierdut să am și un copil care să vorbească românește (râde), să aibă de unde învăța românește Alexander după aceea.

– **Regrete aveți?**

– Cea mai mare tragedie este să nu fi trecut prin viață și după aceea să regreti că ai fi putut să faci asta sau asta. Noi suntem stăpâni pe ceea ce am făcut, fiecare și-a dirijat drumul cum a dorit, a avut satisfacții sau nu, dar când ai avut satisfacții pentru ce ai făcut, nu ai timp să regreti. Viața e așa de întortocheată! Nu am mers întotdeauna pe drumurile cele mai mari, mi-a plăcut să am un unghi de vedere, să văd ce se întâmplă pe anumite poteci și cărări. Destinul trebuie ajutat.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

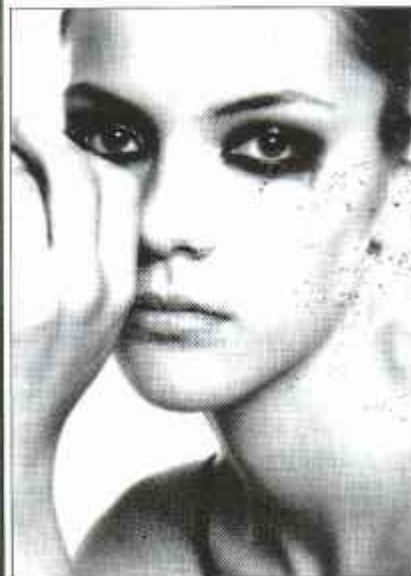
Într-o: **Octavian Tibăr**

arhiva: **Intercont Music**

UN INGINER AI

Inițial a vrut să devină inginer, dar pasiunea pentru fotografie a fost mai puternică și l-a transformat într-unul dintre cei mai cunoscuți și apreciați fotografi de *fashion* și *beauty* de la noi. În prezent el este singurul realizator de imagini pentru campaniile publicitare *Head&Shoulders* și *Wash&Go* pentru România, Rusia și zona balcanică. A fost mereu un autodidact și este un perfecționist când vine vorba de meserie. Plănuiește să facă o expoziție anul acesta și, poate cel mai important, vrea să schimbe concepția oamenilor cu privire la modul în care trebuie produse imaginile.

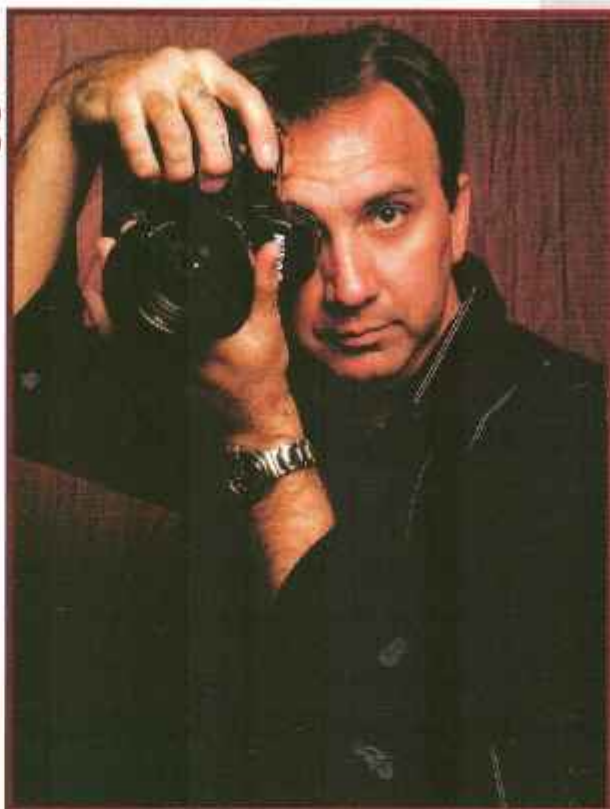

FOTOGRAFIEI

Doru Amăriucăi:

„Vreau mai mult, în sensul că vreau proiecte mai îndrăznețe, mai multe lucrări în afară și schimbarea mentalității celor din publicitate și a celor care răspund de partea editorială”

În fiecare zi, la ora nouă, Doru Amăriucăi începe lucrul în studioul său de la etajul întâi al unui imobil vechi, dar șic (și impozant) din centrul Bucureștiului. Este o încăpăre mare, împărțită în două. Prima parte îți dă senzația că ai pătruns într-un living veritabil, cu canapea și televizor. Dar după ce treci de ușile cu glasvand descoperi fundaluri, aparatură foto, decoruri și realizezi că te afli într-un loc unde își desfășoară activitatea un profesionist în ale fotografiei. Aici au venit pentru a face fotografii vedete precum Maia Morgenstern, Nadine, Corina Dănilă, Nico, Cătălin Ștefănescu sau Daniela Nane. Și tot în acest spațiu au fost realizate multe imagini publicitare.

Una dintre primele întrebări pe care i le-am pus a fost dacă experiența acumulată până acum este un atu. Răspunsul nu a fost așa cum mă așteptam: „Experiența e ceva bun și ceva rău în același timp. E bine că am ajuns la un anumit nivel din punct de vedere profesional. Dar nu prea e bine atunci când între mine și *art director* sau ceilalți membri ai echipei e o diferență de vârstă.” Se implică total în producția imaginilor pe care le semnează, începând de la layout și până la scenografie și casting unde, „din nefericire”, nu găsești mereu modele obișnuite să lucreze cu camera. În opinia sa, la noi nu se lucrează la standardele la care ar trebui să se lucreze: „Beneficiarii nu prea sunt conștienți ce înseamnă să lucrezi la nivel înalt, dar lupt împotriva acestei concepții. Fotografia este tratată superficial mai ales la nivel editorial. Am avut conflicte de idei mai ales cu revistele de modă. Eu am cerut ca măcar o dată pe an să facem un shooting în afara țării, cu un alt *styling* și cu un model străin și mi s-a spus că e prea mult.” Când mi-a arătat studioul, am văzut pe balcon un sac de box, pe care, în glumă, mi-a spus că îl folosește după „un meci” cu un client.

Deși a fost admis la facultatea de Electrotehnică, a abandonat după primul an, fiindcă nu îi plăcea. Înainte de Revoluție a lucrat în proiectare. În 1990 și-a dat seama că este momentul să devină fotograf profesionist. Primul contract l-a avut în 1993, odată cu lansarea în România a revistei

Avantaje. „Am făcut pionierat atunci. Era ceva complet nou la vremea aceea. Ne-a luat ceva timp până i-am convins pe cei de la magazine să ne dea produse pentru paginile de *shopping*. Acum asta nu mai este o problemă”, își amintește el. Au urmat colaborări cu *ELLE*, *Exces Magazin*, *Viva*, *Cosmopolitan*, *FHM*, *Playboy* și, mai nou, *Look*. S-a specializat în fotografia de personaj și de beauty. Pe lângă ce a realizat în țară, se poate mândri și cu activitatea sa din Franța, Grecia, Israel sau Germania.

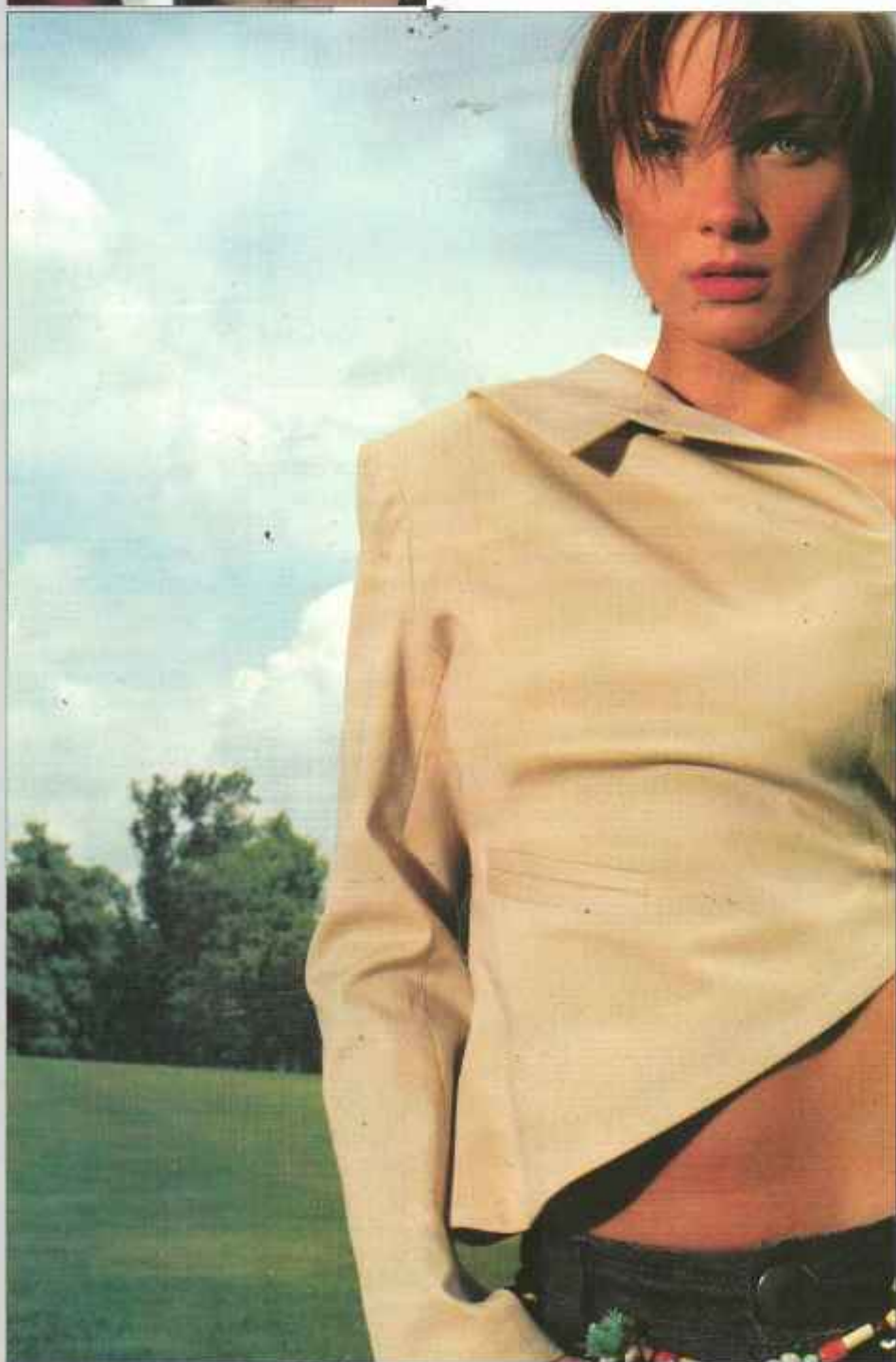
Despre VIP-uri am fi putut vorbi o zi întreagă, dar, din păcate, interlocutorul meu alocase numai două ore din programul său pentru discuția noastră. De la bun început a ținut să îmi precizeze că pentru el există două tipuri de vedete: unele care se mulțumesc cerințelor fotografului și cărora le vorbește asemeni unor prieteni și altele care fac multe ifose și se abțin cu greu să nu le facă observație. Nu a vrut să dea nici un nume, fiindcă nu îi plac bârfele. Am insistat să îmi spună cu cine i-a plăcut să lucreze. „Cu Maia Morgenstern, pentru că este actriță și cunoaște mișcarea, știe cum să stea. Mărturisesc că am avut puțin trac înainte și chiar s-a uitat la niște interviuri anterioare cu actrița. Am stat și m-am gândit cum să pun lumina. Din când în când ne opream pentru că ea trebuia să își hrănească fetița. A fost o ședință foto pentru care am avut nevoie de multă creativitate, dar în același timp a fost și o experiență interesantă. Mi-a făcut cu adevărat plăcere să lucrez cu Emil Hurezeanu. M-am simțit copleșit de eleganța casei lui și de elocvența sa. Se vede că este un om care a trăit mult timp afară și ține la valorile sale. O istorie nostimă s-a întâmplat acum câțiva ani, când am fost alături de Cătălin Botezatu și un grup de manechine pentru prezentări și ședințe foto în Egipt. Am coborât pe malul Nilului într-o barcă tradițională cu toată echipa pentru o fotografie având-o ca subiect pe Andreea Raicu. Lângă locul ales un localnic se chinuia de zor să-și ude puținele răsaduri cu apă adusă cu greu de la zeci

de metri distanță. La un moment dat, am realizat că lumina dădea umbre ciudate pe fața Andreei așa că am depliat un reflector ce se mărește la cam de trei ori față de original. Ea trebuia să vină în fugă spre mine ținând deasupra capului un voal fluturând, dar nu realiza ce se întâmpla în spatele ei. Speriat de reflector, tânărul a luat un rețevă și a început să se repeadă spre noi. Odată cu modelul a luat-o la fugă toată echipa, iar eu cu tot echipamentul pe umăr am căzut pe spate într-o băltoacă. Înainte de asta am apucat să declanșez și să surprind momentele ce mă interesau. Abia după, a realizat Andreea ce o aștepta."

Doru Amăriucăi a realizat primul pictorial cu o româncă apărut în numărul doi al revistei *Playboy* (e vorba de Cătălina Toma, n.r.) și recunoaște că a avut emoții înainte.

"Acel pictorial l-am făcut în studiourile *Mediapro*, având decorurile filmului *Epicenter*. La început au fost pe lângă noi mulți curioși, dar am reușit să scăpăm repede de ei. Cătălina a fost sfioasă, nu a vrut să își arate picioarele în întregime și a stat mereu cu cizme, însă ne-am comportat normal și totul a fost bine", povestește cel care a fost nominalizat la premiul Cel mai bun fotograf din cadrul *Bucharest Fashion Week* în 2004.

Numele său este legat și de pictorialul primei sportive românce care a apărut în aceeași revistă pentru bărbați și a provocat un mare scandal. Pozele cu gimnasta Corina Ungureanu au fost foarte reușite și tocmai de aceea a apărut în patru ediții: din România, Taiwan, Japonia și Grecia. „Am vrut să îi redau frumusețea interioară și feminitatea pe care le pierduse în anii cât a făcut sport. Când am dat mâna cu ea, am simțit că are o mână bătătorită ca a unui om care lucrează pământul, nu ca a unei adolescente. Mi-am dat seama că a muncit mult și de aceea am vrut să fie un pictorial în care să se vadă femeia, nu sportiva. Am vrut să fie un nud artistic și cred că mi-am atins scopul”, mărturisește artistul.

Am stat de vorbă trei de două ore, timp în care mi-a vorbit calm și sincer. Ne-am oprit, pentru că fotografii Doru Amăriucăi trebuia să pregătească niște decoruri, semn că urma un alt shooting.

— text **Raluca Șeinoiu**

— foto, **Doru Amăriucăi**

TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.

100.000 de dolari pentru

*În trecut, oamenii erau mai aproape de Dumnezeu. Căutau liniștea, pacea și speranța în bi
Ignoranța naște nepăsare, iar asta se reflectă în starea mănăstirilor și bisericilor țării. Cam a
Enterprises și GMP Advertising în acest an. O campanie bine rea*

La TVR 1, TVR 2, TVR C și TVR i a început în acest an difuzarea spotului publicitar sub sloganul: **BUCOVINA pentru BUCOVINA**. Spotul face parte dintr-o campanie socială, inițiată de către GMP Advertising și Bucovina Enterprises, iar prin el se urmărește donarea de bani, din vânzările făcute la apă minerală carbogazoasă Bucovina și apă minerală plată Bucovina, către Arhiepiscopia Sucevei, Bucovinei și Rădăuților, în scopul restaurării celebrelor mănăstiri din nordul Moldovei. „Agentia GMP Advertising, care ne realizează nouă partea de publicitate, a venit cu ideea acestei campanii. Telul campaniei a fost unul dublu: o dată, să putem folosi pe etichetele de apă minerală Bucovina imagini cu mănăstirile din Bucovina și aveam astfel un plus de vânzări și, în al doilea rând, să ajutăm cu bani mănăstirile pentru nevoile pe care le au: restaurarea de picturi, acoperișuri, reparații etc. S-a semnat un contract, în luna septembrie a anului trecut, iar de la 1 decembrie 2004 am demarat campania”, explică Decebal Băescu, director general al Bucovina Enterprises. Deși la prima vedere părea totul extrem de ușor, Bucovina dădea banii, iar Arhiepiscopia îi primea, în realitate **BUCOVINA pentru BUCOVINA** a reprezentat o muncă laborioasă și dificilă, mai ales din partea celor de la GMP Advertising. „Noi avem brand-ul Bucovina în grijă din 2001, iar clientul nostru avea și are încredere în noi. Înainte de campania asta noi am mai făcut campania *Niki Dude*, cea a cărei slogan a fost *Pentru o viață echilibrată, bea Bucovina plată!* De această dată urma să facem o campanie de imagine pentru Bucovina. Era în august, 2003, *account-ul pe Bucovina*, dacă nu mă înșel, a fost în concediu la mănăstirile din nordul Moldovei. A intrat la Voroneț și a văzut un afiș: «Ne cerem scuze că trebuie să vă cerem taxă de intrare, dar Ministerul nu ne dă nici un ban pentru restaurare!» A rămas foarte impresionat de acest afiș și, la întoarcerea din concediu,

Credință și rugăciune, pe de-o parte, ignoranță și

nepăsare, pe de alta, două atitudini antagonice care guvernează epoca modernă, într-un spot de milioane, destinat salvării patrimoniului Bucovinei

ne-a întrebat: «Nu putem să facem ceva?», în sensul unei campanii pe această temă. Am urmat Teologia și fiind destul de aproape de domeniul acesta, mi s-a părut destul de interesant subiectul. Știu că Bucovina prin 1994 a avut o campanie similară, 2 sau 5% din prețul unei sticle de apă se duceau la Biserica Ortodoxă

rezerve, dar, din contră, a acceptat. Același patron care astăzi e inamicul public numărul unu – Omar Haissan –, povestește Felix Tătaru, directorul GMP Advertising. Dacă patronul, de religie musulmană, a acceptat, mai greu a fost cu Ierarhii Arhiepiscopiei. Nu din rea voință, ci din cauza

număratelor capcane pe care firmele nese-rioase le-au întins. „Noi a trebuit să facem totul. Clientul a dat banii, dar nu era suficient. Am găsit la mănăstiri o foarte, foarte mare rezervă, din partea măicuțelor

Română. Lucian Ușurelu ne-a adus aminte de acea campanie și atunci mi-a venit ideea și le-am zis: «Ce bine sună **BUCOVINA pentru BUCOVINA!**» și așa a rămas. Am discutat cu Decebal Băescu, directorul Bucovina, și l-a plăcut foarte mult din punct de vedere al imaginii și a acceptat. A trebuit să meargă la patronul lui care, musulman fiind, ne așteptam să aibă

și a celor de la Arhiepiscopia, pentru că fel de fel de oameni le-au promis că vin, fac, dreg și nu s-a întâmplat nimic. Ba chiar au fost păcăliți, un producător de cașcaval din zonă a utilizat imaginea Voronețului pe cașcaval, la Suceava, zicând că va face nu știu ce în schimb și nu s-a mai ținut de cuvânt. De aceea procesul de încheiere a contractului a durat extraordinar de mult. Aproape un an. Am mers de trei-patru ori acolo, directorul general de la Bucovina a fost și el de vreo patru ori, cu scopul evident: să-i convingem pe cei de acolo să primească niște bani. Am făcut un contract atât de strict, eu l-am făcut, deși nu sunt semnat, încât să fiu sigur că, pe de o parte Arhiepiscopia va gestiona banii exact în scopul pentru care s-a semnat contractul, iar pe

mânăstirile Bucovinei

erici și mânăstiri. Astăzi, tumultul vieții cotidiene îi împinge spre materialism și ignoranță. Aceasta ar fi, în rezumat, tema spotului tv și a campaniei generale declanșate de către Bucovina Izată, sub aspectul mesajului publicitar, dar și bine intenționată.

de alta clientul meu să se țină de cuvânt și să trimită banii. Există o clauză în contract care stipulează: dacă *Bucovina* nu dă banii, în secunda doi nu mai are voie să folosească mânăstirile pe etichete (asta înseamnă că trebuie schimbate etichetele urgent), în același timp, dacă *Arhiepiscopia* nu folosește banii așa cum s-a angajat, *Bucovina* are dreptul să oprească procesul de trimitere a banilor." Deși s-a realizat campania cu 50.000 de euro, nefiind acoperite însă chiar toate costurile, iar banii merg într-adevăr la mânăstiri, *Bucovina* nu a mărit prețul produsului. „Tot ceea ce se îmbuteliază pe o perioadă de o lună, în primele cinci zile ale lunii următoare se contabilizează. Dăm 50 lei pentru flaconul de

lei către *Arhiepiscopia Sucevei* care își rezolvă obligatoriu numai problemele mânăstirilor. Conform contractului, la expirarea a fiecare 15-20 de zile, după ce s-au virat banii, ei trebuie să-mi comunice ce au făcut cu respectivele sume. Am primit hârtile de la *Arhiepiscopia* privind ce s-a făcut cu sumele respective.

Destinația e mai

mult decât clară, banii se folosesc la refacerea de acoperișuri, fundații, restaurări. Campania va dura până pe data de 1 decembrie 2005. Suma estimată să meargă pentru mânăstiri, pentru *Arhiepiscopia Sucevei*, de fapt, este între trei și patru miliarde de lei, în funcție de vânzările noastre până la sfârșitul anului. Este posibil să fie vorba de 2.800.000.000 de lei sau 3.800.000.000 de lei, nu pot spune acum exact", declară directorul de la *Bucovina*. Așadar, o sumă frumoasă având în vedere că Ministerul Culturii nu și-a ținut promisiunile și nu a mai dat banii promiși. Acceptată ca și campanie socială de către CNA, fiindcă urmărește ajutorarea restaurării mânăstirilor Bucovinei, nu doar imaginea produsului, *BUCOVINA* beneficiază de un spot făcut cu mare artă de către echipa GMP. Capetele luminate ale echipei: Mihaela Pascu – director de creație & copywriter, Radu Aldea – director de imagine, Bogdan Bărbulescu – regizor, Donald Simionoiu – director artistic ș.a. Filmările s-au realizat la începutul lui noiembrie 2004, s-a filmat timp de două zile: cu macaraua în bisericile Voroneț, Moldovița și Putna, dar și cu motodeltaplanul. Au fost selectați din zonă 40 de oameni

pentru casting, o săptămână a durat numai preproducția. „Am realizat acest spot în așa fel ca de câte ori te uiți la el să mai descoperi ceva. O dată vezi în planul întâi o fată cucerinică rugându-se la altar, apoi o doamnă care-și pune pălăria când intră în biserică, dar și un domn, simbol al indolenței, care-și pune ochelarii să vadă pictura unui sfânt ai cărui ochi au fost distruși. Întrucât este un spot care se va difuza timp de un an, am riscat, și l-am făcut nițel mai pretențios, de fiecare dată îți creează o stare. Avem satisfacția maximă că am făcut un spot de calitate și frumos. Au fost niște bani, dar nu au acoperit costurile noastre. *Bucovina* nu e un brand foarte puternic, cota de piață e mică, dar e un brand foarte frumos și satisfacția acestui lucru e mult mai mare", se mândrește Felix Tătaru. Un spot de calitate pentru un produs de calitate. Să nu uităm că mai ales apa minerală plată *Bucovina* este recunoscută pe plan internațional ca fiind una dintre cele mai bune ape. Nu de acum ci încă de pe vremea Imperiului Habsburgic. Izvorul C7F0 este pentru apă plată, iar C7SE este sursa apei minerale carbogazoase. Campania fiind în curs de derulare, iar echipa de creație având mereu idei noi, este de așteptat să vedem noi aspecte ale mânăstirilor din nordul Moldovei. Campania *Bucovina* nu ajută doar mânăstirile ci și zona respectivă din punct de vedere turistic. Fiind conștientă de această realitate, conducea *Bucovina Enterprises*, prin Decebal Băescu, a luat o decizie cât se poate de potrivită: „Avem de gând să facem un concurs pe perioada de vară, fie în iulie-august, fie în august-septembrie. O acțiune de genul: «Trimiteți zece etichete și participați la tombolă. Veți câștiga un week-end/ trei zile la mânăstirile din Bucovina.» Sper ca această acțiune să se realizeze și să beneficieze de ea cei care nu au mai văzut Bucovina.”

0,5 l, 100 lei pentru flaconul de 1,5 l și 200 de lei pentru flaconul de 5 litri. Plata se face după ce se încheie luna, se trimite către *Arhiepiscopia*, aceasta emite o factură și noi achităm factura, deci banii pleacă până în data de 15 ale lunii următoare. Pentru luna decembrie, plata făcută în luna ianuarie a fost de 112 milioane, în luna februarie pentru luna ianuarie au fost 123 de milioane, în luna martie pentru luna februarie au fost 137 milioane de lei, în luna aprilie pentru luna martie au fost plătiți 239 milioane de lei. Această creștere se datorează și curbei de vânzări a apelor minerale *Bucovina*. Pe perioada caldă oricum se vând mult mai bine decât în perioada de iarnă. Dacă stăm să adunăm, am plătit aproximativ 600 de milioane de

Felix Tătaru, omul care a inițiat campania *Bucovina* pentru *Bucovina*, crede că exemplul acestui brand poate fi urmat și de către alte companii

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Petrică Tănase**

Liber la economisirea în lei

Plasamentele în moneda națională sunt extrem de atractive datorită unei rate ridicate a dobânzii. Reversul îl suportă însă cei care se împrumută, băncile fiind obligate să ofere creditul în lei la costuri ridicate. Liberalizarea operațiunilor în conturile de depozit în monedă națională atrage nerezidenții către instituțiile de credit din România. Pentru a proteja leul în fața unei situații similare forințului, Banca Națională a României (BNR) a impus măsuri de salvagardare care pot fi luate ca urmare a intrărilor masive de capitaluri speculative.

Favoritul indivizilor cu aversiune față de risc

Pentru indivizii cu lichidități în exces și cu aversiune față de risc, depozitele bancare reprezintă forma preferată de investire. Dobânzile real pozitive dar și relativa stagnare a cursului leu-dolar și a celui leu-euro au determinat o orientare către economisirea în lei. Depozitele bancare pe termen în lei sunt cele mai solicitate de către românii care se adresează băncilor pentru a le înmuți banii.

Liberalizarea contului de capital dă cale liberă nerezidenților pentru a-și plasa sume de bani în depozite bancare în moneda noastră națională. Diferența mare între rata dobânzii la lei și cele ale principalelor valute favorizează atragerea unor sume substanțiale de numerar în economia românească. Pentru cât timp vor rămâne acestea la dispoziția noastră, e greu de precizat încă.

Învățăm din lecția ungară

Infuzia majoră de lichidități de care se poate bucura economia prin liberalizarea contului de capital își are cu siguranță prețul său. Ungaria a trăit-o pe propria piele. „În țara vecină, rata dobânzii este cea mai mare din Uniunea Europeană așa că există cadrul propice pentru intrări masive de capital speculativ. Problema apare la retragerile masive într-o perioadă scurtă de timp”, susține Constanța Mihăescu, doctor în economie. BNR pare să ferească România în a fi vulnerabilă din acest punct de vedere. Guvernatorul a învățat gratuit din experiența trăită de vecinii noștri.

Cei care reușesc să nu aloc consumului sută la sută din venituri și doresc să-și încredințeze economiile unei bănci trebuie să caute varianta bancară care oferă dobânda cea mai mare din piață și comisioanele de retragere cele mai mici. Cum banca ideală nu s-a inventat încă, rămâne viabilă soluția de compromis cea mai avantajoasă.

Măsuri de salvagardare

Noma numărul 7 din 1 aprilie 2005 stipulează posibilitățile BNR de a interveni pe piață pentru a proteja o posibilă destabilizare macroeconomică. În condițiile în care, ca urmare a liberalizării operațiunilor în conturi de depozit în moneda națională deschise de nerezidenți la instituții de credit din România, fluxurile de capital pe termen scurt de o amploare deosebită exercită presiuni puternice asupra pieței valutare și provoacă perturbări grave în aplicarea politicii monetare și a cursului de schimb, având ca efect, în special, variații semnificative ale lichidității interne, BNR poate lua una sau mai multe măsuri de salvagardare.

Pe de o parte, pot fi operate rețineri în cont, la BNR, pe o durată determinată, a unei părți din suma în valută care provine din intrări de capital, utilizată de un rezident sau de un nerezident pentru conversia acesteia în lei în scopul constituirii unui depozit la o instituție de credit din România.

Pe de altă parte, BNR își rezervă dreptul de a stabili rate mai mari ale rezervelor minime obligatorii pentru depozitele în lei constituite de rezidenți și nerezidenți la instituții de credit din România, care provin din sume în valută reprezentând intrări de capital, convertite în lei. O altă măsură vizează „aplicarea de către BNR a unui comision pentru tranzacțiile de pe piața valutară interbancară generate de intrări/ieșiri de capital ale rezidenților și nerezidenților, care au ca obiect vânzarea/cumpărarea de valută în scopul depunerii/retragerii de sume în lei în/din depozite constituite la instituții de credit din România”, spune Constanța Mihăescu.

În cele din urmă BNR se protejează prin instituirea unor restricții de scadență pentru depozitele în lei constituite de rezidenți și nerezidenți la instituții de credit din România, care provin din intrări de capitaluri. De altfel, plasamentele pe termen lung au reprezentat și șansa Ungariei de a evita o adevărată tragedie.

Impozitul pe Venitul Global: – noutăți

Agencia Națională de Administrare Fiscală a anunțat, cu prilejul reuniunii de la Brașov, câteva modificări în ceea ce privește declararea de venit global pentru anul 2004. Printre acestea se numără: includerea în categoria venituri neimpozabile a indemnizației de maternitate și pentru creșterea copilului; opțiunea determinării venitului net pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă; la determinarea venitului net din activități independente sunt deductibile contribuțiile efectuate în numele angajaților la scheme facultative de pensii ocupationale, în limita echivalentului în lei a 200 de euro anual ș.a.m.d. Nu sunt obligați să depună declarații pentru IVG: persoanele care obțin salarii dintr-o singură sursă, sub formă de salarii de la funcția de bază; cei ale căror surse de venit provin din: pensii, dividende, dobânzi, câștiguri din transferul titlurilor de valoare, venituri din agricultură, venituri din premii și jocuri de noroc. Nedepunerea declarațiilor până la 15 mai 2005, inclusiv (data poștei) se sancționează cu amenzi între 100.000 și 1.000.000 lei.

Leul ar putea să cucerească leasingul

Stabilitatea leului ar putea duce la o reorientare a ofertanților de finanțări spre moneda națională. În ceea ce privește leasingul, oferit până nu demult exclusiv în valută, există deja inițiatori. Avantajele par a fi mai degrabă de partea societăților de leasing. Beneficiarii bunului trebuie să suporte un cost mult mai ridicat.

Greu de suportat

Piața leasingului este într-o continuă dezvoltare. Cam toate băncile care au ceva de spus pe piață și-au dezvoltat sisteme de finanțare de tip leasing. Piața leasingului bancar ar putea să se dubleze până la sfârșitul anului.

Leul, în plin avânt de acaparare a puterii, este propus în ultima perioadă de către finanțatori, din ce

în ce mai mult. Rata mare a dobânzii la împrumuturile în lei îi favorizează cu siguranță pe finanțatori. Perdantii sunt împrumutații, fiind obligați să suporte costuri aproape duble pentru împrumuturile primite în lei, față de varianta valută.

Rata variabilă a dobânzii ar putea, pe viitor, să sporească apetitul pentru leasingul contractat în lei. Trendul descendent al ratei inflației va domoli nivelul ridicat al ratei dobânzii la împrumuturile în lei. BNR este cu siguranță instituția care va da startul la explozia leasingului în lei, atunci când rata dobânzii la împrumuturile în lei nu o va mai depăși pe cea a împrumuturilor în valută.

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României a decis stabilirea la nivelul de 12,50 la sută

Finanțările oferite amatorilor de autoturisme noi de către societățile de leasing vor contribui la sporirea numărului de unități vândute în 2005. Probabil că realitatea va fi și mai frumoasă. Programul de înnoire a Parcului Auto va mai contribui și el la dinamica pieței. Numai că, atenție, programul cu pricina nu permite achiziționarea noului autoturism prin finanțare în sistem leasing.

a ratei dobânzii de politică monetară, cu două puncte procentuale sub nivelul anterior. Totodată, Consiliul de administrație al BNR a hotărât re poziționarea nivelului ratei dobânzii la facilitatea de creditare (rata lombard) prin reducerea acesteia de la 25 la 20 la sută, precum și reducerea ratei dobânzii la facilitatea de depozit de la 5 la 4 la sută. Nivelul ratelor dobânzilor bonificate la rezervele minime obligatorii constituite de instituțiile de credit în lei se reduce

de la 4 la 2 la sută și la cele constituite în euro de la 1 la 0,70 la sută, iar nivelul ratei dobânzii penalizatoare pentru deficitul de rezerve în moneda națională coboară de la 37 la 30 la sută.

Moda mașinilor noi

Cel mai important segment al pieței de leasing în România îl constituie cel al autovehiculelor. Considerată perioadă de stagnare în vânzările auto, începutul anului a dat un semnal pozitiv dealerilor de mașini. Numai în primele două luni ale anului vânzările de autoturisme noi, atât autohtone cât și din import, aproape că s-au dublat față de aceeași perioadă a anului trecut. Conform statisticilor publicate de Asociația Producătorilor și Importatorilor de Automobile (APIA), cea mai mare creștere s-a înregistrat pe segmentul vânzărilor de autoturisme autohtone, cu 113,2% mai multe unități vândute în luna ianuarie 2005 față de perioada similară a anului trecut.

„Vânzările vor continua să crească stabil dar la un ritm sensibil sub cel record înregistrat în 2004. Ne așteptăm la o creștere a pieței de aproximativ 10%, astfel încât sperăm ca piața totală de autovehicule noi să atingă nivelul semnificativ de 200.000 de unități”, se arată în materialul Conferinței de presă APIA.

text: **Giani Grădinaru**

foto: **Robert Hancianec**

Ciel România vă face trecerea la Leul Greu

Pentru a veni în întâmpinarea clienților săi din București și județul Ilfov, în perspectiva trecerii la Leul Greu, Ciel România a organizat manifestarea *Porți deschise*, în Sala Florentină, a Hotelului Intercontinental. Doritorii au putut achiziționa aplicațiile Ciel actualizate la Leul Greu cu o reducere de 25%, iar pachetul Ciel Finance Manager la doar 310 euro, față de prețul de listă de 410 euro. Pachetul CFM cuprinde cinci module esențiale: Ciel Conta, Ciel Salarii 2005, Ciel Gestiune Comercială 2005, Ciel Imobilizări 2005 și Ciel Registru Casă. (Alice Gherman)

Plajă, soare și rafinament în

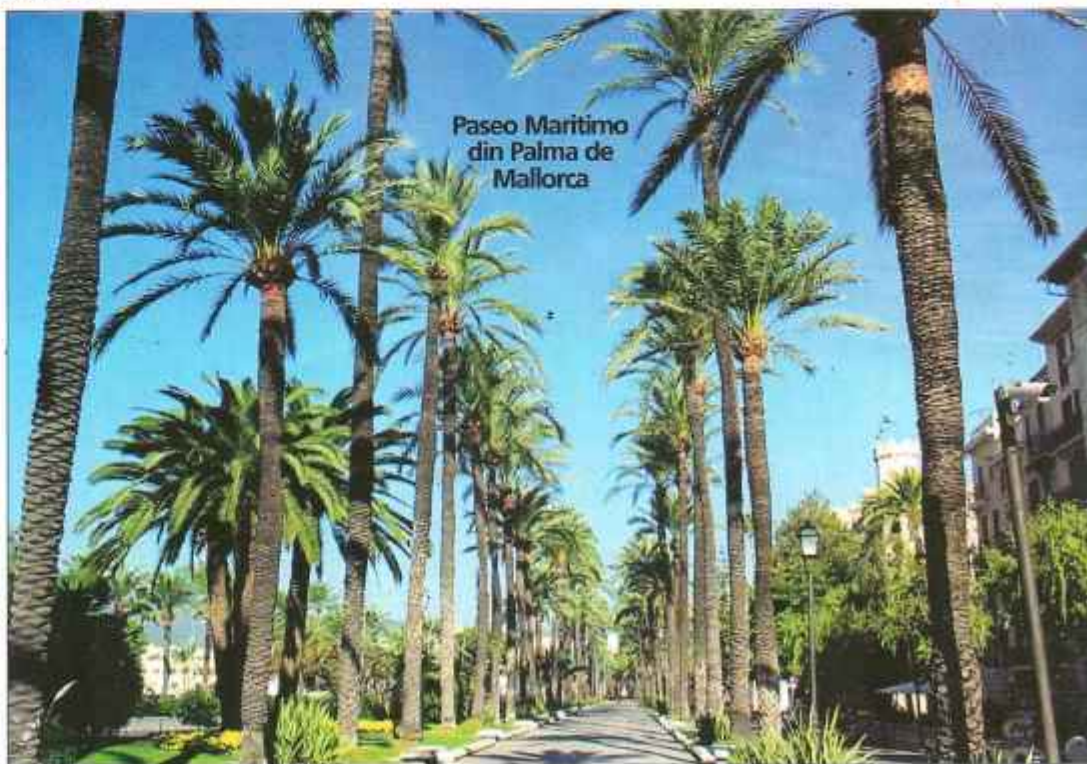

Plaja Porto Cristo

Spania seduce turiștii, an de an, atât prin fantezia și istoria orașelor sale de vis, cât și prin exotismul plajelor. Una dintre limbile de nisip cele mai îndrăgite de români este litoralul din Palma de Mallorca.

Printre catedrale gotice și discotecă „trăsnet”

Arhipelagul Insulelor Baleare, situat în vestul Mediteranei, pe un prag submarin, a supraviețuit multă vreme grație pescuitului, agriculturii și exploatărilor de marmură. În prezent, însă, turismul este rege aici, în fiecare vară insulele fiind invadate de hore de dezlănțuite de oameni ahtiați după soare, mare și petreceri fără sfârșit. Plajele sunt minunate în Baleare, mâncarea – excelentă, iar viața de noapte – sălbatică. În mod paradoxal, turismul intens nu a împiedicat cele patru insule majore ale arhipelagului (Mallorca, Menorca, Ibiza și Formentera) să-și păstreze individualitatea. Pe lângă discotecă și cluburi de noapte, acestea adăpostesc catedrale gotice, ruine preistorice, sate pitorești de pescari și livezi întinse de măslini și portocali. Capitala arhipelagului, Palma de Mallorca, este un oraș cu o bogată istorie medievală, principala sa atracție fiind catedrala gotică La Seo, construită între 1230 și 1600, pe locul unei vechi moschei.

Paseo Marítimo
din Palma de
Mallorca

Palma de Mallorca

Catedrala Sa Leo

Străduțe din centrul orașului

Cu submarinul transparent pe fundul mării

Una dintre cele mai interesante activități o reprezintă mini-croazierele organizate în vase de agrement cu podele din sticlă. Transparența acestora oferă circa jumătate de oră de spectacol marin fără egal: se văd ca-n palmă atât fundul mării, cât și peștii care își duc tralul în apele ei albastre. Patria lui Gaudí nu se dezmințe nici în ceea ce privește vilele de vacanță: construite pe terase artificiale și ridicate pe stâlpi de susținere pe versanții litorali. Pe terase sunt turnate straturi de sol în care sunt plantate grădini, palmieri sau chiar sunt săpate piscine. Prețurile sunt, evident, pe măsura tehnicii.

Shopping

Pentru amatorii de shopping recomandăm *El Corte Inglés*. Magazinele din această rețea sunt singurele deschise și-n intervalul 14.00-17.00, atunci când toate celelalte centre de comercializare se închid, pentru pauza de prânz. Excepție fac magazinele de pe plajă. Pentru colecționarii de obiecte vechi există magazinele de lângă *Piazoleta de la Almoina*.

Baruri și restaurante

Balearele sunt recunoscute în Europa drept insulele cu cea mai activă viață de noapte. Celor care vor o viață de seară zburcumată, cu dans și tot tacâmul unei petreceri

de pomină, le recomandăm discoteca *Titos*. Este cea mai mare din Palma și se află în *Paseo Marítimo* (lângă port). Intrarea costă 20 euro de persoană. Cu nimic mai prejos nu este nici *Riu Center*, situat lângă *Hotel Taurus* (*Playa de Palma*). Dacă preferați o seară elegantă, în care să gustați din plin rafinamentul locului, vă recomandăm *Son Amar*. Clubul este construit într-un palat seniorial din secolul al XIII-lea și oferă posibilitatea de a mânca în timpul unui elegant spectacol de flamenco. Cost orientativ: 50 de euro.

Sangria și paella

Oricât de variată și de apetisantă pare gastronomia spaniolă, nu îi putem descoperi adevărata savoare până nu mâncăm o *paella* cu fructe de mare, stinsă din beșug cu *sangria*. *Paella* este un fel de orez, preparat cu zeci de mirodenii, la care se pune carne de pui, de vită sau fructe de mare. Ultima conține o mare varietate de scoici, midii, stridii, creveți etc. Cât despre *sangria*, nu v-o recomandăm decât pe cea la carafă, preparată la fața locului după următoarea rețetă: jumătate de carafă se umple cu vin roșu și jumătate cu o compoziție alcătuită din trei părți egale de apă rece, rom și suc de portocale naturale. Deasupra se umple cu un strat de două degete de cuburi de portocale și pere sau mere fără coajă. Se servește rece.

text Ciprian Enea

Curtea interioară a Palatului Bellever

Infoagenții

Romantic Travel

(www.romantic.ro): 326.04.35 – 210.15.16

Plajă în Palma de Mallorca
– de la 349 euro

Servicii incluse în preț: transport cu avionul, 7 nopți cazare cu demipensiune la hotel 2*, transfer aeroport – hotel – aeroport, asistență turistică.

Prestige Tours

(www.prestigetours.ro): 212.56.18, 312.60.95

Vacanță în Palma de Mallorca
– de la 399 euro

Servicii incluse în preț: transport cu avionul, 7 nopți cazare cu demipensiune la hotel 3*, transfer aeroport – hotel – aeroport, asistență turistică.

Îl știți pe Mr. Bean? Dar pe Fachiru' îl cunoașteți? Nu se poate să nu-i știți! Sunt două din cele n fețe ale în general, rolurile fără replici, folosindu-se doar de tehnica pantomimei. Aduceți-vă bine aminte! Nu sunt doi Atkinson de pe Tamisa, Fanaca e un personaj inedit în peisajul umoristic românesc, un tip care te face să cu diploma în brațe, deși meseria sa de bază trebuia

Fachiru' între Mr. Be

Ciprian Fanaca e un personaj cum rar mi-a fost dat să cunosc. Om dintr-o bucată, nu alta! Nu tu fite de vedetă, nu tu mândrie neroadă. Doar ironie și umor, cum șade bine unui personaj din scenetele *DIVERTIS*. L-am întâlnit chiar acasă la *DIVERTIS*, adică la fundație, unde se adună grupul pentru repetiții, scenete și alte treburile administrative. Gălățean până în vârful unghiilor, Ciprian Fanaca a sosit la București prin '92. Deși și-a cumpărat o garsonieră, nu locuiește în ea, ci preferă să stea cu chirie într-un apartament alături de un prieten bun, pictorul Nicu. Nu s-ar muta cu acte și dichis în București pentru nimic în lume fiindcă: „Domiciliul meu este în Galați, str. Domnească. Să-mi dea mie cineva str. Domnească în București și mă mut imediat! E un locșor «mișto» Galațiul, păcat de coborârea sa culturală prin crearea Combinatului Sidex. A fost micșorat cultural și spiritual de acel Combinat!”, susține cu mândrie și regret Ciprian Fanaca. Totuși, nu regretele domină viața artistului ci mai degrabă amintirile pline de haz trăite la malul Dunării. Porecla Fachiru' a împrumutat-o de la fratele său, căruia în copilărie și adolescență i se spunea Fachiru' fiindcă făcea tot felul de scamatorii cu focul, bețele în ureche și alte prostioare. Lui Ciprian i se zicea pe atunci Fachirel, Fachiru' mic și Fachiras, fiindcă era mai mic în vârstă. Toate „prostiile” le-a învățat de la prietenii săi mai mari cu șapte-opt ani, de se mirau părinții. În timp, a moștenit porecla fratelui – Fachiru' – și așa a rămas până azi. Fratelui său îi datorează apropierea de scenă. „El m-a luat de mână și m-a dus la brigada de umor din Galați, spre disperarea părinților care mereu îi reproșau că din această cauză m-am golănit”. „Golănitul” avea să participe la scenete de mimă și pantomimă pline de venin la adresa regimului comunist prin '82, așa încât numele de Fanaca nu prea era agreat la festivalurile de umor studențesc. Nu convenea Partidului! „Golănitul” a avut și șansa să întâlnească, astfel, alți „golăni”, care și-au

Fanaca nu a uitat de Mr. Bean. „Mai apar din când în când show-uri la diverse firme. Mă închinăz lumea, nu-i problemă! De prestația la *DIVERTIS*, cel mai mult se bucură copiii. Ei mă recunosc pe stradă și mă apreciază. Textele *DIVERTIS* sunt mai greu accesibile copiilor, poanta propriu-zisă fiindu-le străină încă, dar apariția mea le trezește bucurie, înțeleg și ei ceva din ce se petrece în acele scenete.”

zis *DIVERTIS*: Toni Grecu, Florin Constantin și Doru Antonesel. Totuși, nu în acea perioadă s-a alăturat Fanaca la *DIVERTIS*. Pentru aparițiile sale, Ciprian Fanaca a fost apreciat încă din studenție de către Tamara Buciuceanu, Radu Beligan, Ion Besoiu, Octavian Cotescu, Amza Pellea și mulți alți grei ai scenei românești. Rețineți! Fanaca nu a terminat vreo facultate de profil, a fost însă suficient darul lui Dumnezeu pentru a fi un mim de valoare.

Momentul '89 l-a făcut să se repleze la economia de piață și Ciprian Fanaca a luat în brațe un personaj la modă și extrem de cunoscut – Mr. Bean. „Fizic, semăn cu dânsul, iar când vreau să-l imit semăn și mai mult. Am interpretat rolul său printr-o serie de cluburi bucureștene între '92 și '95, dintre acestea la restaurant *Bon Gusto* (unde mergea adesea Luchian Mihalea – n.r.) eram prezent cel mai des. Veneau să mă vadă Arșinel, Stela Popescu, pe care îi întâlnisem la *Perla Mării*, în Eforie Nord, în '94. Am avut chiar o ocazie să mă întâlnesc cu Atkinson (interpretul lui Mr. Bean – n.r.), aveam o prietenă care a fost la Londra cu o bursă și a locuit chiar pe strada unde locuiau părinții lui Atkinson, dar am aflat prea târziu de această situație, când prietena mea mai avea de stat doar o săptămână în Anglia, iar eu nu am avut timp să merg acolo. În rest, nu am încercat niciodată să iau legătura cu el, deși am văzut pe televiziunile germane, sosii ale sale mult mai slăbuțe decât mine”, conchide Fachiru' pe un ton glumeț

imitând una dintre mimicile celebrului comic londonez. După o serie de colaborări în televiziuni – TVR și Antena 1 – Cristian Grețcu i-a propus alăturarea la grupul *DIVERTIS*, o ocazie pe care Fanaca nu a ratat-o și bine a făcut.

Student de profesie

Ciprian Fanaca a intrat în '82 la Facultatea de Tehnologia Construcțiilor de Mașini (TCM), din Galați. A rămas cu actele depuse acolo timp de 22 de ani, abia în 2003 și-a retras actele. „Ce să realizez cu TCM după *Revoluție?*”, se întreabă retoric Fachiru', dar imediat recunoaște: „Mi-a plăcut să fiu student la stat, numai că în vremea din urmă școala începea să coste 700 de euro și nimeni nu-mi plătea 1.000 de euro ca inginer, așa că am renunțat.” Mr. Bean de Carpați a fost însă întotdeauna o fire cu simțul realității și al economiei. S-a apucat să-și deschidă *Internet Café* în orașul de baștină și, bineînțeles, a învățat să mănuiască bine calculatorul. Îi plac jocurile strategice și cu mașinuțe. Singurul lui hobby, afară de femei. Dar asta e o altă poveste. Acum, când știe ce-i poate pielea de artist – Mr. Bean, diverse alte personaje *Made by DIVERTIS*: Dracula, bătrânica, îngerașul, lupul, cetățeanul contrariat, căldărarul ș.a., Fanaca se gândește că nu i-ar sta rău ca ghid turistic. „Turistul român e absolut dificil, am fost de câteva ori în diverse călătorii și mi-am dat seama că ghizii sunt absolut teroriști de către români, au pretenții infernale. Mi-ar plăcea așa un pic de

lui Ciprian Fanaca, omul care, alături de grupul **DIVERTIS**, interpretează, ca el în România. Zis Fachiru', zis Mr. Bean, că seamănă de juri că-i fratele lui râzi numai uitându-te la fața lui. Zău că-i bun omul! Dă clasă multor actori să fie ingineria TCM.

an și Divertis

provocare vizavi de clientul român și aș putea să văd și locuri frumoase. Vreau să mă «jock», actoria m-a învățat cum să mă port, numai nervii să mă țină», susține șugubățul Fachir.

Cu lipici la gacicci

Două lucruri și-au dorit părinții lui Ciprian Fanaca: să-l vadă inginer TCM și om însurat, la casa lui. A ieșit taman pe dos: actor de umor mut și celibatar convins. Ce să-i faci, nimeni nu-l perfect! Au trebuit să se mulțumească doar cu fratele mai mare al lui Ciprian, devenit inginer metalurg, acum termotehnician, om la casa lui și cu o nepoată dăruită de acesta pentru că, din spre partea unchiului Fachiru', însă, Doamne să ne ierți! A fost căsătorit un pic, un an și jumătate, a văzut cum e și s-a lecut. La 42 de ani, Fanaca nu are încă preocupări filosofice legate de viață fiindcă, în definitiv, chestia numită VIAȚĂ reprezintă un lucru destul de simplu din perspectiva sa și nu are rost să-și omoare neuronii cu așa ceva de pe acum. „Poate peste vreo zece ani, am lăsat filosofia de viață pe mai târziu, deocamdată vreau să mă bucur de libertate. Eu sunt din când în când la răscruce, trebuie să aleg mereu și e foarte frumos așa. Ce am de riscat? Copii nu am, nevastă nu. Mă risc doar pe mine, egoismul meu și instinctul meu de conservare.” Cu femeile, însă, e indicat să te pui bine. De fapt, nu

22 de ani Ciprian Fanaca a fost student la TCM, anul acesta, însă, vrea să devină student la secția de ale lui. Dacă va reuși, punct ochit, dacă nu, înseamnă că va ieși la pensie direct din studenție. „Se vor bucura fantastic cei de la UNATC pentru un crocodil așa bătrân ca mine”, zice Fachiru' arătându-și dinții strălucitori într-un zâmbet larg.

știm dacă nu cumva ele încearcă se se pună bine cu Fachiru' și nu invers. Iubăreț și cu lipici la sexul frumos, Fachiru' a femeecat de-a lungul vieții diverse doamne și domnișoare. Nici nu le mai știe numărul și numele. Au fost una, două, trei, n, ca personajele interpretate pe scenă de Fanaca. „Eu regănesc dragostea cu fiecare parteneră de care mă îndrăgostesc. De aceea, prima dragoste nu mai poate fi dragoste din perspectiva ultimei iubiri. Ultima dragoste e prima dragoste. Să dau toată lista e mai greu, au fost destule apariții sporadice, alea sunt «dragoste la prima vedere», iubiri adevărate. Instinctul a hotărât, nu creierul. În rest, cu celelalte care au fost a la longue, acolo e vorba despre o relație de cuplu”, explică pe un ton malițios Ciprian Fanaca. Adică?! De vreme ce iubirilor metecritice nu le mai știe numărul, Fanaca își amintește doar cifra celor care au fost ceva mai trainice (un an, cel mult doi, nu vă imaginați cine știe ce!). „Una, două, trei, patru, cinci... vreo șapte-opt chestii din astea mai serioase” – numără încet și se gândește privind în tavan și dând ochii peste cap, așa cum face Mr. Bean – apoi adaugă cu emfază: „La un moment dat, eram cu patru deodată, chiar le-am scos în oraș pe toate patru. Nimerisem o conjunctură de fete care aveau pur și simplu nevoie de afecțiune. Au acceptat, mai greu, dar au acceptat. Le-am spus: «Nu fundați tandrețea cu dragostea!» Omul mai are nevoie de o mângâiere, de cineva care să-l țină în brațe, e normal”. adaugă, pe un ton sfătos, după o scurtă pauză, mimul de la **DIVERTIS**. Că s-au numit Gabi, Cristina, Liliana, Mihaela, lista e lungă, nu trebuie să se supere careva dacă a fost uitată, fetele toate s-au bucurat de afecțiunea Fachirului și, în plus, se pare că au avut noroc după aceea. „Am bună mână, să știți! Toate au piecat din țară, s-au măntat și au viitorul asigurat!”, declară răsând Ciprian Fanaca.

Irina, Aspirina!

Ultima cucerire a Fachirului se numește Irina. Irina, Aspirina. Așa o alintă el, fiindcă iubita sa este farmacistă. Unde s-au întâlnit? „În cărciumă, normal. (râde!) La restaurantul Vama Veche, din București, era prin octombrie acum un an. E o zuză, dar și o mare sufletistă, poate că-i mai trebuie încă un etalon al valorilor. Îmi plac în general femeile cu 15 ani mai mici decât mine. E cam măricică de data asta. Ce zice acolo la cununie când te duci, femeia să fie jumătatea bărbatului. Păi dacă eu am 42, ele trebuie să aibă măcar 21 de ani. A mea are 28 de ani”, constată ironic Fachiru'. De unde atât de mult farmec de prinde în plasă femeile? Cheia și lacătul îl reprezintă relaxarea pe care omul nostru o oferă urmașelor Evei. „Le incită relaxarea. Sunt unele care fiind supermotivate de viață și ambiții caută un bărbat care să le poată fi ajutor și sprijin pentru viitorul cuib. E o psihologie normală la femei. Dar sunt femei cărora le place joaca. Eu arunc motivul de joacă și ele se prind. Am fost și romantic, dar nu e bine să fii romantic în relațiile cu femeile, poate că pe vremuri era. Nici ele nu mai sunt romantice. Alea care mai sunt, cred că-s defecte. Cu natura e bine să fii romantic, pentru că îți oferă totul!” După o asemenea declarație misogină nu poți să nu te întrebi cu ce l-au supărat femeile pe Fachir. Răspunsul nu e greu de găsit la un om deschis, lucid și cu un extraordinar simț ludic al vieții și limbajului. „Nu vreau ca o femeie să mă considere un sprijin, nu un prieten. Eu dau, nu vreau să li se pară că ele au cerut ceva. Au fost cazuri când au profitat și asta m-a deranjat. Eu nu am profitat, pentru că erau altele care puteau fi în locul lor.” Ultima dragoste a Fachirului se consumă într-un mod cât se poate de obișnuit în ziua de azi. Irina și Ciprian locuiesc separat. Deși nu face filosofie, artistul de la **DIVERTIS** are concepții de viață bine înrădăcinate: „Prietenia mea vine la mine, nu eu la ea, fiindcă Irina stă cu sora ei. Apoi, sunt adeptul concubinajului cu locuințe diferite. Abia în asemenea condiții simți dacă ți-e dor sau nu de cineva și nu stând împreună 24 din 24. Bine, dacă apar copiii, căsătorie, obligații, atunci e altceva!”

Text: **Alice-Claudia Gherman**
Foto: **Robert Hancianec**

Age of sport: KIA SPORTAGE

Un nou început

După o absență de trei ani, *Kia Sportage* este din nou prezentă pe piața din România și a făcut proba calităților sale la *test-drive-ul* organizat pe dealurile și munții din zona Buzăului.

Pentru a putea vorbi despre *Sportage* trebuie mai întâi să vorbim un pic despre categoria din care acesta face parte, SUV (*Sport Utility Vehicle*). Acest tip de vehicule a apărut în industria auto ca un răspuns la nevoia cumpărătorilor de a avea o mașină capabilă de performanțe atât pe șosea cât și în afara ei. Practic, până la apariția SUV-urilor nu aveai decât două opțiuni: fie bun pe șosea, dar incapabil de a merge în siguranță pe drumuri neasfaltate, fie grozav în *off-road* și lamentabil pe șosea. Cine alegea a doua variantă se mai pricopsea și cu o mașină cu o frumoasă formă de cutie, care ducea lipsă de confort și mânca cu poftă orice fel de carburant. Ei, bine, un SUV îmbină calitățile ambelor tipuri de mașini și se alege cu doar câteva dintre neajunsurile lor. Rezultatul este în general un autoturism cu tracțiune integrală care se comportă bine pe șosea și poate asigura o ieșire plăcută la iarbă verde chiar și atunci când traseul include drumuri forestiere. Motivele pentru care

SUV-urile sunt atât de populare în ultima vreme: impresia de siguranță sporită, credința că nu vei rămâne niciodată împotmolit și poziția înaltă de condus. Dintre acestea trei, doar ultimul este mereu valabil.

Lansat în 1995, la începutul erei SUV-urilor, *Sportage* s-a impus pe piață ca o alternativă mai mică și mai ieftină la SUV-urile de dimensiuni generoase. Succesul său a fost întrerupt în 2002, atunci când firma coreeană a fost în prag de colaps financiar. I-a sărit în ajutor *Hyundai* și brandul a supraviețuit.

Câteva dintre studiile de piață efectuate de curând au arătat că *Sportage* este produsul cel mai cunoscut al *Kia*. Ba chiar mai mult, unii dintre respondenți erau mai familiarizați cu numele *Sportage* decât cu *Kia*. Ideea unei relansări era normală, așa că s-a născut *Sportage 2005*, mai spațios, mai puternic și mai confortabil decât predecesorul său.

Pentru noul *Sportage*, coreenii au împrumutat de la *Hyundai Tucson*: platforma, transmisia și structura caroseriei. Cu toate acestea, *Sportage* nu este fratele vitregit, ci un produs nou și competitiv.

Testul organizat de *Kia Auto Rom* a implicat atât un parcurs de șosea, cât și unul *off-road*. Motorizările puse la dispoziție au fost: pe benzină (2,0 l 142 CP) și diesel (2,0 l 112 CP). În plus față de modelele prezente în

test, *Sportage* mai este comercializat și împreună cu motorul V 6 de 2,7 l și 175 CP. Dintre cele două, diesel-ul a atras cele mai multe aprecieri și a propulsat mașina cu mai multă vioiciune în ciuda puterii mai mici. Responsabil este cuplul maxim de 245 Nm disponibil între 1.800 și 2.500 de rotații.

Pe drumul spre Buzău și înapoi, *Sportage* s-a comportat exemplar și a rulat asemeni unui turism fără să dea impresia de nesiguranță chiar și la viteze mari. Mașina se așază bine în curbe și, practic, în afară de poziția înaltă, nimic nu îi comunică șoferului faptul că se află la bordul unui SUV. La ținuta de drum se adaugă și confortul interior. Materialele sunt din plastic, dar de calitate și bine finisate, iar spațiul este suficient atât în față cât și în spate.

Sistemul de control al tracțiunii (TCS) își face datoria și trimite forța motorului doar către roțile din față. La nevoie TCS-ul poate

activa și tracțiunea pe spate. Pentru situațiile mai dificile tracțiunea integrală poate fi setată manual la viteze mici. Controlul tracțiunii gestionează forța motorului în funcție de viteză. Pe măsură ce mașina atinge viteza de 30 km/h, sistemul revine automat și treptat la tracțiunea pe față, astfel că atunci când vehiculul atinge 40 km/h, folosește numai tracțiunea pe roțile din față.

Toate acestea ne-au fost demonstrate pe traseul off-road abordat în teste. Organizatorii au ales în acest scop un drum forestier care în mod normal nu ar fi trebuit să ridice probleme. Planurile lor au fost date peste cap de vremea

ploioasă care a transformat pământul în noroi și a adâncit serios șleaurile. Cu toate acestea Sportage și-a făcut datoria și, în ciuda faptului că nu este decât un SUV din clasa mică, ne-a scos cu bine la lumină. Sprijinită de ESP (programul electronic de stabilitate), mașina nu a derapat nici măcar o dată și a înfruntat cu bine obstacolele drumului. Singura problemă a fost garda la sol, care, deși are 195 mm, nu putea depăși chiar toate obstacolele ieșite în cale. Rezultatul a fost că în două sau trei cazuri mașina a atins drumul cu scutul protector. Sportage a rezistat și ne-a întors în București fără să dea nici un semn de probleme.

Modelul condus, 2.0 CRDi în echiparea de top EX, beneficiază de câteva dotări interesante dintre care merită amintite: busolă în oglinda retrovizoare, geamuri și oglinzi electrice, aer condiționat automat, ștergător de parbriz cu degivrare, trip computer ș.a. În plus față de echiparea standard am beneficiat de ESP. Prețul fără taxe al modelului testat este de 18.000 de euro, iar cel mai ieftin Sportage costă aproape 15.000 de euro. Din păcate, taxele sunt nemiloase cu modelele produse în afara UE, așa că mai adăugați ceva substanțial și pe această parte.

Un **Aston Martin** la doar

110.000 \$...

V8 Vantage este numele ultimului Aston Martin lansat luna trecută la Salonul auto de la Geneva. Noul model este propulsat de un motor de 4,3 l și 380 CP asamblat manual asemenea tuturor motoarelor Aston Martin la fabrica din Kōin, Germania.

Dr. Ulrich Bez, director executiv, susține că: „V8 Vantage este un adevărat Aston Martin, construit cu aceeași pasiune ca toate mașinile noastre. Acesta este Aston Martin-ul mai accesibil ca preț și design-ul și agilitatea sa ar trebui să facă marca mai atractivă pentru clienții mai tineri.”

Noul model este cel mai testat din istoria de 91 de ani a mărcii. În acest sens au fost folosite 78 de prototipuri care au parcurs o distanță însumată de peste 2,4 milioane km. Dintre aceștia, 20.000 km au fost făcuți în Dubai la temperaturi ce ajung până la 42 grade Celsius.

În ciuda prețului „accesibil”, estimat la 110.000 \$, V8 Vantage este capabil să atingă prima sută de kilometri în 5 secunde și să ajungă la o viteză maximă de 280 km/h.

Loganski

Louis Schweitzer, președintele grupului Renault, a inaugurat la Moscova, în prezența primarului Iuri Lujkov, fabrica Avtoframos, unde se va produce modelul Logan. Comercializarea acestuia va începe la sfârșitul acestei veri, sub numele mărcii franceze și nu al Dacia. Fabrica Avtoframos are o capacitate de producție de 60.000 unități anual și a beneficiat de o investiție de 230 milioane de euro. Interesant este faptul că fabrica din Moscova este deținută doar într-o proporție de 76% de Renault. Restul de 24% se află în posesia autorităților orașului Moscova.

Anul acesta, producția modelului Logan va mai debuta în Maroc și Columbia, urmând ca în 2006 să intre în scenă Iranul și din 2007 India. Ținta de vânzări pentru modelul Logan este de un milion de exemplare anual începând cu 2010.

— pagini realizate de **Mugurel Mărgărit**

Căștigătorul concursului sponsorizat de
Editura Niculescu din Cluj, nr. 4/2005
Claudia Tonea, București

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei
(50 lei noi)

Decupați talonul și trimiteți-l
pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1,
cod 013701, sectorul 1

Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră
este 18.05.2005, data poștei

Concurs sponsorizat de **EDITURA NICULESCU**

RECLAME CARE NE

Osteovit®

oamenii le ignoră. Îmbinând accentele calde, emoționale cu perspectiva rece, științifică, oamenii s-au mobilizat și au realizat un spot pe peliculă 35 mm. Filmările au durat două zile, s-au realizat astă iarnă, pe un frig de crăpau pietrele. Actorii nu

repede și bine. Mai dificil a fost la scenele cu bebeluși. Am înțeles că nu e deloc comod să lucrezi cu prunci foarte mici pentru că sunt absolut incontrollabili. De asemenea, am aflat că nu e bine să ai mame pe platou, la filmări, pentru că nu pierd nici o ocazie de a se substitui regizorului, ele știind mai bine când fetele lor sar coarda corect, când fetele lor dau bine în cadru etc. În ceea ce îi privește pe domnii care joacă șah în ultima scenă, ei chiar începuseră să joace pe bune. Au făcut patru-cinci partide până am terminat filmarea și am avut probleme când voiam să

schimbăm poziția pieselor pe tablă. La un moment dat, regele nu dădea bine în cadru și am vrut să-l iau de pe tablă. Am fost imediat amendat cum că așa ceva nu este posibil, pentru că nu există partidă fără

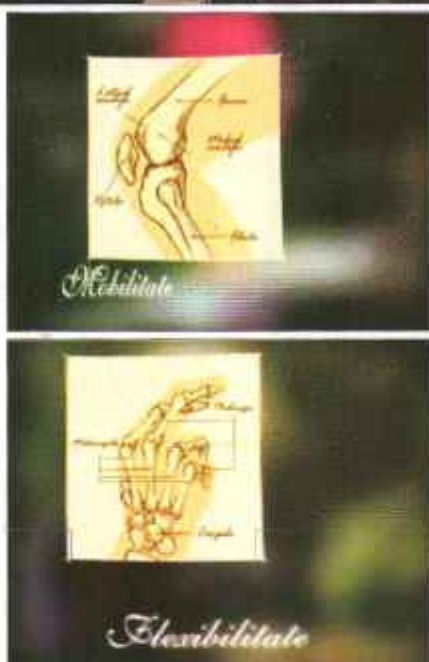

au fost actori, ci modele. „Am avut noroc să lucrăm cu un tenisman profesionist, chiar unul dintre cei mai buni din țară la categoria lui de vârstă, pentru scena cu jocul de tenis, iar filmările au mers foarte

rege pe tablă, așa că l-am mutat într-un colț al tablei, unde nu-l vedea camera”, povestește Bogdan Pleșa peripețiile prin care a trecut spotul la Osteovit®, până să fie finalizat.

Mens sana in corpore sano, zice un străvechi dicton latin, adică, mai pe românește: *Minte sănătoasă în corp sănătos*, și reprezintă baza de la care a plecat echipa lui Bogdan Pleșa, directorul de creație de la *Spotlight Advertising*, în campania destinată *Osteovit®*, un produs *Sicomed*. Numai că nu este așa ușor să transpui un proverb și un medicament într-un spot tv, fiindcă produsul e sobru, proverbul profund și cum să-l faci

reclamă? Asta s-au întrebat Pleșa, dar și regizorul italian Franco Parroni, dar și Robertina Cosac și Dorina Șerban – *Marketing* respectiv *Product Manageri* ai *Sicomed*. Ideea pe care trebuia să se meargă era că *Osteovit®* reprezintă formula completă de calciu și vitamine care susține sănătatea sistemului osos, un supliment nutritiv recomandat la orice vârstă. Fără un sistem osos sănătos nu ne putem bucura de dragoste, înțelepciune, forță, lucruri esențiale ale vieții, pe care uneori

La spotul Osteovit® s-au folosit toate categoriile de vârstă, de la bebeluși incontrollabili până la bunici împătimiți de șah.

Remicade, medicamentul care tratează artrita reumatoidă

La Sinaia, a avut loc reuniunea *CONECT*, un congres al medicilor români de diferite specialități – reumatologie, farmacologie, dermatologie și cardiologie – privind tratamentul diverselor afecțiuni cu medicamentul *Remicade* (Infliximab). Manifestarea a avut loc sub patronajul firmei de medicamente *Schering-Plough*, producătorul *Remicade*. Medicamentul se administrează sub formă de perfuzie, numai sub îndrumarea strictă a medicului. Se dă astfel o șansă suferinzilor de artrită reumatoidă, boala Cron, complicații oculare și psoriazis reumatoid.

COAFĂZĂ

Viața
e o **loterie**,
iar publicitatea,
miza
ei

Asigurările nu sunt un moft din secolul XXI, când firmele de asigurări nu știu ce oferte de polițe ispititoare să mai lanseze și ce reclame să-și mai conceapă. Preocuparea de a strânge *părăluțe albe pentru zile negre* e foarte veche, doar modalitatea de promovare e diferită. În *Flacăra* din 1916, bunăoară, pe lângă reclamele la *Generala* (actuala *Generala Asigurări SA*, prezentată acum două numere în rubrica de față), erau prezente și *Agricola* respectiv *Naționala*. Ce se asigura în principal? Să luăm drept punct de plecare, caseta publicitară dedicată *Societății Anonime de*

Asigurări Generale București - Agricola, din *Flacăra* nr. 41/14 ianuarie 1916. „Se recomandă pentru asigurări în ramurile: *Incendiu, Grindină, Transport și Viață* - la condițiile cele mai convenabile și mai avantajoase”, zice textul. Altfel spus, în termenii zilelor noastre, *Agricola* făcea asigurări de răspundere civilă (incendiu, grindină, transport) și asigurări de viață. Exact ca și acum, nu exista însă nici un slogan sau logo. Sobrietate maximă, doar adresa și capitalul: Calea Victoriei 9, sediul central, capitalul statutar 4.000.000 lei.

În comparație cu *Agricola*, caseta pentru *Naționala* este ceva mai explicită și mai bogată în informații. În *Flacăra* nr. 31/14 mai 1916 se specifică în mod cât se poate de clar: „*Naționala - Societate Generală de Asigurare*. Fondată în 1882. *Naționala* primește asigurări în ramurile: *Incendiu, Grindină*

și Transport. Asigurări asupra vieții. În condițiile cele mai avantajoase: caz de moarte, supraviețuire, zestre, rente viagere, etc. Asigurări contra riscurilor de

războiu în ramurile: *viață și transport*.” Așadar, posibilul client este pus în gardă asupra posibilităților de a-și încheia polițe la compania națională de asigurări. Desigur, pe lângă modalitatea de a transmite mesajul publicitar specifică vremii, se observă și preocupările oamenilor timpului: zestre, riscuri de război. La toate acestea se adaugă informația, absolut importantă, privind daunele plătite de către companie de la fondarea sa în 1882 și până la momentul 1916, când a fost realizată reclama: „*Daune plătite de la fondarea societății: 137.000.000 lei*”. De asemenea, sunt trecute fondurile de rezervă: 35.777.375, 36 lei. Câte societăți de asigurare mai dau aceste informații în spoturile tv sau casele tipărite în presa scrisă? Pe de altă parte, este evident că tehnologia actuală, *Internetul* prin site-urile firmelor de asigurări, poate da informații de genul daune plătite, capital etc. fiind suficientă menționarea adresei de web în reclamă pentru ca publicul să aflu mai multe amănunte despre firma cu pricina.

O altă casetă publicitară, din *Flacăra* nr. 5/19 noiembrie 1911, de această dată. Este vorba despre *Loteria „Ligei Culturale”*. Dacă în zilele noastre spoturile tv și reclamele din presa scrisă sau *out-door* pun accentul pe câștigul jucătorului, reclama din 1911 are ceva neobișnuit pentru românul de astăzi, în mesajul său: „*Loteria Ligei Culturale pentru ridicarea unui Palat Propriu (...)* Orice român e dator să încurajeze această instituție, cumpărând bilete la *loteria Ligei Culturale, loterie care oferă câștiguri atât de mari*.” Pe care român, avid de câștiguri nemuncite, îl mai cumperi cu asemenea promisiuni? Poate că nici la vremea ei, reclama nu cumpără pe mulți, dacă valoarea banilor nu ar fi fost alta decât cea de azi. Miza era: „*300 câștiguri în valoare de peste 100.000 lei*.”

text Alice-Claudia Gherman
foto arhiva *Flacăra* și *Spotlight*

Citate publice & Publi/cetate

Mihail Gălățanu

Prostănacul și Bunicuța

Mircea Geoană a câștigat. Prostănacul a învins Bunicuța. Cine pierde, cine câștigă? Câștigă Victor Ponta, pierde Adrian Năstase? Chiar în varianta în care Năstase ar fi știut ce se pregătește Bunicuței, el tot lese devansat de mai-tânărul Prostănac. De unde, până acum, era considerat singurul moștenitor legitim al Bunicuței, pe linie maternă, paternă & de partid, Bombonel s-a trezit contraatacat, pe un flanc nebanuit, de Prostănac. Isprava de curând întâmplată ridică o problemă. La viitoarele alegeri prezidențiale, cine va candida: Prostănacul sau Bombonel? Grea dilemă pentru partid. Care partid? Partidul în care sunt Bunicuța, Prostănacul & Bombo. Ce e asta? Păi, asta e definiția PSD. În plus, victoria unui neașteptat lider de 47 de ani îl pune în umbră pe „șefiul” Bombonel, deschizând culoare libere de fugă pentru tinerii pesediști. Deja au ieșit la încălzire Ponta, Corlăteanu și restul trupei de la tineret-rezerve. Bombonel începe să capete patină. Ar mai fi de observat că, spre deosebire de Adrian Năstase, care a plătit prețul insuccesului în campania prezidențială, Mircea Geoană n-a achitat nota de plată pentru eșecul în cursa pentru Primăria Bucureștiului. Deși șifonat atunci, Geoană iese la suprafață basma curată. N-are de plătit nici nota unui guvern corupt, are o singură problemă de imagine, una paternă. Motiv pentru care se știe curat - și invocă viitoarele avantaje de imagine pe care le-ar putea obține partidul după această cotitură politică. Alte chestiuni arzătoare: Lovitura. Oricine ar fi orchestrat lovitura, fiindcă ea a avut un scenariu, ea e o iscusiță acțiune politică. În primul rând, aruncarea candidaturii pe masă în ultima secundă. Apoi, retragerea, ezitarea sau precauția lui Adrian Năstase, care și ea are semne de întrebare, precum și istoricul ei. Sau zvonul lansat pe culoarele congresului, că Iliescu se retrage și îl lasă locul lui Geoană de bunăvoie. Aici sunt multe alte piste de investigat. Sondajele. Va urca în sondaje partidul, după episodul schimbării de la congres? Va avea loc mult-anunțatul salt în preferințele electoratului? Pentru că, în caz de eșec, un *come-back* al lui Ion Iliescu n-ar putea fi exclus. Reîntoarcerea Bunicuței. În caz că lucrurile nu merg bine, Geoană va simți în ceafă răsufierea lui Ion Iliescu. Acesta îl acuză de lipsă de experiență politică. Geoană are șansa de a demonstra contrariul. O marionetă politică. Ultimul scenariu este cel al marionetării care s-ar exercita asupra lui Geoană. Aici e întrebarea: cine? Iliescu? Să fie o retragere în umbră, pentru a putea trage mai bine sforile complicate ale teatrului de păpuși din PSD? Sau Năstase? Care ar fi ticluit, cu iscusință, scoaterea din scenă a lui Iliescu? Și ce rol a jucat aici gruparea Rus? Oricum, va trebui să vedem, pe parcurs, care va fi răspunsul grupării lui Ioan Rus la noile comenzi ale conducerii recent instaurate, precum și modul în care va conviețui gruparea partizană a lui Ion Iliescu în noile condiții.

„Viața este o
loterie, dar obții
un bilet
câștigător numai
prin asigurare!”,
par să spună
reclamele de la
inceputul secolu-
lui trecut. Te poți
asigura împotriva
nesiguranței?

Tudor Călin Zorojanu

O primăvară cu fiori

Oricât de mult mi-aș sforța memoria, nu găsesc nici un interval de timp, între două apariții ale revistei *Flacăra*, care să fi fost umplut cu atât de multe, importante și în același timp variate evenimente precum în luna care a trecut – cel puțin de când scriu eu aici, adică de zece ani. Ca un făcut, în aceeași lună am avut parte de o primăvară friguroasă.

Patru români răpiți în Irak – și tot ceea ce a urmat! În 1992 a existat un caz despre care, surprinzător, nimeni nu pare să-și fi amintit: un diplomat român a fost răpit în India. Situația a durat însă numai câteva zile – timp în care o revistă a publicat un „puzzle” din chipul diplomatului, sugerând astfel că ar fi putut fi măcelărit! – și s-a încheiat cu eliberarea lui fără vreo revendicare și fără vreun incident. Pentru că nu suferă comparație, situația celor trei jurnaliști și a însoțitorului lor constituie un fapt de o gravitate fără precedent pentru noi, românii, inclusiv prin implicațiile politice, naționale și internaționale.

Moartea Papei Ioan Paul al II-lea! Nu numai că era vorba despre o personalitate excepțională a lumii contemporane, ale cărei atitudini, inițiative și vorbe au depășit cu mult granițele religiei, dar – într-o consecință logică – dramaticul eveniment a beneficiat de o mediatizare fără precedent.

Semnarea Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană! Chiar dacă era în mare măsură previzibilă, ea n-a fost lipsită de emoții și, oricum, constituie un moment istoric, cu bătaie lungă.

Din cauza acestor evenimente majore, altele – locale și de pe alte meridiane – au tre-

cut mult mai puțin observate și comentate: moartea Prințului Rainier al II-lea, un adevărat senior al Europei; depistarea și arestarea, în Suedia, a lui Gregorian Bivolaru; agitația stărnită, pe bună dreptate, de apariția în Spania a unui hit muzical antiromânesc (de aplaudat faptul că autoritățile iberice au reacționat prompt, reținându-l pe autor); alegerea noului primar general al Capitalei (de către doar 12% dintre bucureșteni, într-o apatie totală); lungul șir de arestări și de inculpări în cazuri de corupție; repunerea pe tapet a celebrei stenograme ale PSD; depunerea la Parlament a primului proiect de lege a lustrății (la 15 ani după Proclamația de la Timișoara); șinul cumplit de cutremure (mai nou și erupții vulcanice!) care continuă să îngrozească Indonezia. Chiar și scumprile și majorările de impozite intrate în vigoare la 1 aprilie (!) au trecut pe planul al doilea, deși se știe că românul e sensibil în primul rând la portofel.

Despre atitudinea presei față de toate acestea, în special față de criza ostacilor, vor fi multe de discutat. Să notăm deocamdată doar câteva impresii fugitive.

1. S-a dovedit o dată în plus că, pentru unii ziaristi (din categoria „analizatorilor”), cele mai importante obiective nu sunt să obțină și să facă publice informații cât mai importante, cât mai bine verificate și cât mai bine „ambalate”, ci: a. să formuleze o variantă cât mai diferită de a celorlalți, indiferent de eventualele efecte negative (chiar dramatice) ale lansării ei publice și b. să o susțină până-n pânzele albe, indiferent ce se întâmplă ulterior. Pentru ei, **să aibă dreptate este mai important decât să fie adevărat.**

2. Nu există, nici în momentul de față, vreun efort publicistic coerent care să aibă drept scop informarea cât mai completă a românilor asupra implicațiilor aderării la UE: avantaje, dezavantaje, condiții, riscuri, probleme, definirea sintagmelor-cheie, precedente (cum s-au petrecut lucrurile la alții) etc. În particular, mi se pare stupefiant faptul că televiziunea publică nu a transmis în direct sesiunea Parlamentului European în care s-a decis soarta României! (A făcut-o, spre lauda ei, *Realitatea* TV, din nefericire uzând de o translație năucă, de nu s-a înțeles nimic.)

3. Aproape ireproșabil, în schimb, modul în care mai toate televiziunile și ziarele au oglindit personalitatea lui Ioan Paul al II-lea, ceremonia funerară, ritualurile de la Vatican, variantele și perspectivele legate de fiecare posibil înlocuitor. Ar fi fost și păcat să nu fie așa, după ce regretatul Papă a fost primul care a vizitat țări ortodoxe și întâia dintre acestea a fost România!

Aș vrea să pot încheia spunând: „Ce-a fost, a fost – viața merge înainte, învățăm și noi din mers”. Din nefericire, la ora la care scriu aceste rânduri, patru semeni ai noștri (până la proba contrarie, îi consider victime pe toți), patru concetățeni, dintre care trei colegi de breaslă, se află într-o situație a cărei gravitate și ale cărei riscuri suntem departe de a le cunoaște cu adevărat.

Fie să se întoarcă acasă cu bine – și după aceea n-avem decât să comentăm la nesfârșit ce s-a întâmplat cu adevărat!

A venit imediat

Așa cum promisesse prin sloganul electoral, Adrian Videanu a venit imediat la Primărie, adică din primul tur. E drept, a fost votat de numai 12% dintre bucureșteni, dar ce să-i faci dacă doar o treime din populația Capitalei a catadicsit să iasă din casă! Rămâne de văzut dacă noul primar general va fi un Băsescu mai mic sau un Videanu mai mare. ■

Uite-le că nu-s!

Membri marcanți ai PSD au ajuns să dea cu subsemnatul la Parchet în legătură cu celebrele stenograme. Poziția oficială a partidului este aceea că nici nu s-a stenografiat vreodată nimic (altfel, firește, ar fi fost invitați să prezinte documentele alternative). Totuși, Ioan Solcanu a declarat: „Eu nu pot să spun că nu sunt reale”. Întâmplător, scandalul afectează gruparea Năstase. Tot întâmplător, Solcanu face parte din aripa Iliescu. Simple coincidențe. ■

Lacrimă aniversară

Fostul cancelar german Helmut Kohl nu și-a putut stăpâni emoția în cadrul ceremoniei „O viață pentru Germania și Europa”, care i-a fost dedicată, la Berlin, cu ocazia împlinirii a 75 de ani. Indiferent de necazurile legate, la un moment dat, de finanțările partidului său, Kohl rămâne artizanul reunificării Germaniei și unul dintre politicienii care au contribuit atât la sfârșitul războiului rece, cât și la crearea unei Europe unite.

Luxație de lustratie

Tocmai când liberalii mobilizați de Adrian Cioroianu anunțau că pun de-o lege a lustratiei, Cozmin Gușă și PIN-ii lui au depus un proiect în acest sens. Se cheamă viteză de mână. Până la urmă, contează mai puțin cine a fost cu inițiativa decât cine o va vota.

Nu de alta, dar prin mai toate partidele există persoane vizate.

Fără excepții

Campania anti-corupție a Alianței DA nu pare să se împiedice de prietenii. Liberalul Dinu Patriciu și tot stafful de la Petromidia se află în urmărire a procurorilor. Cum, însă, Patriciu se consideră nevinovat, nu s-a sfiit să apară, senin, pe scena Premiilor UNITER, și nici Ion Caramitru nu s-a jenant să-l invite.

Basil Ștefan

Onu? O, nu: ONU!

Jocul de cuvinte din titlu sugerează cred, situația deloc plăcută a organizației mondiale în această perioadă în care guvernele celor 191 de state membre studiază proiectul de reformă avansat, la începutul acestei primăveri, de către secretarul său general, Kofi Annan: între a rămâne o organizație vetustă și minoră sau a reveni la un rol mondial major. Reforma ONU este așteptată de vreme îndelungată pentru că, la 60 de ani de la întemeierea sa, pe ruinele încă fumegânde ale celui de-al doilea război mondial, cu scopul declarat de a scuti pe viitor omenirea de „flagelul războiului”, cum formulează Carta ONU, nimeni nu poate afirma că organizația și-a putut îndeplini această menire. Dimpotrivă, au fost momente în care ineficiența ONU a devenit ținta acuzelor și sarcasmelor de tot felul, deoarece neputința sa a ieșit mereu la iveală, în pofida unui buget anual de mai multe miliarde de dolari și a unui aparat funcțional imens. „Club de discursuri pompoase”, „fabrică de vorbe”, „instituție care produce muntă de documente inutile” – cu asemenea calificative au blagoslovit-o gurile rele, uneori și pe nedrept. În ultimii ani s-au constatat însă și lucruri mai grave, ca actele de corupție semnalate în desfășurarea programului *Petrol contra hrană*, acte de pe urma cărora s-a îmbogățit fostul dictator irakian Saddam Hussein, dar și... o firmă la care lucra fiul lui Kofi Annan. Sau abuzurile

sexuale ale unor „căști albastre”. Fapt este că ONU trebuie adusă „la zi”. De la 51 de țări care și-au pus semnătura pe actul său fondator, la 24 octombrie 1945, numărul statelor membre a ajuns la 191, dar Consiliul de Securitate, singurul său organism care ia decizii obligatorii pentru toate statele membre, are aceiași cinci membri permanenți (cu drept de veto). Puterile economice mondiale numărul doi (Japonia) și trei (Germania), India (cu un miliard de locuitori), lumea musulmană (alt miliard), Africa și America Latină nu fac parte dintre decidenții importanți la ONU, așa cum s-ar cuveni. Decolonizarea, sfârșitul războiului rece, prăbușirea comunismului, destrămarea URSS, mondializarea, terorismul internațional, atâtea alte evenimente și evoluții cruciale au schimbat enorm fața lumii. Sistemul ONU a rămas însă pietrificat în formula din 1945. Riscul acestei înțepeniri în proiect este însă unul grav: acela ca ONU să repete destinul defunctei sale predecesoare, Liga Națiunilor, incapabilă de a stăvili expansiunea fascismului și declanșarea celui de-al doilea război mondial. Kofi Annan are meritul de a fi trecut la acțiune. Anul trecut el a însărcinat o comisie de reputați experți în drept internațional să-i elaboreze recomandări pentru reforma ONU, pe baza cărora a elaborat susmenționatul raport. Propunerile de reformă vizează extinderea Consiliului de Securitate,

restructurarea Comisiei pentru Drepturile Omului, o nouă reglementare pentru autorizarea acțiunilor militare împotriva statelor care violează flagrant prevederile Cartei ONU, redefinirea noțiunii de terorism și lansarea unui program de combatere a sărăciei. Numărul membrilor Consiliului de Securitate ar urma să crească de la 15 la 24, raportul avansând două variante posibile: fie alegerea a șase noi membri permanenți, dar fără drept de veto (Germania, Japonia, India, Brazilia, Egiptul – sau Africa de Sud), plus sporirea de la 10 la 13 a membrilor nepermanenți; fie crearea unei noi categorii de membri, semipermanenți, în număr de opt, aleși pentru un mandat reînnoibil de patru ani, plus creșterea de la 10 la 11 a numărului membrilor nepermanenți. Acest plan, aflat în studiul guvernelor statelor membre ale ONU, va fi dezbătut la sesiunea viitoare, jubiliară, la nivel înalt, a Adunării Generale a organizației, în cursul acestei toamne. Doar Dumnezeu știe dacă planul de reformă propus de Kofi Annan va fi încununat de succes chiar la această sesiune. Adoptarea lui are nevoie de o majoritate calificată (două treimi din voturi), urmată de ratificarea de către parlamentele naționale. Se întrevăd deja și unele obstacole serioase. Foarte multe vor depinde de poziția celor cinci membri cu drept de veto, în frunte cu Statele Unite.

Jurnalul literar & livresc

Ne-au parvenit la redacție trei cărți recent apărute la Editura Jurnalul literar: N. I. Herescu, *Dreptul la adevăr*, Titu Popescu, *După zece ani*, Vintilă Horia, *Suflete cu umbră pe pământ* (portrete & reflecții memorialistice). Ultima este cartea unui român emigrat, demult, în Franța – și se constituie într-o încântare a lecturii. Vintilă Horia a fost premiat cu unul din marile premii ale literaturii franceze – și este greu de găsit pentru un român care ajunge la Paris. Este, însă, ușor de regăsit între paginile cărților sale care vorbesc, în mare parte, despre *Țara de peste dâmb*. Mulțumim Casei de Editură Jurnalul literar și așteptăm (în continuare), de la ea, ca și de la celelalte edituri cu care lucrăm, *Lucman*, *Corint*, *Nemira*, *All*, *Vinea*, *Editura Muzeului Literaturii*, *Humanitas*, *Polirom*, *Teora*, *Pontica*, *Rao* etc. ultimele lor apariții spre a le prezenta în paginile noastre de cultură. ■

La mulți ani!

Incredibil! Alexandru Păsărin a împlinit 70 de ani! Cel care a sărbătorit, nu de mult, 45 de ani de muncă neîntrepută la *Publicațiile Flacăra* – unde s-a ocupat, de-a lungul timpului, și de *Flacăra*, și de *Rebus*, și de toate celelalte reviste de divertisment ale trustului nostru – rămâne în continuare, și la această vârstă, un om de un dinamism molipsitor, o pildă pentru cei mai tineri. Colegii săi și cititorii pe care i-a bucurat cu publicații mult apreciate îi doresc din inimă „La mulți ani!” ■

Imposibila înlocuire

După destui ani de reținere, *Queen* și-a luat curajul să-l înlocuiască pe regretatul Freddie Mercury. Noul solist vocal, Paul Rodgers, a apărut într-un concert pe scena *Sălii Sf. Iacob* din Basel, în Elveția. Pe de o parte, el nu va putea șterge amintirea lui Freddie. Pe de alta, e bine ca formația să-și regăsească drumul. Viața merge înainte. ■

SOS muzical

Legendarul Rod Stewart a fost una dintre numeroasele vedete care au participat la concertul organizat de postul TV *VH1* sub deviza *Salvați muzica*, la *Teatrul Bacon* din New York. De altfel, *Salvați muzica* este o fundație non-profit care urmărește să îmbunătățească educația din școlile americane publice prin promovarea muzicii de calitate. Să vină și la noi! ■

Clar de lună în Biblioteca Asociației Scriitorilor

Clara Mărgineanu e o fată de asfalt cuprinsă între paginile noii colecții a *Bibliotecii de Poezie a Asociației Scriitorilor din București (ASB)*. Editor în toate zonele erogene ale culturii române televizate, Clara Mărgineanu, acum, la maturitate, face trecerea de la sentiment la reflecție. O poate face și la reflexie, deoarece frumusețea poetei se oglindește în epura textului. Cartea (editată în colaborare cu editura *Semne*) beneficiază de un scurt cuvânt însoțitor al poetului Aurelian Titu Dumitrescu. (M. Gălbănuș)

Zbor fără motor

Mașina înaripată a artistului german H.A. Schult, un *Ford Fiesta*, plasată pe acoperișul *Muzeului Municipal din Köln*, a ajuns să-și ia zborul cu adevărat. Cei drept, nu pe cont propriu, ci în bratul unei macarale, și asta pentru a fi restaurată de către specialiștii celei firme. În fundal, poate fi admirată splendida Catedrală din Köln. ■

Oameni din gunoaie

Același H.A. Schult a plasat în Piața Mare din Bruxelles 1.000 de sculpturi reprezentând oameni și realizate exclusiv din gunoaie. Demersul are intenția de a atrage atenția asupra problemelor de mediu, mai exact a avansării de deșeuri care ne înconjoară. Ei, am putea propune noi câțiva oameni-gunoaie vii și naturali care să completeze opera... ■

Mihai Călin

Ioan Andrei
Ionescu

Marius Rizea

Lili Pană

BURLACII

SERIAL DE COMEDIE

Burlacii - specie ocrotită și admirată.
Nu-i rata la TVR1!

www.tvr.ro

**luni și
vineri**

ora 22:30

Imaginea timpului tău

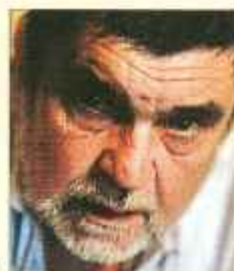
Aaltra

"Aaltra", Franța, 2004 - 92 minute
Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

Un excepțional **road-movie** (pentru cei care nu cunosc: un film „de drum”, un „film-itinerar” – exemplu clasic, *Bonnie și Clyde*), realizat în cinemascop, alb-negru și manieră cine-

verită, scris, regizat și interpretat de către **Benoît Delepine** care – alături de **Gustave Kervem** (bărbosul) – și de operatorul **Hugues Poulain**,

Horia Pătrașcu

ne poartă în două scaune cu roțile pentru handicapați de-a lungul a sute și sute de kilometri, pornind din nordul Franței și până în Finlanda... Doi vecini irascibili și cam sărați cu duhul provoacă, dintr-o dispută stupidă, un accident în urma căruia devin – vrând-nevrând – colegi de suferință, iar drumul lor chinuitor către locația de unde își pot obține asigurarea devine unul inițiativ – și **atât despre subiectul filmului!**

O tragedie nostimă, sau, dacă vrei, o comedie crâncenă – cu alte cuvinte un **film** cu totul neobișnuit, plin de o unică și amară **savoare!**

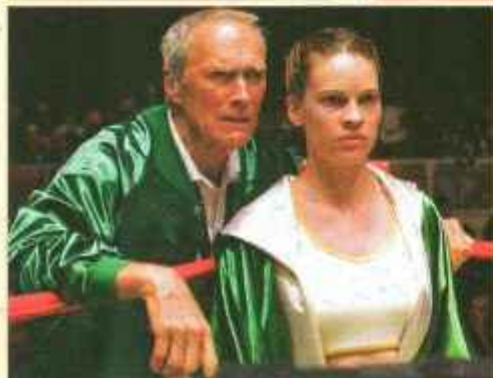
„Premiul
pentru
Cel mai bun
film din
competiție”
TIFF, 2004

O fată de milioane

"Million Dollar Baby", SUA, 2004
- 137 minute
Distribuit de: MEDIAPRO FILM
DISTRIBUTION

PREMII OSCAR:

- Cel mai bun film
- Cel mai bun regizor:
Clint Eastwood
- Actriță rol principal:
Hilary Swank
- Actor rol secundar:
Morgan Freeman

Veteranul și atât de îndrăgitul actor și regizor **Clint Eastwood** ne uluiește și de această dată prin performanța sa de a realiza o peliculă de peste două ore – purtând marca unui realism impecabil, deși de multe ori blajin – sfârșindu-se într-un final pe cât de tragic, pe atât de discret. Filmul **NU ESTE** (așa cum s-a interpretat, datorită unei publicități iresponsabile), un film despre „boxul feminin” – **nici pe departe!**, deși el se consumă în lumea atroce a boxului profesionist; filmul este, de fapt, o

drămatică poveste de dragoste dintre un vârstnic și o tânără – poate imposibilă fizic! – dar perfectă prin ceea ce reprezintă **FONDUL** iubirii lor din totdeauna și anume: **Prietenia!**

Și sfârșită, stupid și tragic!, prin moartea eroinei și dispariția, parcă în neant, a mentorului ei care a adus-o pe culmile gloriei... dar nu a putut-o apăra de lovitura, de fiară, a **urii...** (se pare că povestea filmului a fost inspirată dintr-un fapt real!).

Circulă o vorbă, precum că „legendarul Clint Eastwood poate fi comparat cu o sticlă de vin – devine din ce în ce mai bun odată cu trecerea timpului...!” **Admirabilă formulă!**

De-a v-ați ascunselea

"Hide and Seek", SUA, 2005 - 102 minute
Distribuit de: INTERCOM FILM ROMANIA

O familie înstărită, aparent fericită: atât MAMA cât și TATĂL își adoră FIICA; atâta doar că mama sfârșește în cada de baie, într-o baltă de sânge și cu venele tălate... sinucidere?! Pentru a se elibera de amintirea acestui coșmar, tatăl și fiica se retrag într-o zonă izolată, într-o reședință singuratecă înconjurată de păduri... ȘI AICI ÎNCEPE FILMUL!

Este un „thriller” dus impecabil în prima sa parte - în cea de-a doua devenind un „horror” cum scrie la carte, plin de grozăvii și crime absurde - sfârșind într-un final gratuit, previzibil. Poate că, din pricina asta, studiourile **Twentieth Century Fox** au oferit - pentru prima oară în 70 de ani! - două finaluri, spre dis-

tribuție... (și astfel va rula și la noi în țară!). Primul este imbecil-melodramatic, cel propice filmului în cauză fiind al doilea.

Doi mari actori duc filmul în spinare (și voi explica de ce „mari”): primul este **Robert DeNiro**, în rolul Tatălui (este inutil să insistăm asupra acestui uriaș interpret american); al doilea (mai bine zis „a doua”), este o fetiță de numai 10 ani - **Dakota Fanning** - care face un rol uluitor, nu doar ca prezență fizică, ea fiind de o frumusețe stranie, leșită din comun, dar și ca profunzime psihologică de o incredibilă

maturitate.

Sper din suflet că va fi una dintre preferatele candidate la OSCAR-ul anului viitor, pentru cea mai bună interpretare feminină! **Vedeți-o...!**

"Constantine", SUA, 2005 - 121 minute
Distribuit de: INTERCOM FILM ROMANIA

Constantin

Diavolul sunt incapabili de a contacta direct rasa umană, dar... le este permis a o influența, prin trimiterea pe

Pământ a unor „metiși” - o stranie combinație între îngeri și demoni...?!

Acești metiși - afirmă regizorul **Constantine Francisc Lawrence** - „arată la fel ca noi, ai

putea trăi chiar lângă ei, poți să fii căsătorit cu unul dintre ei și să nu ai nici măcar habar!”... Doar Constantine (nu regizorul, ci eroul filmului, interpretat de **Keanu Reeves** - un alcoolic și fumător perpetuu) **poate să-i vadă!** De aici, o serie de evenimente catastrofice venite parcă din altă lume... exorcizări macabre... o detectivă sexy cu pistol în dotare - totul îmbăscit de efecte tehnice (de altfel, extrem de spectaculoase!), cu monștri ce-ți ies din piept, sau șerpi oribili ce-ți tășnesc prin gură... Iar toate astea, deocamdată, **numai** în Los Angeles (orașul îngerilor, nu-i așa...?!), dar cu perspectiva, liniștitoare, că lucrurile se vor extinde... Și, încă:

„Este unul dintre cele mai bune scenarii pe care le-am citit!” - afirmă, **totuși marele și încă tânărul actor**, Keanu Reeves. Semn că, în ultimii ani, demența a atins toate pragurile...!

Dă-te mare și tare

Ecranizare (iarăși?!), după **Elmore Leonard**, același care acum 10 ani a produs marele succes de casă cu **Get Shorty/ Un mafiot la Hollywood**, și cu același **John Travolta** în rolul principal; atâta doar că - dacă în prima serie mafiotul se ocupa de scenarii de film - acum a trecut pe afaceri cu lansarea de noi vedete în lumea industriei muzicale...

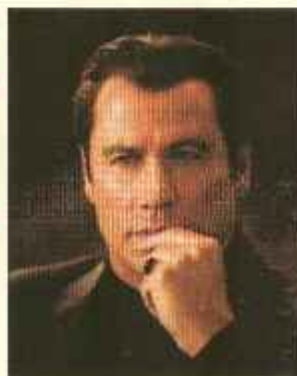
Se confirmă faptul că o „continuare” a unui film reușit este mult sub nivelul primului, iar Travolta „nu prea mai are ce face” în această

peliculă, decât să împartă pumni în stânga și în dreapta (mai ales mafiotului rus - care are o astfel de față de imbecil, cum nu cred că se mai găsește în lumea întreagă), provocând un râs nebun în sală - dar și care poartă o meșă, ce-i saltă la izbituri... și care provoacă altfel de hohote, GROBIENE, ale câtorva imbecili din tribune...!). Jalnice reacții ale unui public mizer...!

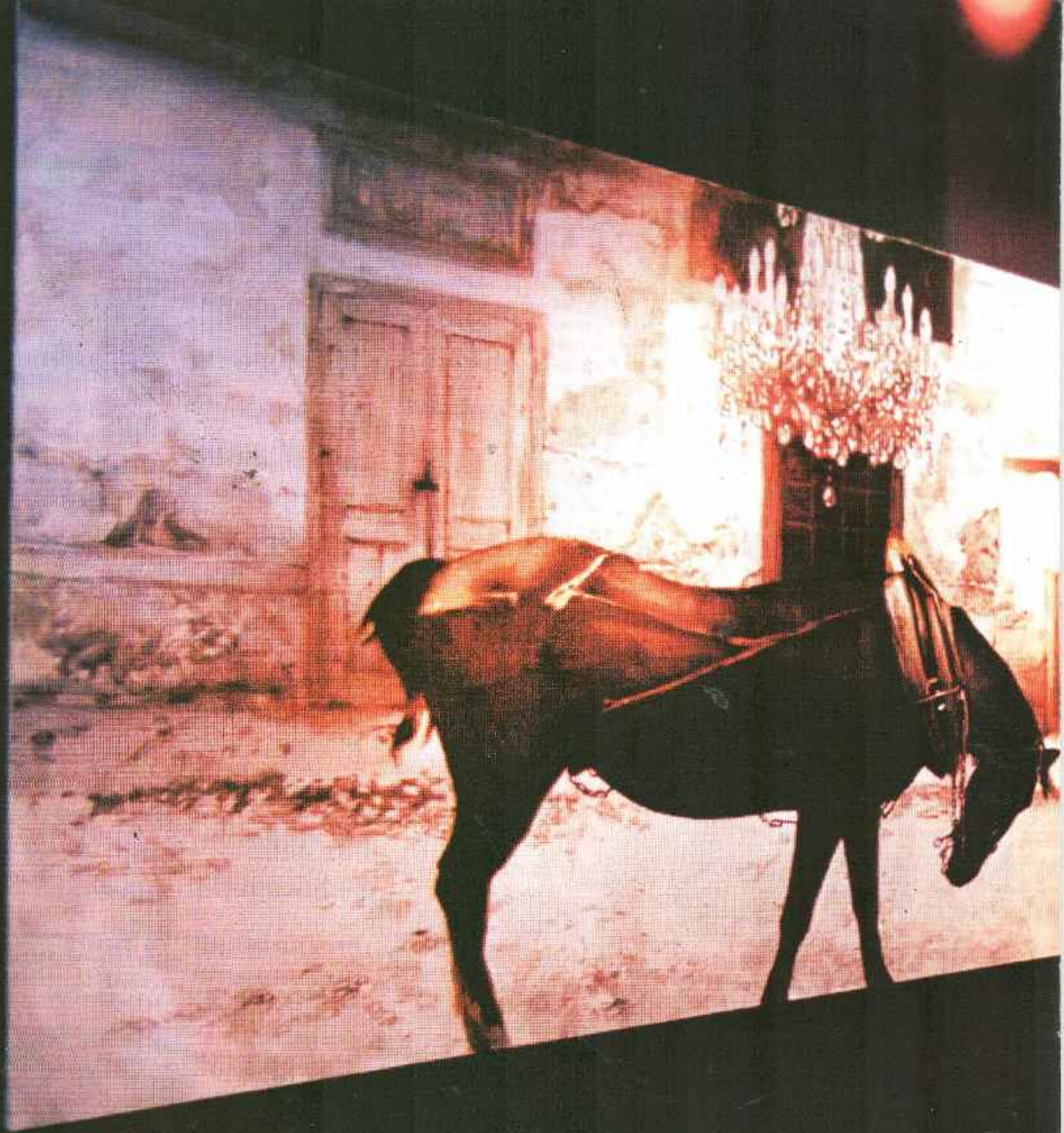
Dar și pe bune: Cristina Milian (o delicioasă mulătră, excepțională în rolul „debutantei”),

"Be Cool",
SUA, 2005 -
119 minute
Distribuit de:
INTERCOM
FILM
ROMANIA

Danny DeVito
(aici, producător
- dar făcând și
cu ochiul în

două scurte secvențe) și superba **Uma Thurman** (căreia fanii nu-i pot reproșa decât că apare mult prea îmbrăcată, față de ce poartă ea, în mod firesc, pe dedesubt...!).

Banii, arta, v

Promovarea înseamnă expunere, mediatizare și vânzare.

La *Galeria Posibilă* a lui Matei Călția, relația cu presa înseamnă dosare, mape, materiale, discuții, aducerea ziaristilor cât mai aproape de galerie.

Un artist tânăr poate să debuteze cu 200 de euro lucrarea și să ajungă, printr-o promovare susținută, pe la o mie de euro.

În România există câteva mii de pictori. Marii maeștri reușesc să vândă o lucrare cu 1.000-4.000 de euro, la un interval de două-trei luni, obținând rareori prețuri care depășesc zece mii de euro. Există și o serie restrânsă de artiști școliți, dar mai modești ca talent, care s-au adaptat la economia de piață și fac lucrări nepretențioase ori icoane pe care le vând cu 200-300 de euro, izbutind să se apropie de o mie de euro pe lună. Despre aceste două categorii, care ating un procent de 15% dintre absolvenții instituțiilor de artă, se poate spune că trăiesc din ceea ce vând, ajungând la un venit anual între 7.000 și 20.000 de euro. Mult mai largă este categoria celor care au o sursă de venit dintr-un domeniu mai mult sau mai puțin apropiat celui artistic, iar banii proveniți din vânzarea lucrărilor doar le rotunjesc veniturile cu câteva milioane de lei. Din ce în ce mai mulți tineri talentați se redescoperă însă în domenii bine plătite (publicitate, design), unde talentul le folosește la ceva. Dar, evident, numărul acestor locuri este limitat. Lucrurile stau așa pentru că arta românească este departe de a fi cunoscută și apreciată pe marile piețe, cumpărătorii străini considerând mai degrabă un suvenir decât o investiție în artă o lucrare achiziționată din România. Apar galerii particulare, pictorii își deschid atelierele în fața cumpărătorilor, dar specialiștii deplâng faptul că nu există o piață care să stabilească o cotă artistului prin recircularea produsului artistic, cu acte în regulă care să ateste valoarea în bani a acestuia.

iața sau cota

(ulei pe pânză, 2005/România)

„E greu de discutat standardul de viață al unui artist plastic în condițiile în care piața de artă nu este încă stratificată și organizată. Sunt foarte puțini artiștii care trăiesc numai din produsul lor artistic. Noi nu avem un sistem de cotare. Am încercat în anii 1990-2000, la o galerie de artă, să introduc un sistem de cotare, pentru a stabili o anumită ierarhie a artiștilor care expuneau și vindeau acolo, dar Uniunea nu a ajuns încă la stadiul în care să impună o cotă a artiștilor. În primul rând, este o chestiune de mentalitate. În al doilea rând, una de discreție, pentru că un artist pretinde pe opera lui o anumită valoare, care poate să fie corectă, dar în fapt e obligat să o vândă la o cu totul alta, pentru a putea trăi. Apare discrepanța între valoarea intrinsecă reală artistică și cea concretă pe care piața o oferă comerțului cu artă. Care este cota, e greu de spus. În ceea ce privește artiștii care au nu o cotă mare, ci pur și simplu un dever de vânzare, și cei care sunt mai bine apreciați de critică, există discrepanțe importante. În afara maeștrilor recunoscuți, criticii se îndreaptă spre diverse zone, în funcție de propriile lor interese: artă tradițională, postmodernism sau mijloace de expresie alternative. Ca profesor la Universitatea de Artă și ca președinte al Uniunii reflectez asupra unui subiect și nu am încă o soluție. Suntem 6.000 de membri, la o populație de 22 de milioane. Un artist plastic la o comună de 3.600 de oameni! O comună ar trebui să aibă un licențiat în arte plastice! Anual, universitățile de artă din țară scot 600 de absolvenți. Peste 10 ani vom avea 12.000 de membri! Se pune problema la ce mai folosește Uniunea, dacă nu asigură un mijloc de subsistență. Încercăm să ne adaptăm pieței și, în linii mari, funcționăm ca un sindicat al artiștilor plastici ocupându-ne de problemele lor sociale, atât cât putem, și, pe de altă parte, suntem o instituție de utilitate publică, deci avem acces la fondurile publice. În București avem 2.200 de artiști și 300 de ateliere, dar le oferim, prin cele 17-18 galerii, unde pot expune gratuit, șansa de a vinde. Un avantaj pe termen lung este păstrarea unității Uniunii în perspectiva aderării României la UE: dacă suntem o Uniune națională, ne vom putea impune pe plan cultural și artistic. Noi suntem organizați pe filiale teritoriale cu secții de pictură, sculptură, grafică, arte decorative, design, scenografie, multimedia etc. Din lucrările care se vând la expozițiile locale, filiala percepe un comision destinat unui fond social (pentru ajutoare în caz de boală sau de deces) și altul destinat unui fond plastic (pentru bareme expoziționale și alte ajutoare legate de creație). În 2002, costurile galeriilor au început să fie mult mai mari decât

**Mai mulți artiști
decât cumpărători:
câte unul pentru
fiecare comună**

**Zamfir
Dumitrescu,
președintele
Uniunii
Artiștilor Plastici:**

încasările. Cauza: vânzări fără factură, un fel de convență între artistul plastic și galerista care îi vindea lucrarea și nu o trecea prin acte, ea încasând un comision. În București s-a înregistrat un minus de 10.000 de dolari pe lună! Atunci am luat decizia de a împărți sălile în două categorii: pentru expoziții personale, respectiv galerii cu vânzare, pe care le-am dat în administrarea unor manageri selectați pe bază de concurs, care sunt angajați ai UAP și îi plătesc o cotă fixă. Ei se organizează să-și asigure salarii, să dea o notă de particularitate galeriei, să-și selecteze în funcție de propriile interese comerciale artiștii pe care îi expun și să-și formeze o clientelă. Lucrurile

s-au redresat, dar ceea ce se câștigă de pe urma galeriilor cu vânzare abia acoperă cheltuielile. Până în '96 a existat un val de cumpărători străini. În momentul de față, comenzile de artă sunt mult mai puține decât artiștii. Pentru români, în general, arta este un lux și din păcate situația asta va mai dura. Dar nu trebuie să abandonăm, chiar dacă e greu. Îmi vine în minte un tânăr artist, e un caz dramatic care m-a răscolit. A fost un student eminent, a avut 10 pe linie, a terminat șef de promoție și l-am revăzut la doi sau trei ani de la absolvire: abandonase total zona artelor, chiar mi-a reproșat că noi, profesorii din școală, l-am încurajat într-o meserie în care a eșuat. Acum are un serviciu fără nici un fel de tangență cu arta.”

„Cei care au trăit foarte bine, înainte, din artă, trăiesc și astăzi, pentru că, pe lângă calitățile artistice, au ceva în plus: își organizează atent viața. La celălalt pol există numeroși artiști convinși că tot ce se întâmplă acum e trecător și că va veni curând o zi când statul, din nou, un stat mai bun, va pune ordine în sistem și ei vor trăi mai bine pentru că sunt

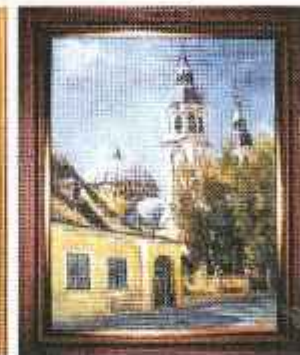
merituoși. La mijloc există o clasă care, ca în toate societățile, se descurcă. Toată lumea vrea să fie profesionistă. Or, calitatea de profesionist înseamnă că trăiești din profesia ta, cel puțin decent, astfel încât să nu fii la mila societății. La noi, toți vorbesc despre valoare, pierzând din vedere că nu există valoare fără un sistem de valorizare. Întâmplarea nu poate fi socotită un element de valorizare. Sunt unii care au vândut întâmplător în Occident un tablou cu o mie de dolari (prețul de pornire pe orice piață europeană) și se întorc spunând „cota mea este o mie de dolari”. Cota se stabilește în baza unui număr de vânzări care dau o medie, într-un sistem în care circulă valoarea, pentru asta există acte, certificări publice ale valorii. În România, sunt unii care câștigă foarte mult, dar nu veți reuși niciodată să aflați cum, pentru că poteciile pe care le străbat ei sunt secrete. Sabin Bălașa vinde foarte bine pentru că a obținut niște comenzi, are niște adoratori care l-au pus să lucreze fresce. Sunt artiști care iau douăzeci de mii de dolari pe o lucrare, dar nu în mână. Artistul este doar a treia parte dintr-o ecuație. Firma îi plătește 20.000 dolari și artistul semnează că a primit banii. Plătește impozit și i-au rămas în mână 15.000. Returnează 13.000 celui care a dat banii, galeria ia o mie și el o mie. Așa se face cam în toată lumea cu artiștii care pornesc la drum. În Occident, însă, translațiile astea de bani nu pot sări foarte departe de cota medie a artistului. În magazinele Fondului Plastic găsești tablouri ale unor contemporani la 50-70 de milioane de lei. Artistul hotărăște prețul când depune lucrarea în magazin și este tentat să pună un preț mai mare din vanitate, ca să fie la fel cu cei care chiar vând. Dacă un străin «mușcă» și cumpără lucrarea e foarte bine, dar în general aceste prețuri sunt puse astfel încât când mergi la atelier să cumperi o lucrare, el să ti-l dea cu jumătate de preț, 30 de milioane. Tu spui: «Am la mine cinci milioane», el zice: «Dă cinci milioane și ia-o!». Prețurile sunt făcute să amăgească niște naivi care nu știu cum stau lucrurile. Nu e vorba despre o marfă pe care să o poți verifica, să o poți număra, nu ai cum să pui la ușa artistului un paznic, și atunci el vinde lucrarea cu banii care tocmai îi trebuie lui ca să-și plătească întreținerea. Cu o condiție: să nu spui nimănui cu cât ai cumpărat de la el sau să spui o sumă pe care o

Rudimente
profesionale livrate
la pachet
cu frustrările
profesorilor

Tudor
Octavian,
scriitor
și critic de artă:

Adrian Socaci, *In oraș*, 582 \$; Mircea Gotia, *Biserica din Sibiu*, 2.253 \$; Francisk Luka, *In oglindă*, 1.237 \$

convenți împreună, ca să păstrezi legenda. Eu cred că un artist sub 40 de ani care vinde de o mie de euro pe lună e un om care poate să sperde ceva de la viață. În România doar 10-15% dintre artiști pot spune că trăiesc din artă. Restul trăiesc cu utopia că cineva trebuie să le dea bani și ei să producă doar arta pe care o vor. Or, în toată lumea cel care dă banul cere ceva anume. Noi nu realizăm încă, iar artiștii cu osebire nu realizează că societatea liberă are mai multe obligații decât libertăți. Din nenorocire, la noi sunt mai mulți artiști plastici decât își poate permite să aibă nu România ca număr de locuitori, nu situația economică actuală, ci pur și simplu cultura română și starea generală a societății românești. Artă este pentru popor, dar nu toată arta și nu pentru tot poporul. Datoria statului este să încurajeze selecția, nu puturoșenia și închipuirea. Artele contemporane românești mimează un fel de artă a bogaților într-un loc unde e sărăcie maximă. Artiștii plastici nu au în vedere publicul-țintă și asta îi descalifică. Totul, dar absolut totul trebuie să plece de la absența unei piețe a artei, de natură a clarifica puterile și locul în sistem. Însă un element de speranță există. Foarte mulți artiști plastici s-au orientat către arte în relație cu piața: fac design, formă, fotografie, publicitate, arte ambientale. Întrebarea care i se pune oricărui artist român când se duce să oferteze undeva în lume nu este «Ce fel de artist ești?», ci «Ce știi să faci?»

El trebuie să răspundă: «Știu să pictez tablouri de doi pe doi care înfățișează peisaje sau compoziții abstracte cam în maniera cutare, având și partea mea de contribuție». Pe de altă parte, nu există în lumea occidentală artist profesionist care să nu aibă un agent. Nu merge el cu mapa sub braț, agentul este cel care discută datele contractuale astfel încât cumpărătorul sau galeristul să nu fie pus în situația ca un nebun din România să-i dea cu mapa în cap și să țipe: «Sunteți niște tâmpiți, eu sunt un geniu, lua-v-ar dracu' cu Occidentul vostru!». În România, două lecții nu se învață la institutele de artă: lecția pieței – nu există nici o catedră care să-l învețe pe artist ce să facă el după ce termină facultatea; a doua lecție este aceea că un artist este un om ca oricare altul, cu niște funcții care trebuie onorate într-un sistem social care permite sau nu viața artistică. Dacă nu ții cont de asta, îmbătrânești convins că societatea e proastă, că lumea e rea, că tu ai fost dăruit de la Dumnezeu, dar ai greșit țara. După 1990 s-au

înființat o mulțime de școli particulare de artă care dau niște rudimente profesionale, odată cu acestea livrând și claustrările și frustrările și neputințele profesorilor, îndeobște oameni care nu au reușit prea bine în viață și le vând studenților niște lecții care nu duc nicăieri. Îi învață să fie liberi într-un chip abstract, să acționeze în afara sistemului și să aștepte să fie plătiți. Or, în toată lumea se știe că arta plastică este o meserie pentru haiduci, pentru oameni puternici. Câte vreme mii de artiști români vor fi mulțumiți că au reușit să intre în Uniune, într-un sistem care nu le dă nimic, ba, mai mult, îi trage în jos, condiția artistului român va fi dramatică. Uniunea, în momentul de față, este un fel de Caritas de care beneficiază un procent de 3-4% oameni activi, care iau salariul de acolo, adună impozite, vând, lucrează din când în când cu Primăria și se și împletoșează cu funcția de conducători. Știi ce dă Uniunea? Nimic. Ateliere nu dă, case nu dă, bani nu dă, comenzi nu dă, glorie nu dă, relații sociale nu dă, nu dă nimic. Ar mai fi ceva: colegii mei mă întreabă de ce muncesc atât, ce motiv am: banii, locul? Foarte puțini își închipuie că mie îmi place ceea ce fac. Plăcerea înseamnă patos, putere de convingere. Crezi tu, mai crede încă unul, ca tine. Dacă tu nu contaminezi cel puțin un om, ce poți spera de la un milion de oameni? E greu de găsit credincioși pentru șase mii de artiști dintre care 5.900 nu cred ei înșiși în ceea ce fac".

„În artă nu se poate pune problema unui câștig mediu, nici măcar la nivelul unui an, pentru că nu există o ritmicitate a veniturilor și, în al doilea rând, întotdeauna apare o diferență semnificativă între câștigurile scontate și cele reale. Artiști care să trăiască exclusiv din vânzare nu există, pentru că potențialul unui artist este mult mai mare decât acela pe care și-l consumă nemijlocit în atelier. Dacă anual un artist vinde lucrări în valoare de 20.000 de euro, din care nu-i rămân decât două treimi sau chiar spre jumătate, fiindcă artele plastice sunt mari consumatoare de bani, înseamnă un venit foarte bun pentru acest domeniu în România. Materialele bune sunt scumpe, pânza, culorile Rembrandt pot fi mai mult de 100 de euro tubul. Vânzarea este un act întâmplător și oricât de autoritar ar fi pictorul nimeni nu-i poate garanta vânzări previzibile, ritmice, cu atât mai mult cu cât în spațiul nostru artistic nu există o piață așezată, sistematică și solidă. Lipsesc instituții fundamentale ale pieței, cum ar fi cea a dealer-ului, care să construiască strategii de piață pentru artist și să se ocupe de promovarea și vânzarea obiectului de artă. Nu există din cauza pieței, dar și pentru că pictorul nu are suficientă maturitate pentru a înțelege nevoia de a fi reprezentat. Există artiști mediocri care vând foarte bine, pentru că vând acele imagini la care cumpărătorul se așteaptă pentru că nu-i pun probleme, nu încearcă să-l disloce din lumea lui îngustă. Pe de altă parte, există mai multe categorii de cumpărători. Unii au descoperit arta după ce au făcut bani și și-au rezolvat toate celelalte probleme. O parte dintre ei cumpără din spirit de solidaritate: se știe că Adrian Năstase este colecționar și mai mulți dintre cei apropiați lui au început să cumpere artă. Unii fac investiții, alții cumpără realmente din plăcere, alții își construiesc personalitatea și își recompun identitatea. Cred că noi suntem puțin retardați din pricina mentalităților formate în anii comunismului și socotim că partea aplicată, managerială, îndepărtează de substanța artistică. Dimpotrivă, un actor al pieței de artă se apropie de ea în felul acesta, nu pervertește relația. Pot să dau propriul meu exemplu: sunt absolvent de Istoria și teoria artei, am lucrat șase ani în muzeu, lucrez de zece în ani în cercetare la Muzeul de istorie a artei, dar adevăratul contact cu obiectul de artă l-am stabilit când mi-am

„Suntem puțin retardați din pricina mentalităților formate în anii comunismului”

Pavel Șuşară, scriitor și cronicar de artă:

deschis galeria. Un nucleu foarte interesant, dinamic și puternic, s-a constituit în jurul *Galeriei Posibile* a lui Matei Călbă. Un alt grup s-a constituit în jurul galeriei *H'art* a lui Dan Popescu. În '90, Uniunea Artiștilor Plastici era bogată: spre deosebire de celelalte, avea proprietăți economice, avea Combinatul, cu secții de producție de rame, sașii, turnare în bronz, înrămare, preparare a pânzei, culori... El nu mai funcționează la capacitatea maximă și a fost partajat între «actorii» UAP. În primii ani după '90 s-a cumpărat multă artă și la prețuri mari pentru că erau bani disponibili care trebuiau stocați. Foarte multe episoade din

delirante în revista *Academica*, iar Eugen Simion a participat la festivități legate de promovarea acestor falsuri. S-au manipulat milioane de dolari în spatele acestor lucrări. Există și o formă de a se exploata malefic fenomenul artistic. Răzvan Theodoreseu a avut o atitudine greu de calificat, reproduc aproape mot-à-mot: „Aceste obiecte ridicole pot fi identificate ca falsuri și de către un elev din ciclul gimnazial, ele sunt în afara oricărei discuții serioase, dar Ministerul Culturii nu va face nimic în această speță decât într-un singur caz: dacă lucrările vor fi propuse spre achiziționare Muzeului Național de Artă, nu le va achiziționa”. Din această declarație, poți să înțelegi că istoricul și criticul de artă Răzvan Theodoreseu s-a spălat pe mâini ca Pilat din Pont, denunțând falsul și impostura, dar demnitarul s-a dezangajat total. Acum, doamna Mona Muscă este prevenită în legătură cu circulația aceasta de falsuri și sper

ca și ministrul de Interne să reacționeze, ca și doamna Monica Macovei, iar SRI să deconspire mecanismul prin care s-a făcut traficul acestor obiecte. Eu, aici, la *Luchian 12*, sunt interesat cu precădere de zona mai obscură a artei românești, pentru că am simțit nevoia unei reconsiderări a plajei istoriei artei. În timpul comunismului s-a instalat un sistem oligarhic și erau câțiva artiști care țineau în mână întregul fenomen, lipsea și lipsește și astăzi o clasă de mijloc. Or, noi am sfârșit prin a număra căderi ale unor artiști importanți, puși în umbră de perioada comunistă. Mă interesează și zona contemporană, și zona tinerilor artiști, dar într-o secvență ulterioară. Deocamdată mă interesează artiștii care au fost într-un fel sau altul exilați din conștiința publică românească. De

pildă, un pictor excepțional, care nu a fost niciodată în prim-planul vieții artistice, este Florin Mitroi, un mare artist, care nu a făcut decât o singură expoziție personală și a murit înainte de cea de-a doua. Un interes special am și pentru pictorițele interbelice. De multe ori ele sunt mai bune decât bărbații, care au faimă și mitologie. Într-o societate binășor misogină și pregnant falocrată ca a noastră, ele au fost considerate fie fete cu posibilități materiale care cochetau cu arta, fie răzvrătite care au intrat pe piața artistică într-un fel provocator”.

Interviu Dana Zorojanu

Artista Robert Hancianec

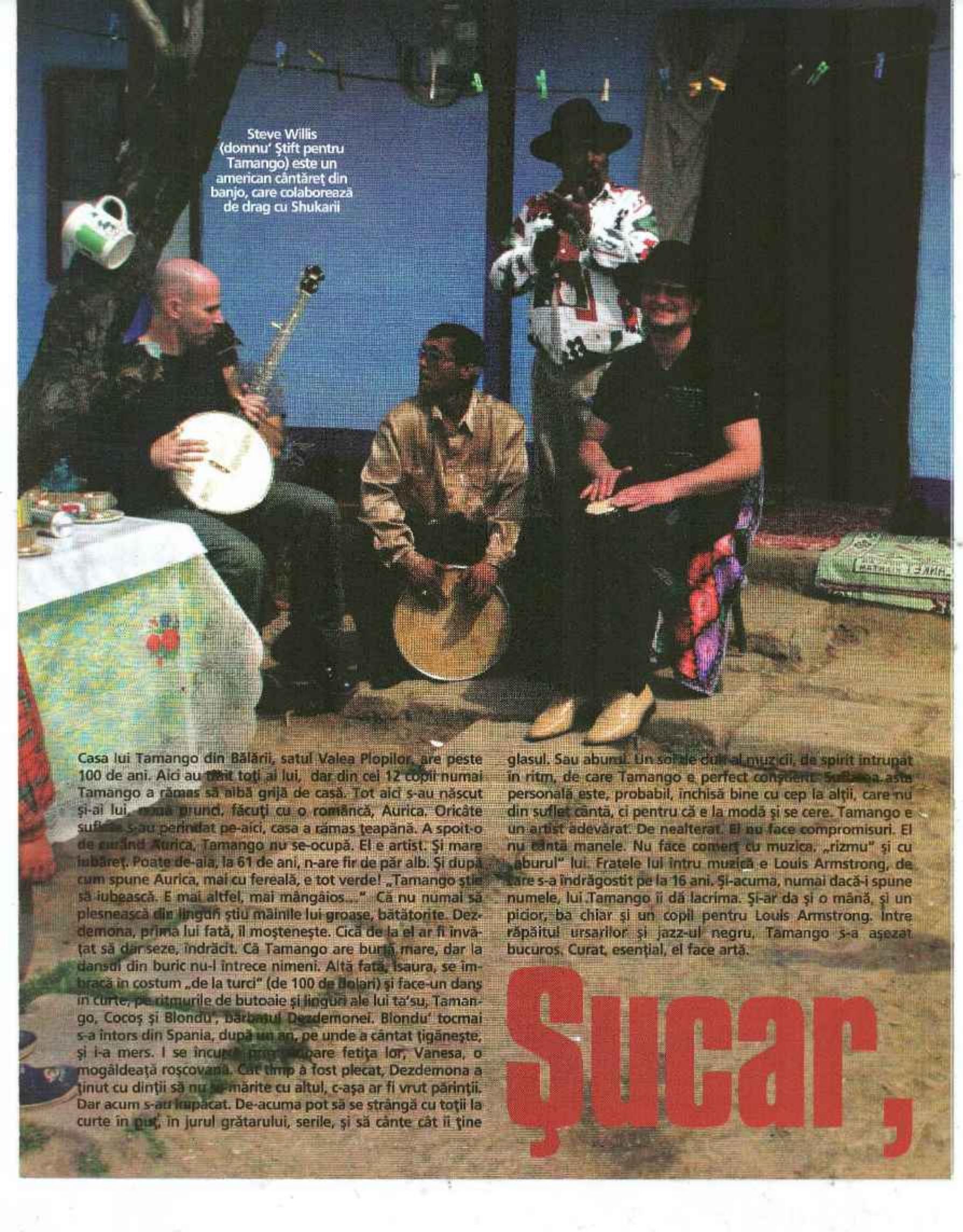

1. Bogdan Pietris, *At Sea Coast*, 2.000 \$; 2. Alexandru Andronache, *Still nature* 1.545 \$; 3. Adriana Boerescu, *Tribute to Picasso*, 2.909 \$; 4. Vasile Mureșan Murivale, *Paris*, 707 \$; 5. Beti Vervega, *fără titlu*, 1.454 \$

construcția pieței noastre de artă arată că, la începutul ei, era destul de apropiată de mediile fostei Securități. Nu mai vorbesc despre falsurile care s-au promovat uluitor în ultimii ani și în care sunt implicate instituții din prima linie ale statului: justiție, poliție, medii economice. Brâncuși acum e socotit ca un fel de partener disponibil pentru orice tip de escroc care vrea să câștige sume exorbitante de pe urma lui. Până și Academia Română este implicată în încurajarea acestui fenomen. Cel care promovează falsurile lui Brâncuși e o ființă cu totul gregară, s-ar încadra perfect în descrierile caracterologice ale lui Lombroso. I s-a publicat texte paranoice și

BUCOVINA
pentru
BUCOVINA

Steve Willis
(domnu' Știft pentru
Tamango) este un
american cântăreț din
banjo, care colaborează
de drag cu Shukari

Casa lui Tamango din Bălărie, satul Valea Ploilor, are peste 100 de ani. Aici au trăit toți ai lui, dar din cei 12 copii numai Tamango a rămas să aibă grijă de casă. Tot aici s-au născut și-ai lui, mama prund, făcuți cu o româncă, Aurica. Oricâte suflete s-au perindat pe aici, casa a rămas teapănă. A spoit-o de curând Aurica, Tamango nu se ocupă. El e artist. Și mare iubăreț. Poate de-ala, la 61 de ani, n-are fir de păr alb. Și după cum spune Aurica, mai cu fereală, e tot verde! „Tamango știu să iubească. E mai altfel, mai mângaios...” Că nu numai să plesnească din linguri știu mâinile lui groase, bătătoare. Dezdemona, prima lui fată, îl moștenește. Cică de la el ar fi învățat să danseze, îndrăcit. Că Tamango are burta mare, dar la dansul din buric nu-l întrece nimeni. Altă fată, Isaura, se îmbracă în costum „de la turci” (de 100 de dolari) și face-un dans în curte, pe ritmurile de butoaie și linguri ale lui ta'su, Tamango, Cocos și Blondu, barbatul Dezdemonei. Blondu' tocmai s-a întors din Spania, după un an, pe unde a cântat țigănește, și i-a mers. I se încurcă prin căpare fetița lor, Vanesa, o mogâldeată roșcovana. Că timp a fost plecat, Dezdemona a ținut cu dinții să nu se mărite cu altul, c-așa ar fi vrut părinții. Dar acum s-au lăsat. De-acuma pot să se strângă cu toții la curte în puș, în jurul grătarului, serile, și să cânte cât îi ține

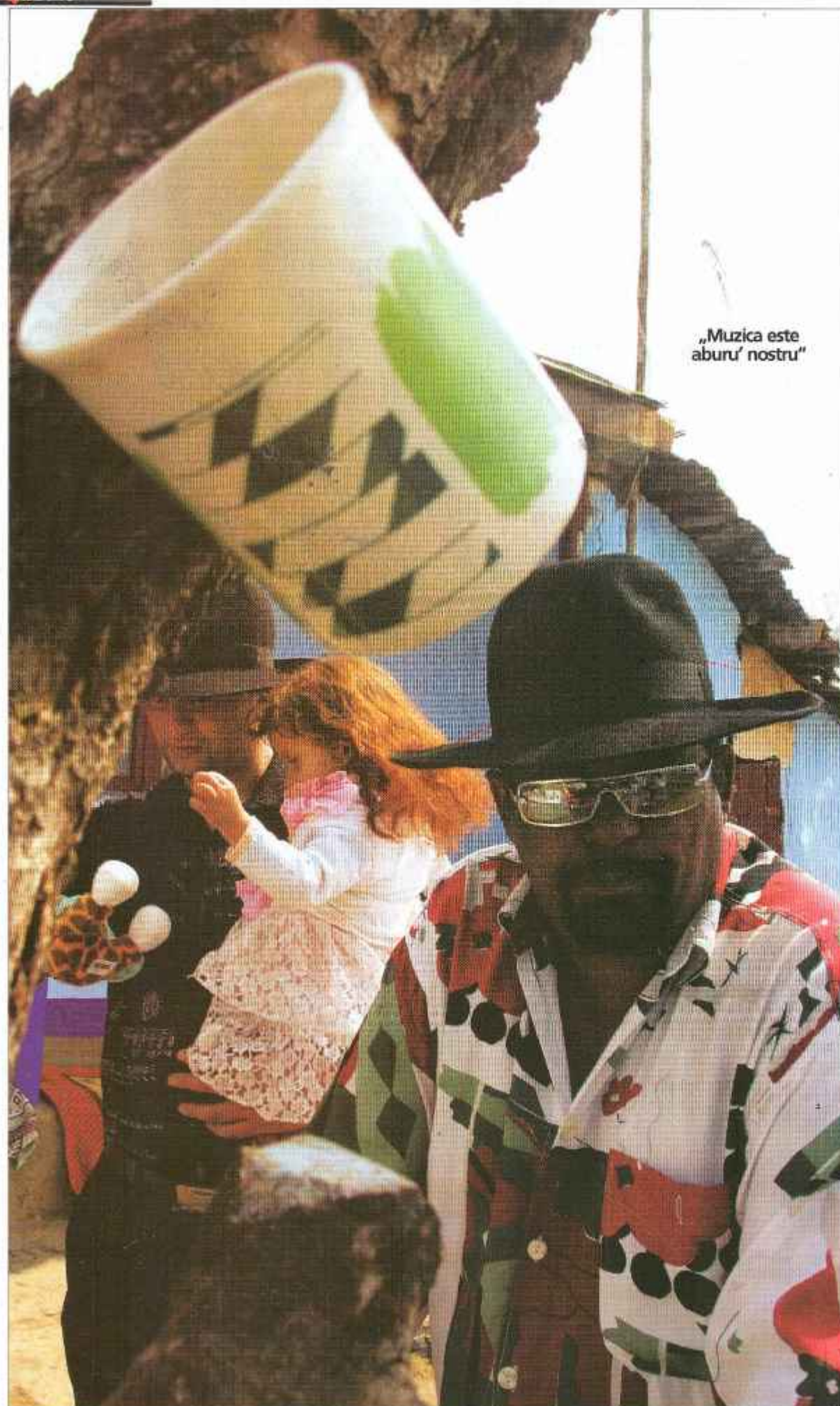
glasul. Sau aburul. Un soi de cult al muzicii, de spirit intrupat în ritm, de care Tamango e perfect conștient. Sufletul său personal este, probabil, închisă bine cu cep la alții, care nu din suflet cântă, ci pentru că e la modă și se cere. Tamango e un artist adevărat. De nealterat. El nu face compromisuri. El nu cântă manele. Nu face comerț cu muzica, „rizmu” și cu „aburul” lui. Fratele lui întru muzică e Louis Armstrong, de care s-a îndrăgostit pe la 16 ani. Și-acuma, numai dacă-i spune numele, lui Tamango îi dă lacrimă. Și-ar da și o mână, și un picior, ba chiar și un copil pentru Louis Armstrong. Între răpăitul ursarilor și jazz-ul negru, Tamango s-a așezat bucuros. Curat, esențial, el face artă.

Șucar,

Proiectul *Shukar Collective* a adunat laolaltă muzicieni cunoscuți (Cristian Stanciu, Dan Handrabur, Vlaicu Golcea, Lucian Stan, Mitoș Mideușan și DJ Vasile) și cântăreți țigani speciali (Tamango, Napoleon și Clasic). Împreunarea celor două culturi a adus un succes fantastic. Într-un concert la Bruxelles, Tamango a fost cerut să coboare de pe scenă, în public. Pentru că butoiul în care bătea nu se auzea prea bine, Tamango a luat un butoi mai mare, de gunoi. Nimic nu se pierde, acesta pare a fi și mesajul *performance*-ului de standard înalt. Muzica țiganilor ursari este revăzută și adăugită, și asta nu numai dintr-o plăcere la modă. Pentru că și lor, țiganilor, le place! Și dacă le place, plâng.

inedit

șucar!

„Muzica este
aburu' nostru”

„Noi suntem țigani ursari, trăiți lângă roata căruței, săru' mâna. Tatăl meu lua două linguri și bătea în roata căruței, ca să facă bani, să ne dea să mâncăm. Între care, ce să spun, mama mea ghicea la românce, ca să aibă cu ce să ne cumperem de mâncare. Scuzați-mă, nu știu bine pă românește, mă căznesc mult. Noi avem un accent invers față de români. Tata-mare a avut urs, că noi suntem țigani ursari. Eu n-am pomenit urs, dar am auzit de la tata-mare al meu. Noi am bătut în căldări, știm cântarea ursului. Da' cântam fără urs. De mic copil, de la etatea de patru ani am învățat să cânt. Jucam pă pâine și pă mămăligă-n sat. Jucăm și-acuma

Vorbele lui Tamango

după clocan
când bate
cineva. Un
lucru e
sigur: noi
nu suntem
țigani
manoliști.
Nu cântăm
manele!

Am fost pasionați de muzică. Da' de fo doi ani de zile, de când suntem cu domnu' Paul (Țanicu, managerul *Shukarilor*, n.r.), depunem mare efort. Vine, ne-ajută cu mâncare, cu bomboane pentru copii, mai ne dă niște bănișori să avem pentru tigare... Cred că n-o să mai găsim un menager (io nici nu știu ce-nseamnă menager) care să fie așa bun cu noi. Dacă nu era domnu' Paul astă toamnă, noi nu mâncam porc la familia mea și la copiii mei. Am fost în Bruzel, în Belgia, și mi-a spus: «Tamango, n-am în nimenea încredere decât în tine!» Lumea de acolo cunoaște muzică multă. Mi-a zis să-mi bag mințile în cap, să cânt bine. Știu, că mă iubește, și io-l iubesc pă dînsu'. Noi îl ascultăm până la viața de moarte. Sau pînă eu mor. Da'l rog frumos să vină la moartea mea. Că mai trăiesc numa' zece ani. Nu vă pare bine, șefu'?”

„Mă băieți, o să cântați cu niște digeri”

▼ **Dincolo de stăpân aveți, totuși, o concepție personală...**

– Ce-i aia concepție? Vorbiți pă românește, că nu-nțeleg.

– **Gându' dumneavoastră la ce stă?**

– La muzică. Sunt atașat, și cântăm din tot sufletu'. Eu când mă duc într-un spectacol nu cânt pentru nimeni, cânt pentru domnu' Tanguî. Nu că e de față; vă dau cuvântu' meu. Și pentru noi cântăm, pentru sufletu' nostru. Nu-mi dau seama ce zice publicu' că domnu' Tanguî ne scoate din sală ori înainte, ori rămânem în urmă mult. Că dânsu' nu vrea să ne plictisească... Ne respectă mult, formidabil. Nu știe cum să umble cu noi... Mă simt tare fericit atunci când cânt. Noi nu cântăm aiurea, sărumână. Cântăm pă țigănește, ce-am pățit noi în viață, amărăciunea noastră. Și totuși, noi cântăm, sărumână, numai pentru noi. Cântăm și pentru public, aburu' se duce către public, da' totuși, cuvintile e de la noi, cuvintile e proprietatea noastră. S-ar spune așa, pă țigănește: „Dumnăzeule de sus, ia vorbește cu Isus, Poate are leac în plus ca să-mi dea de-o buruiună/ Ca să-mi vîndic a mea rană./ Nu e rană de cuțit, de multe ce-am suferit./ Că de amîntreală mare singur eu m-aș lua la pîlme.” Acuma pă țigănește: „Carindela da devla moroholea ... moroda morodades...” M-am căznit să vorbesc, că nu prea au legături cuvintile noastre pă românește. Dați-mi voie, sărumână, să mă exprim. Cântăm și pă românește. Avem cuvinte pă românește, de adevărat plînge omu'. Dacă vreți să facem o probă mică... Șanga șangă tîm, tango tangă tîtîm...

– **Cum v-ați înțeles cu DJ Vasile? Vă place muzica lor? Ritmul lor?**

– Șefu' ne-a spus cu o săptămână înainte: „Mă băieți, o să cântați cu niște digeri. N-am știut ce înseamnă digeri.” Și nu știm nici acum bine.

Decât că am văzut acum la un concert. Dar noi intrăm în orice ritm ar fi. Vă dau cuvântul meu, dacă cineva trage cu o armă, mai în lung, cu o mitralieră, trrrr, târ-târ, io intru în ritmu' ei. Că eu aud în felul meu. Aud și cum crește iarba.

– **Ce e muzica?**

– Muzica e viața mea. Eu m-am culcat cel mai amărât bărbat posibil din lume. La o femeie, la Gratia. Și m-am culcat exact infernal, infernal. M-am culcat îmbrăcat. Și dimineața i-am cântat...

– **Nu e muzica o mare frumusețe?**

– Mai mult decât frumusețea. Muzica e zilili mele. Eu la 61 de ani care-i am simț că trăiesc pă lume când cânt. Nevasta mea e româncă și cu asta am păcălit-o, cu muzica. Am cucerit-o pînă cîntec, la un bal. Aurica o cheamă. Radu Vasile e numele meu pă buletin. Nimeni nu știe că mă cheamă Radu Vasile, decît Militia. Nu mă știe toată omenirea. Tamango e porecla mea. Am copii care îi cheamă Ramon, Isaura, Vanesa, nepoata mea. Pă copilu' lu' fi-miu din fundu' grădinii îl cheamă Luis.

– **De la Louis Armstrong?**

– Bine'nțeles, sărumână... Eu vreau să cânt ca el. Aveam 16 ani, eram în sat, într-o vale adîncă, lângă o comună, departe. Umblam cu căldări în sat și între care am auzit o muzică dulce... Cînta Luis Armstrong. La radio. Pam, pam... tang, tang, tang, iee, iee... Nu mai am putut, am început să plîng lângă un gard. Și am auzit la sfîrșit: pentru dumneavoastră a cântat Luis Armstrong. Am băgat la cap și de-atunci am luat lingurile, că nu deveneam așa celebru, da' din cauza lu' Luis, Dumnezeu să-l odihnească, sărumână... Nu pot să mă abțiu... Îmi vine să plîng... Am auzit și români care cântă ca el, niște băieți. M-am supărat. Am spus, bă, stați să v-arăt io cum cântă Luis Armstrong.

– **De unde vine muzica?**

– Muzica se naste din supărarea noastră. Noi tot ce trăim cântăm. Toate răutățile. Cîntăm din sufletu' nostru, din aburu' nostru. Mie-mi vine să plîng când vorbesc de muzică și de Luis Armstrong. Nu pot să mă abțiu. Am fost amărâți, am fost orfani și acum am văzut și noi cine e-n lume. Am văzut cum ne respectă lumea. Noi suntem, sărumâna, ca un fel de sălbatici. Așa ne-am simțit până acum. Am văzut cum au plîns spectatori în fața mea și eu am plîns împreună cu ei.

– **Muzica e o formă a dragostei?**

– Da, din dragoste dă copii, dă familie. A fi muzician e greu. Trebuie să ai simțu' muzicii. Uite, Cocos e crescut de mine și știe toată cîntarea mea, știe tot ritmu' meu. Adică ritmu'. Chiar dacă radeți de noi, nu putem să vorbim bine pă românește. Noi suntem niște oameni crescuți în felu' următor: la roata căruții. Eu am mare simț față de băieții mei, de digeri ăștia. Trebuie să aibă mare atenție la ritmu' cu care să țin ei după noi. Da' muzica noastră nu o să se schimbe niciodată. Băieții ăștia, digeri, învață de la noi, nu noi de la ei. Dar băieții s-a adoptat cu noi. Noi am muncit de s-a comodat cu noi. Sunt tare fericit de muzica asta pe care o facem noi. Care fetele mă opresc pe stradă și-mi cere autograf. Și vă dau cuvântu' meu dacă știu carte. Ca autograf o să rup o floricea de la mine din grădină, sărumănuța, și ți-o fac cadou.

– **Ați umblat cam mult prin lume... Nevasta v-a așteptat acasă. Cum le cuceriti pe femei?**

– Pe femei le emoționează cel mai mult muzica. Uite: „Mamă, nu te blestema că m-ai născut vinerea/ Și mi-ai dat soarta prea grea.../ Că port numele de fată/ Și sunt tare supărată/ Că umblu din poartă-n poartă/ Și pe cap nepieptănată/ Fără Doamne, fibră soartă...” Și vrei să știi cum intru cu o fată? Îi zic: „Ești o fată foarte frumoasă și vreau să merg cu dumneavoastră să beau o cafea, sau un Uischi, un Chizmo, un Martino, un Florio... Unde vrei mata, să mergem la o iarbă verde.” Dacă dansează frumos și-mi place, merge cu mine. Nu dansează frumos, nu merge cu mine. Dacă-mi place, io mă verific și-i dau.

Vorbele Aurichii, româncea lui Tamango

„Io sunt româncă, da' am luat țigan. Ei, doamnă, aveam 15 ani, eram la școală și m-am întâlnit cu el la un bal, la mine în sat, la Șoldanu. Eu am crezut că Tamango era arab, că era făcut țiganu', era îmbrăcat, nu era gras ca acum. Simpatice era Tamango, în alt fel. Și m-a luat. Pă mine mama mea și tata-meu nu mă mai primește de-atunci. M-am dus cu Dezdemona când era mai mică la mama mea și mi-a zis să-mi iau pui' de țigan și să plec de la ușa ei. Am luat-o, am plecat, și nu m-am mai întors nici până în ziua de astăzi. N-am pierdut nimic, da' poate că mă mai ajută și pă mine. Că ei e bogăți, nu e ca noi. Am frate locotinent colonel, am frate avocat, da' nu vorbește cu mine. Acuma, după atâția ani, zice că sunt get-beget țigancă.

Când l-am văzut prima dată pe Tamango l-am întrebat, mă, tu ce ești, țigan sau arab? Mi-a zis: sunt țigan. Am casă (m-a mințit), am familie... Când m-a dus, m-a dus pe la țigani. Din casă-n casă am umblat, ca ursu'. Până când ne-am luat o cameră cu chirie. El s-a însurat cu douăzeci de mii de ori după mine, da' eu l-am așteptat. C-am făcut-o pe Dezdemona și n-am mai avut încotro.

Îmi plăcea cum cânta. Vă spun sincer, cînd Tamango intra în discotecă să oprea muzica, să oprea toate. Nu era gras, ca acum, că acum e urât rău. Era simpatic rău de tot. Și dansa... Și eu eram frumoasă, sărumăna mult de tot. Purtam fusta până aici. Si uite că m-a-mbătrânit

Tamango, sunt amărâtă cu el. Da' am bărbat celebru. Să-l vedeți, așa, gras cum e, ce mai dansează... Mie nu-mi place când cântă muzică țiganească, aș vrea să cânte numa' ca Luis Armstrong.

De-aia Tamango e cel mai sărac din toată lumea. Să vedeți case mari la alți țigani, vile. Că lu' Tamango i-a plăcut toată viața lui să se distreze. Și să cânte, sărumăna.

Să vă spun ce-am pățit. Io, când l-am luat pe Tamango, el avea o nevastă la *Atene Pulas*, era dansatoare și florăreasă. Cu-mi spune el într-o zi? Aurico, te superi dacă vine Verginica la noi? A venit țigancă barosancă cu o mașină, pe vremea lu' Ceaușescu. Cu bagaju' plin de mâncăruri, de îmbrăcăminte, a luat-o și pe Dezdemona la ea și

am devenit prietenă cu femeia. Azi așa, mâine așa, mi-au băgat țigăncile în cap: «Pă, Aurico! De ce accepți tu pe Verginica să vie mereu la tine?» «Nu mi-e frică, fă!» Da' iar s-a apucat Tamango bine de tot: pleca cu săptămânile, cu lunile. După aia s-a potolit. După aia, iar și iar. Asta și când o merge în baston, tot sufletu' ăsta îl are. De distracție. Corpu' lui cere...

Nu prea se consumă Tamango, io mă consum mai mult, plâng, mă amărăsc... El numa' la muzică plânge. Dezdemona e ca el. Aialaltă nu. Și ce dacă suntem săraci? Lasă-i dracului de bani! Sufletu' e mai important! Tot acolo mergem toți, în pământ. Tamango numa' muzică are în cap, cântă prin casă toată ziua. Io sap în grădină, io

Argumentul, conceptul, scopul managerului

Paul Tănău: „Ei sunt sălbatici în sensul bun, însemnând ceva foarte curat, foarte bărbătesc, primitiv. Sălbăciea asta a lor are o zonă de tandrețe extremă. Tamango e conștient de asta. Răzvan Exarhu l-a considerat a fi omul anului. Pentru că are o precizie formidabilă în a defini un fenomen sau o stare.

Nu știu dacă miza proiectului *Shukar* a fost una de business sau de pasiune. Lucrurile se așază pe parcurs. Business foarte tare nu am făcut până acum, cu toate că au deja un disc apărut. Dacă e să vorbim despre pasiune, în timp, asta se mai temperază. Dar da, cu ei mi-am pus în valoare pulsunile artistice.

Acum, cu *Shukar Collective*, am încercat să ne redefinim, în contextul în care există chiar un curent care zice că e cool să lucrezi cu țigani. Dar trebuie să fii și un pic nebun. Acum suntem încă împreună pentru că avem o relație pe cât de tensionată și de dificilă, pe atât de apropiată și plină de candoare.

Ei au evoluat, oarecum, și artistic, deși nimeni și nimic nu ar putea să-i schimbe.

Dar dacă există cineva care să-i scoată în lume și care să fie atât de abil încât să le facă contracte bune, ca să aibă porc de Crăciun și cal când le moare calul, atunci e OK. Asta e o evoluție.

Cât de mult își doresc ei să fie civilizați? Sunt uneori că i-aș fi pervertit puțin. Dar asta e temerea unui artist urban, tâmpit, care sunt eu. E nevoie, totuși, de o disciplină de muncă. Cu formula asta de muzicanți urșari și muzicanți urbani se încearcă, într-un fel, civilizarea unor oameni care nu se doresc *ever never* a fi civilizați. Ei își văd de muzica lor, au ritmul lor, intrerap când cred ei de cuviință, iar proiectul ăsta le cere să fie atenți la toate lucrurile astea. Eu am încercat să le redefinesc nu atât muzica, cât statutul lor de muzicanți. Ei mustesc de talent. În fața lor, din când în când, trebuie să ne ridicăm șepcile.”

spoiesc. Tamango nu face treabă. Tamango nu să sanchisește. De-aia e gras. Cântă din gură, din linguri, din chibrit... Îi zic: «Da' ce-am cu tine, mă, du-te-n corpu' tău, numa' muzică și distracție...» Dacă-l vezi matale jucând pe Tamango, și muzică ușoară, rocuri, de-astea... nici nu zici că are burtă.

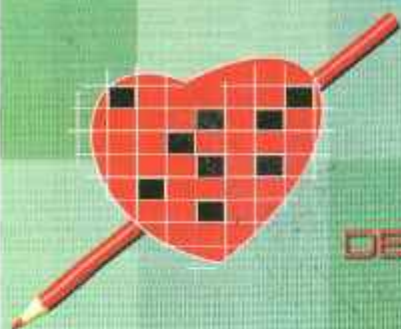
Mănâncă țiganu' bine, dă-l încolo... Carne îi place lu' Tamango. De pasăre. Tamango nu e ca țiganii ăștia, el stie să vorbească frumos, nu e ca ăștia, căldărarii... El a fost prin țări străine, s-a educat... Io n-am vrut niciodată să plec de lângă copiii mei.

* Și cu dragostea, vreți să știți cum e? Țiganii iubesc mai bine decât toți. Și Tamango știe bine... Este mai... nu știu cum să vă spun... e mai mângâios... mult mai mângâios... Tamango pă mine mă respectă mult de tot. Știe că am suferit mult de tot alături de el. Și mă compătimește. Zice: «Haide, Aurico, vino să-ți pui dinții! Hai, Auricuțo!» Că el și i-a pus. «Lasă-mă, îi zic.» El nu-i are cu aur, ce ne trebuie aur? Mă pupă, da' nu trece minut, mă mai și ciupește... «Tamango, numai prostii ai în cap, îi zic, că ne vede copiii!»

Text: **Gia Iava**

Int: **Octavian Tîbăr, Robert Hanciarac**

CONCURS

DESCHIDE-ȚI INIMA

DESCHIDE-ȚI MINEA

Rebus te trimite în vacanță!
În plus, te premiază toată vara.
Cumpărând revista Rebus nr. 5, 6 și 7,
puteți câștiga în fiecare lună câte:

1 cameră foto digitală

1 telefon mobil

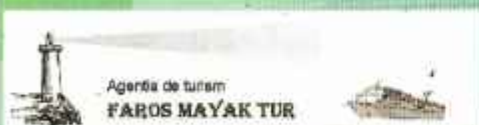
10 tricouri Rebus

150 almanahuri Rebus Estival 2005

200 alte premii

și
Marele Premiu: 1 sejur în Grecia
pentru 2 persoane, 7 nopți, cazare
4 stele, transport cu avionul
oferit de:

Cu REBUS toată lumea câștigă

Fideli Rebus & Flacăra

Începe un concurs de fidelizare
a cititorilor de Rebus, inițiat
de Publicațiile Flacăra!

Campația este concepută pen-
tru a subîntinde trei ediții,
începând cu luna mai. Este
vorba de numerele 5, 6, 7.
Extragerea se va face în
fiecare lună, începând cu mai.
Premiile se anunță substan-
țiale: o cameră foto de o val-
oare mare, un telefon mobil,
tricouri inscripționate cu
REBUS, 150 ALMANAHURI
REBUS ESTIVAL, în plus, 50
de abonamente la revista
FLACĂRA pe trei luni, dar și
alte 50 de abonamente pe
trei luni la alte publicații ale
grupului nostru de presă,
REBUS BIS, REBUSACHE,
REBUS DE BUZUNAR.

În continuare, câteva cuvinte
care să descrie mecanica
promoției: tichetele
necâștigătoare la extragerile
pentru aceste premii participă
la extragerea FINALĂ, pentru
un mare premiu: o excursie în
Grecia, sejur clasic, adică
șapte nopți, la un hotel
(atenție!) de patru stele, trans-
port cu avionul adică un con-
fort asigurat.

Campația actuală vine ca o
prelungire firească la cam-
pănia anterioară, finalizată în lu-
na martie, unde s-au acordat
drept premiul televizoare color,
excursii la munte, carduri ban-
care, telefoane mobile și,
Marele Premiu, un autoturism.

Obiectivul nostru, pe care acum îl
dezvăluim, este ca toți cititorii
de REBUS să beneficieze în
fiecare lună de astfel de pro-
moții. El se adaugă celorlalte
beneficii pe care revista noastră
le oferă, REBUS fiind singura
revistă de cultură și divertisment
cu o mare audiență.

O revistă care te formează, nu
te deformează!

Triumf magic pent

Yankeii se pot mândri cu faptul că baschetul a fost inventat la sfârșitul secolului al XIX-lea de un compatriot, James Naismith. La cea de-a treia olimpiadă modernă (Saint Louis, 1904), acest sport a figurat ca disciplină demonstrativă în programul J.O., iar în 1936 (la Berlin) și-a câștigat un binemeritat loc în familia olimpică.

Începuturile baschetului în țara noastră se leagă de o inițiativă a Înalțului Comandament Nord-American care, imediat după capitularea armatelor germane din primul război mondial, a donat toate materialele sportive aduse în Europa, țărilor care au făcut parte din coaliția victorioasă. Astfel, au ajuns și la București o serie de asemenea materiale, iar primele spații unde s-au desfășurat jocuri de baschet au fost un teren pe care în prezent se află Hotelul *Intercontinental* și... curtea Liceului *Mihai Viteazul*. În 1931 exista o singură sală corespunzătoare, cea din strada Sălcilor, pentru că în 1938 să fie dată în folosință o sală cu tribune în Calea Șerban Vodă. De asemenea, în 1944 a fost amenajată o sală în Palatul Poștelor, pentru că la 22 septembrie 1946 să fie dat în folosință cunoscutul teren de la Drept.

În toamna anului 1931 s-a înființat Federația Română de Baschet și Volei, care s-a afi-

liat la FIBA în anul următor, țara noastră făcând parte dintre cei nouă membri fondatori alături de Anglia, Argentina, Cehoslovacia, Grecia, Italia, Lituania, Elveția și Portugalia. De asemenea, România a participat la primul Campionat European (Geneva, 1935), situându-se pe ultimul loc, din zece participante. În 1955, echipa României a fost prezentă la cea de-a IX-a ediție a C.E. (Budapesta), clasându-se pe locul 7. Cu toate acestea, **Andrei Folbert** a fost selecționat, prin votul tehnicienilor, în „cinci”-ul european! Anul 1957 a constituit momentul de vârf al performanțelor echipei naționale masculine – locul 5 la C.E. de la Sofia, succes reeditat în 1967 la C.E. de la Helsinki. Atunci, memorabilă a rămas victoria (75-73) înregistrată în fața lugeoslaviei, vicecampionă mondială, iar unul dintre componentii de bază, Alin Savu, a fost inclus într-o selecționată europeană care a participat la un festival organizat de FIBA la Anvers.

De neuitat au rămas și partidele amicale din 1957 disputate în potcoava Stadionului *Republicii*, la care au asistat 12.000 de spectatori (!), meciuri în care am întrecut Italia cu 58-51 și URSS cu 44-42. Tot aici, în 1961 a avut loc demonstrația celebrei echipe *Harlem Globetrotters*, jucătorii americani profesioniști fiind aplaudați de 15.000 de spectatori. În

1965, o cunoscută formație americană, *All Stars*, a efectuat un turneu, evoluând la București, Timișoara, Constanța și Sibiu.

În 1958, echipele noastre de club și-au făcut debutul în *Cupa Campionilor Europeni* și, mai târziu, în *Cupa Cupelor*. Din păcate, au existat doar succese de palmă, *Steaua* și *Dinamo* întrecând echipe ca *Juventud Badalona*, *Ignis Varese*, *Estudiantes Madrid*, *Sinudyne Bologna* sau *BC Barcelona*. Începând din deceniul opt al secolului trecut, prezența în cupele europene a fost marcată de faptul că FRB nu a avut fonduri valutare pentru a mai înscrie echipele noastre (în special masculine), iar atunci când au participat, rezultatele nu au fost satisfăcătoare. După revoluția din 1989, paradoxal, nu a urmat un reviriment, intervenind alt fenomen: liberalizarea plecărilor peste graniță. Cei mai cunoscuți jucători rămân **Ghiță Mureșan**, acesta fiind, la cei 2,32 m ai săi, cel mai înalt pivot care a evoluat în NBA.

Baschetbaliștii de la *Asesoft Ploiești* au câștigat *FIBA Europe Cup*, demonstrând că o echipă românească poate face performanță pe plan european. Până în 1998, echipa *Universității Ploiești* era asociată cu *BRD Banca* sa retras, dar jucătorii au rămas la amatori în Divizia B. Marele noroc a fost venirea lui **Sebastian Ghiță**. Totul era făcut din dragoste

ru Asesoft Ploiești

Cu puțini ani în urmă era greu de imaginat că un sport de echipă – baschetul – va face săli pline și în România. Ne luau ochii disputele deosebit de atractive din *NBA* sau confruntarea anuală *Est-Vest, All Star Game*. Fenomenalul Ghiță Mureșan ne-a uimit și ne-a reprezentat cu cinste în campionatul nord-american. După o perioadă de insuccese, a venit și revelația numită *Asesoft Ploiești* care a reușit performanța de a câștiga *FIBA Cup*. A fost o mare bucurie pentru iubitorii de baschet de la noi al căror vis este ca idolii lor să o țină tot așa.

Jojici, antrenorul victoriei

Mladen Jojici are 40 de ani și a venit în România din rigurosul baschet ex-iugoslav. Asta s-a întâmplat în 1999, când, pe lângă bagaje, a adus cu el experiență, multe principii, dar și dorința de a-și face un nume. A debutat la noi în țară pe banca tehnică a fetelor de la *Livas Târgoviște*, dar el preferă să lucreze cu băieții. Are un temperament vulcanic și un stil aparte de a trăi meciurile. Are și o marotă: defensivă. Pentru el, baschetul nu începe și nu se termină la marginea terenului. L-a amendat chiar și pe sponsorul echipei pentru că a întârziat la masă într-o zi. Rareori a acceptat să ciocnească o halbă de bere cu elevii săi. „Nu trebuie să fim prieteni. Ne respectăm prin ceea ce facem. Eu ca antrenor, ei ca jucători. Regulile sunt reguli”, obișnuiește el să spună. Cea mai inedită experiență a fost cea de antrenor în Dubai. Timp de opt luni a pregătit selecționata de tineret a Emiratelor Arabe Unite. Dar, din mărturisirile lui ne putem da seama că nu i-a prea plăcut să lucreze acolo: „Din punct de vedere financiar a fost un paradis. Lucram, însă, cu jucători fără viitor.”

pentru sport, în condițiile în care bugetul echipei pe un sezon nu depășea 10.000 de dolari. Trecerea de la amatorism la profesionalism s-a făcut în 2002, când Alexandru Iacobescu, acum președinte la *Asesoft*, și Sebastian Ghiță au lăsat tricourile și au pus umărul la crearea unei adevărate echipe, aducând oameni valoroși. După numai un sezon în Divizia A, în care au terminat pe locul 4, cei doi au început o campanie de achiziții fără precedent în România. La Ploiești au venit nouă dintre componenții lotului național, printre care Toni Alexe, Rareș Apostol, Lăvente Szigarto și Paul Helcioiu. După șase luni, lor li s-a adăugat Cătălin Burlacu, transferat din Germania. Din toamna trecută au cumpărat și trei sârbi: Bulatovici, Krasici și Kuzmanovici. După moartea lui Toni Alexe, din ianuarie, au mai luat încă trei jucători din Serbia. Anul acesta, la începutul lunii aprilie, *CSU Asesoft* a jucat extraordinar, fără nici un complex, în fața *Lokomotiv Rostov*, al cărei buget se cuantifică în milioane de dolari. Ploieștenii au scris, astfel, istoria baschetului românesc la nivel de club. Până acum, rezultatul de referință era locul trei ocupat în ediția 1960-1961 a *Ligi Campionilor* de marea echipă a *Stelei* din care făceau parte Foibert, Nedef, Novacek sau Emil Niculescu. Dar totul s-a schimbat după această victorie.

Soneria finală l-a găsit pe Jojici cu mâinile în aer. Antrenorul sârb al ploieștenilor a început să alerge aiurea prin sală, Burlacu și Helcioiu s-au trântit îmbrățișați la pământ

într-o parte a sălii, în timp ce în centru s-a încins o horă a bucuriei. După câteva momente, toți jucătorii s-au îndreptat în acordurile lui *We are the Champions* spre acea parte unde era așezat un poster imens cu Toni Alexe. Toți au aplaudat, iar spectatorii au strigat: „Toni Alexe!”, „*Asesoft!*”, „România!” A fost semnalul începerii petrecerii care a durat până la ora șase dimineața. Autocarul în care se aflau jucătorii s-a îndreptat spre centrul orașului escortat de 20 de autoturisme. Acolo îi așteptau alți suporterii. Șampania a început să curgă, berea la fel, timp în care, peste 300 de oameni au putut viziona pe un ecran imens înregistrarea partidei. Spre sfârșit, focuri de artificii au luminat cerul.

Cu ocazia primului meci din *play-off*, cu *Gaz*

Metan Mediaș, jucătorii de la *CSU Asesoft Ploiești* au fost recompensați de *ANS* pentru câștigarea trofeului european. Toți componenții români ai lotului au primit titlul de maestru emerit al sportului, iar directorului tehnic, Costel Cernat, i s-a acordat titlul de antrenor emerit. Înaintea partidei, baschetbaliștii au fost prezentați în stil *NBA*, iar la final au sărbătorit pe ritmuri latino. Gheorghe Florian, președintele *ANS*, cel care i-a premiat pe baschetbaliștii, a declarat pentru revista *Flacăra*: „Performanța celor de la *Asesoft* este singulară și deosebită, prima în contextul jocurilor sportive. Vrem să nu fie singulară, ci să îi vedem anul viitor în cupele europene și în *Challenge Cup*, un turneu asemănător *Ligi Campionilor* la fotbal. Așteptăm confirmarea performanței în viitor, pentru că nu vrem să fie ceva pasager. Personal, vreau să mulțumesc finanțatorului echipei despre care am auzit că a investit o sumă considerabilă la Ploiești. Respectând cadrul legal, *ANS* le-a conferit titlul de maeștri emeriti al sportului, le-a dat plăchete și diplome și ne propunem să îi sprijinim la fel și în viitor”.

FIBA Europe Cup, competiția câștigată de *Asesoft Ploiești*, este a doua cupă ca valoare organizată de Federația europeană, după *FIBA Europe League*. Pe lângă acestea, mai există pe continent două competiții private, *Euroliga* și *Cupa ULEB*, recunoscute de *FIBA*. Însă pentru a participa în *Euroliga*, echipele trebuie să îndeplinească mai multe condiții, atât financiare, buget minim de trei milioane de dolari, cât și de valoare, respectiva echipă să fi jucat măcar în semifinalele *FIBA Europe League*.

Cine este Sebastian Ghiță?

Finanțatorul ploieștenilor, Sebastian Ghiță, are 28 de ani și, conform revistei *Capital*, deține o avere estimată la 25 de milioane de dolari. El este proprietarul a două hoteluri și patronul grupului de firme *Asesoft*, care se ocupă cu afaceri în domeniul IT. Potrivit sursei citate, *Asesoft* a avut anul trecut o cifră de afaceri de 50 de milioane de dolari, cu un profit net de 10 milioane. Anual, Sebastian Ghiță investește două milioane de dolari în cercetare. După victorie, Ghiță a declarat unui ziar de sport: „Stau în birou și mă uit la cele trei trofee pe care le am aici, *Cupa României*, cea pentru titlul național și *FIBA Cup*. Nu știu ce club se mai poate mândri cu aceste performanțe, reușite într-un singur an. A fost un an greu pentru noi. Cu hopuri, cu ne cazuri, dar le-am trecut pentru că am avut alături de noi un oraș întreg.”

Text: Raluca Șeinoiu și Pompiliu L. Dumitrescu
Foto: Mediafax Foto

Lynne

Rochie de seară, vernil
Preț 1.369.400 lei/136,4 lei noi

Rochie neagră
1.131.600 lei
/113,6 lei noi

Rochie roz
din satin
Preț 1.148.000
lei/114,8 lei noi

Bijuterii Oxette și cu prețurile lor:

Preț 2.650.000 lei
(inel)/265 lei noi

Preț 4.000.000 lei
/400 lei noi

Preț 3.400.000 lei
/340 lei noi

Preț 2.600.000 lei
/260 lei noi

Preț 1.000.000 lei
/100 lei noi

Preț 6.800.000 lei
/680 lei noi

Preț 2.350.000 lei
/235 lei noi

Preț 2.500.000 lei
/250 lei noi

Preț 2.900.000 lei
/290 lei noi

KAROTTE

Casa de modă Karotte, al cărei magazin de prezentare se află în Unirea Shopping Center, corp Splai, etaj 1, a lansat noua colecție de primăvară sub sloganul: *Simți florul!*

Concurs
KAROTTE

Întrebare concurs: Care este sloganul Casei de Modă Karotte pentru colecția vestimentară de primăvară?

Premii oferite: trei perechi de pantaloni, 40-46 mărimi disponibile.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 18.05.2005

Samsung

Îți face curățenie

Gama de aspiratoare Samsung SC 7800 a primit distincția internațională *if Design Award* pentru inovație la secțiunea design de produs. Prin sistemul de filtrare a aerului, în timpul funcționării, Samsung urmărește obținerea unor performanțe deosebite în condiții de igienă maximă. La gama SC 7800 sistemul de filtrare este conceput în trei trepte conținând un filtru de tip Cyclone și unul exterior sub formă de recipient de praf.

Pret: 6.499.000
lei/649,9 lei noi

Adidas

Cu ocazia împlinirii a 35 de ani de la lansarea colecției *Superstar*, Adidas lansează modele aniversare și în magazinele din România.

Pielea de pe partea superioară a pantofului este imprimată cu logo-ul Trefoil, numărul 35 și înscrisul *Superstar Anniversary*. Folosind culorile inițiale ale colecției – *Superstar* alb și negru – Adidas a creat și combinația inversă cu pantoful negru și detaliile albe. Acest model este realizat din piele de cea mai înaltă calitate, folosind tehnologia laser.

Pret 4.500.000 lei

Cosmo

Totul e mai ușor

Mașină de spălat rufe FL 5105

Clasa energetică A, clasa de spălare A, capacitate variabilă a încărcăturii de la 1 la 5 kg, viteza variabilă de centrifugare până la 1.000 rpm, dimensiuni (lxLxA): 85x60x54 cm
Garantie 1 an

Hota Whirlpool AKR 428 WH

Putere 140W, 3 trepte de absorbție, 1 motor, ecran de abur rabatabil, 1 lampă incorporată, garanție 1 an

Aragaz Zanussi

4 arzătoare
plită,
aprindere
electrică plită,
ceas avertizor,
termostat
cuptor, grill,
rotisor,
dispozitiv de
siguranță,
cuptor, dimen-
siuni (lxLxA):
85x50x50 cm
Garantie 2 ani

Aragaz Arctic SMN 4

Caracteristici tehnice:
culoare albă, dimensiuni
(lxLxA cm): 85x50x50,
capac metal; plită: 4
arzătoare gaz; cuptor:
alimentare gaz, dispozi-
tiv siguranță; accesorii:
1 tavă cuptor, 1 grătar

Combină frigorifică Whirlpool ARC 5450

Volum total 320 l, volum
net frigider: 212 l, volum
net congelator: 108 l,
1 compresor, clasa
energetică A, dimensiuni
(lxLxA): 187/60/62 cm
Garantie 2 ani

Televizor Panasonic
Diagonala 54 cm,
tub nou Panablack,
sunet mono, fastext
Garantie 2 ani

Detaliile legate de preț le puteți afla la TELVERDE
0800881111 (valabil numai pentru București) sau în
rețeaua de magazine Cosmo din țară.

Cremcaffé

Prospețimea cafelei Cremcaffé se datorează faptului că, la fiecare două săptămâni, aceasta este adusă direct de la sursă, din orașul Trieste, și este rășnită abia când ajunge în țară. Cremcaffé importă brand-ul unic și de calitate al cafelei 95% arabica din America de Sud respectiv Africa. Personalul localului este alcătuit din tineri care au învățat tainele preparării unice a cafelei tradiționale italienești chiar de la echipa din Trieste, locul de origine al cafenelei.

Întrebare concurs: **Cărui fapt i se datorează prospețimea cafelei Cremcaffé?**

Premiile constau în două consumații de 500.000 lei fiecare, pentru o seară în doi la *Cremcaffé Espresso Bar*.
Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 18.05.2005

Concurs Cremcaffé

Concurs
FLACĂRA

Flacăra vă invită la un vin bun!

VINCON VRANCEA, amplasată în inima vestitelor podgorii Cotești, Odobești și Panciu, deține peste 1.000 ha de vie, putând stoca în cramele proprii peste 80.000.000 l de vin. Crama *Beciul Domnesc*, fondată în timpul lui Ștefan cel Mare și renovată sub domnia lui Mihail Sturdza, este cea mai mare vinotecă profesională din țară. Cele mai cunoscute brand-uri VINCON sunt: *Comoara Pivniței* (vinuri de colecție), *Beciul Domnesc* (segmentul Premium, sloganul: *Un caracter aparte*) și *Vița Românească* (segmentul Mainstream/Mediu).

Întrebare concurs: **Care este sloganul brandului Beciul Domnesc?**

Sponsorul concursului organizat de către **Flacăra** este **VINCON VRANCEA**, care oferă un bax de șase sticle de vin *Beciul Domnesc*.

Trimiteti taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 18.05.2005

Vice&More lansează Gama 99

Gama 99 este un concept nou pe piața vinurilor din România, astfel se face posibil accesul oricărei persoane la un vin de calitate. Fie că este 99.000 de lei (vinul *Orvieto Classico*), fie 990.000 (*Il Nostro Gavi*), 9.900.000 (*Ceccanti Riesling*) ori 99.000.000 de lei (vinul *Petrus*, produs în regiunea *Pomero*), vinul care face parte din Gama 99 se distinge prin calitate, ne asigură specialiștii Vice&More. Vice&More este singura vinotecă din România unde se găsesc la un loc vinuri din UE, Africa de Sud, Australia și Chile.

Peroni

De acum înainte cereți și berea *Peroni Nastro Azzurro* în baruri și restaurante. Noul brand este destinat consumatorului modern, care apreciază în egală măsură calitatea produsului, dar și imaginea acestuia. În berea proaspătă *Peroni* se regăsesc stilul, pasiunea și spiritul italian.

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 4/2005:

Karotte: Cingoraș Oana - Iud. Iași;
Hartonev Anca - Iud. Iași;
Pruna Elena - Iud. Dâmbovița
Cremcaffé: Matevianu Minodora - București
Mihai Dan (Dorianu) - București
Vincon: Cuptu Liviu - Iud. Sibiu

orașul ascultă
CITY FM
106.2

www.cityfm.ro

hitul muzicii pop-rock

...o supercroaziera
...in Mediterana
...de Happy Tour
Banii Noștri
...ANUL REURTEL IN FINANTE SI AFACERI

GOANA DUPĂ DIAMANT

Abonează-te* la superproducția Banii Noștri

Câștigi un diamant de 6.500\$**

Cine nu pune mâna pe diamant poate câștiga** o croazieră de 2 persoane
în Marea Mediterană,

3 telefoane mobile Samsung și alte 50 de premii

Diamantul este oferit de Diamond Investment, iar croaziera de Happy Tour.

Regulamentul loteriei poate fi găsit pe site-ul: **www.baniinostri.ro**

*până pe 24 mai
**se acordă prin tragere la sorti

porturi

BCR acordă bonus de 3% deținătorilor de carduri de credit

Cu prilejul Sfințelor Sărbători de Paști, între 1 aprilie și 31 mai 2005, Banca Comercială Română acordă un bonus de 3% persoanelor fizice posesoare de carduri de credit în lei, BCR Eurocard MasterCard, pentru plățile efectuate prin card la cumpărarea de bunuri și servicii de la comercianții din rețeaua BCR. De asemenea, Banca acordă discountul de 3% la valoarea cumpărăturilor tuturor deținătorilor de carduri de credit BCR Eurocard MasterCard care efectuează plăți în valoare cumulată lunar de cel puțin 1.200.000 de lei. BCR anunță că fiecare dintre conturile utilizatorilor de carduri se vor credita prin contravaloarea bonusului, în prima zi lucrătoare a lunii următoare celei în care s-au efectuat tranzacțiile.

Banca nu percepe comision pentru efectuarea de plăți prin intermediul cardului. Deținătorii de BCR Eurocard MasterCard au la dispoziție punctele de desfășurare a circa 3.300 de comercianți cu peste 5.100 de puncte de vânzare – magazine, restaurante, benzinării, casierii pentru plata facturilor la utilități etc. – la care pot plăti utilizând cardul pentru bunurile și serviciile achiziționate.

porturi

ING Bank reduce dobânzile la creditul de consum

ING a redus dobânda la creditul de consum Extra'ROL la 24%, iar cea la contul curent Cont'ROL la 10%. Măsura reprezintă un răspuns la decizia Băncii Naționale a României de reducere a dobânzii de politică monetară. La începutul lunii aprilie a.c., Consiliul de Administrație al Băncii Naționale a României a hotărât reducerea ratei dobânzii de politică monetară până la nivelul de 12,5%. Serviciile bancare pentru populație, lansate de ING în iulie 2004, se bazează pe conceptul inovator Self'Bank. Până în prezent, prin Self'Bank, au fost deschise peste 60.000 de conturi.

porturi

Pirtex are oferte speciale

În limita stocului disponibil, Pirtex a venit cu o ofertă specială și în această primăvară. Oferta include prețuri mici la următoarele produse: parchet HDP Hollywood 6.5 mm cu numai 139.900 lei/mp (13,99 lei noi), parchet HDF Click Vivaldi 6 m doar 219.900 lei/mp (21,99 lei noi), parchet HDF Perfectfloor 8 mm costă 199.900 lei/mp (19,99 lei noi), parchet Europelock 7 mm 229.900 lei/mp (22,99 lei noi), mocheta pentru copii Playground 189.900 lei/mp (18,99 lei noi), mocheta Delia 189.900 lei/mp (18,99 lei noi), mocheta Electra 179.900 lei/mp (17,99 lei noi), mocheta Ideal 149.900 lei/mp (14,99 lei noi), 7 modele, 35 culori, mocheta Valetta 55.900 lei/mp (5,99 lei noi).

Dacia – Renault a inaugurat Centrul Logan

La Mioveni, în apropierea uzinei Dacia, a fost inaugurat Centrul de Export CDK Logan. Depozitul gigant, întins pe o suprafață de 35.000 mp, care în anii următori va fi extins progresiv până la 60.000 mp, va aduna elementele constitutive ale vehiculelor Logan (Completely Knocked Down – CKD) care vor fi expediate, sub formă de colecții de piese, spre centre de producție din Moscova (Rusia), Casablanca (Maroc) și Envigado (Columbia), la care se vor adăuga, ulterior, uzine din Iran și India. Volumul componentelor expediate va atinge 300.000 mc la sfârșitul lui 2005. (A.Gherman)

Diverta se internaționalizează

În următoarele 18 luni, compania S.C. Contur Invest S.A., care are în administrare Diverta, cea mai mare rețea de magazine media din România, va deschide primul său magazin de acest gen în afara granițelor țării. Mai exact, în Republica Moldova, la Chișinău. Internaționalizarea brand-ului se face la cererea românilor din afara granițelor țării, care doresc să aibă acces la cultura românească. Începând din toamna acestui an Diverta va inaugura și un magazin virtual destinat exclusiv clienților din afara granițelor țării, achitarea comenzilor făcute realizându-se on-line prin card. (A.Gherman)

Euro Lider a fost lansat oficial

Euro Lider este o publicație săptămânală aparținând trustului de presă Media On a cărei misiune editorială este identificarea și promovarea liderilor români în contextul european și a liderilor europeni în raporturile cu România. Lansarea oficială a Euro Lider a adunat la un loc numercase personalități din mass-media, domeniul politic, economic și cultural de la noi. Astfel, la eveniment au participat Constantin Stroe – vicepreședinte al Consiliului de Administrație Automobile Dacia, Claudiu Stănescu – președintele BCR Leasing, Eugen Rădulescu – președintele CEC, Ioan Codruț Sereș – Ministrul Economiei și Comerțului, Ionel Blănculescu, Lucian Sărb – directorul de Știri TVR, Dan Cristian Turturică – Realitatea TV, Emil Hurezeanu ș.a.

Dutch Point

BBW (Bucharest Business Week) a organizat, la Crowne Plaza, un nou episod, bucureștean de data aceasta, din seria Dutch Power Breakfast, itinerantă în toată țara. Partenerul săptămânalului de afaceri în limba engleză a fost ING Bank Romania. Subiectele prezente ale întâlnirii au fost: starea relațiilor economice bilaterale, valoarea investițiilor olandeze (cu o radiografie a celor mai dezvoltate domenii de activitate), planuri și strategii viitoare ale companiilor cu investiție olandeză și, în plus, câteva succes stories ale companiilor olandeze din România. La întâlnire, lume bună (Bogdan Chirțoiu, Florin Pogonaru, Mișu Negrițoiu, staff al ING), mic dejun aburind – și peste 20 de povești de afaceri foarte optimiste. Zone erogene ale afacerilor olandeze în România: warehousing, new business solutions. (M. Gălățanu)

Continuăm, și în acest număr, o rubrică de tradiție în Flacăra prin care încercăm să ne punem la dispoziția dumneavoastră. Adică la dispoziția cititorului. Este o rubrică pe care o dorim cât mai interactivă, prin care să comunicăm efectiv cu dumneavoastră și să vă ajutăm să vă rezolvați problemele importante cu care, realmente, vă confrunțați și care marchează viața dumneavoastră. Așadar, așteptăm cât mai multe scrisori, cereri de ajutor, opinii (care vin de la cititori sau de la personalități) la care să răspundem cu un sprijin real. Pentru că problemele dumneavoastră ne interesează, vrem să le aflăm și să contribuim la elucidarea lor, cu mijloacele specifice presei.

CONCURS FLACĂRA

În vederea îmbunătățirii revistei, vă rugăm să răspundeți întrebărilor de mai jos. Dintre cei care vor completa acest chestionar, prin tragere la sorți se vor alege lunar 10 câștigători ai unor PREMII constând în: CALENDARE, ALMANAHURI, COLECȚII INTEGRALE PE UN AN (12 NUMERE), ALMANAHURI REBUS.

1) Credeți că textele din Flacăra trebuie să fie mai:
☐ lungi
☐ scurte

2) Nr. de pagini alocate în general unui subiect ar trebui să fie:
☐ mai mare
☐ mai mic
☐ e bine cum e

3) Ar trebui să predomine:
☐ vedetele
☐ reportajul

4) Ați dori pe copertă:
☐ o personalitate
☐ un politician
☐ un actor
☐ un cântăreț
☐ un reportaj
☐ o vedetă sexy

5) Ați dori articole politice în revistă?
☐ da
☐ nu
☐ mai multe

6) Și care să fie tratate prin intermediul:
☐ scandalurilor
☐ legislației
☐ interviurilor
☐ comentariilor
☐ culiselor
☐ declarațiilor
☐ sintezelor

7) Ați dori mai multe articole despre sănătate și vindecători?
☐ da
☐ nu

8) Prețul e prea mare?
☐ da
☐ nu

9) Frecvența apariției. Revista ar fi ideal să fie:
☐ lunar, e bine așa
☐ săptămânal
☐ bilunar

10) Găsiți ușor revista?
☐ da
☐ nu

11) La ce chioșcuri?
☐ RODIPET
☐ la alte chioșcuri

12) Ați dori să vă abonați?
☐ da
☐ nu

13) Ați dori mai mult:
☐ sport
☐ eveniment
☐ social
☐ sănătate
☐ reportaj
☐ VIP
☐ auto
☐ film

☐ arte
☐ cultură
☐ business
☐ turism
☐ stil de viață
☐ media
☐ internet
☐ monden
☐ scrisori
☐ curier
☐ noutăți
☐ IT
☐ articole despre servicii secrete
☐ cronici

☐ istorie
☐ externe
☐ scandal
☐ comentarii
☐ sex
☐ actualitate, sub toate formele
☐ dezvăluiri
☐ anchete; investigații
☐ fotografii inedite
☐ consilier economic
☐ horoscop
☐ umor
☐ paranormal
☐ pictoriale
☐ erotic
☐ satiră politică
☐ știință
☐ anchete
☐ documentare (sinteze, dosare)

15) Ce vă determină să cumpărați Flacăra? Pentru ce tip de articole?

16) Flacăra ar trebui să-și schimbe profilul?
☐ da
☐ nu

17) Dacă da, spre ce zonă anume ar trebui să se îndrepte predilect:
☐ investigații
☐ vedete
☐ divertisment
☐ stil de viață
☐ business
☐ erotic
☐ altfel

18) Revista e (prea) elitistă?
☐ da
☐ nu

19) Revista e:
☐ în pas cu vremea ei
☐ un pic desuță
☐ un pic prea modernă, prea îndrăzneală

20) Vă deranjează numele Flacăra?
☐ da
☐ nu

21) Ați prefera un alt nume (mai modern)?
☐ da
☐ nu

22) Vă interesează în mod special reportajul?
☐ da
☐ nu

23) Ce tip de reportaj:
☐ social
☐ turistic
☐ cultural

24) Vă determină acesta să cumpărați o publicație?
☐ da
☐ nu

25) Dar pe Flacăra?
☐ da
☐ nu

26) Coperta Flacăra vă dezamăgește?
☐ da
☐ nu

27) Ce schimbări în copertă ar trebui operate?

28) Ce (alte) schimbări în conținut ați opera?

29) Ați dori rubrici de:
☐ cyber
☐ muzică
☐ tehnologie
☐ știință
☐ aventură
☐ experiment
☐ model
☐ consilier sexual
☐ consilier sentimental
☐ integrale
☐ cuvinte încrucișate

30) Mai mult DIVERTISMENT în revistă?
☐ da
☐ nu

31) O revistă mai mult orientată spre subiecte:
☐ masculine
☐ feminine
☐ cuplu
☐ e bine așa

32) Ar trebui promovat din timp conținutul numerelor următoare?
☐ da
☐ nu

33) Unde anume?
☐ la TV
☐ la radio
☐ în presa scrisă
☐ în REBUS
☐ în cotidiene

34) Simțiți nevoia unui site Flacăra?
☐ da
☐ nu

35) Ați fi interesat de un ghid TV în revistă?
☐ da
☐ nu

36) Ați fi interesat de o emisiune Flacăra pe TV, cuprinzând reportaje + vedete?
☐ da
☐ nu

37) Considerați că Flacăra e:
☐ cunoscută îndelung
☐ nu prea cunoscută
☐ foarte puțin cunoscută

38) Aspectul grafic ar trebui schimbat?
☐ da
☐ nu

39) Cum:

40) Ce observații aveți privind fotografiile din revistă?

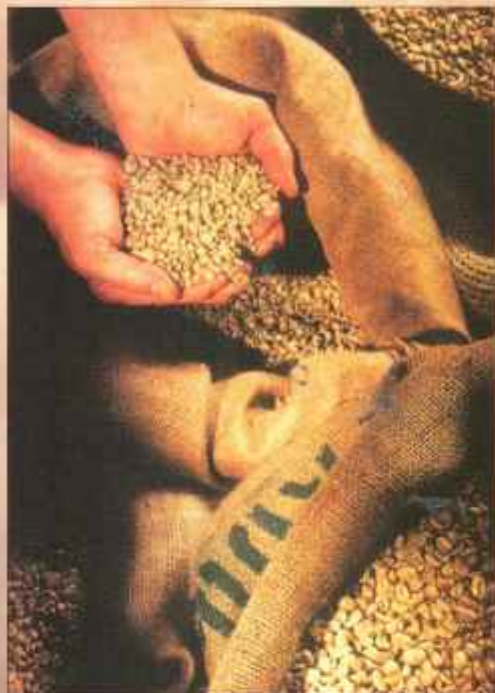
Vrem să aflăm ce crezi despre noi. Părerea ta contează!

Nume/prenume.....; Vârsta..... ani; Sexu M/F;
 Căsătorit ☐ da ☐ nu; Localitate.....; Profesie.....
 Studii..... Venit între: ☐ 0-100 euro; ☐ 100-200 euro; ☐ 200-300 euro;
☐ 300-400 euro; ☐ 400-500 euro; ☐ 500-600 euro; ☐ 600-700 euro; ☐ peste 700 euro.

Mai citiți: ☐ Biz; ☐ Adevărul; ☐ Jurnalul național; ☐ Ziarul; ☐ Curierul național; ☐ Ziua;
☐ România liberă; ☐ Evenimentul zilei; ☐ Academia Cașavencu; ☐ Cotidianul; ☐ Tabu; ☐ FHM;
☐ Gazeta Sporturilor; ☐ ProSport; ☐ Capital. Ascultați: ☐ Europa FM; ☐ Delta; ☐ România Actualități;
☐ PROFM. Priviți la: ☐ ProTV; ☐ Acasă; ☐ Antena 1; ☐ Prima; ☐ TVR; ☐ Realitatea TV;
☐ Discovery; ☐ National Geographic; ☐ AXN; ☐ Hallmark; ☐ HBO; ☐ OTV.

Chestionarele completate se trimit până la data de 20 (data poștei) ale fiecărei luni. Câștigătorii vor fi anunțați în revistă în fiecare din numerele următoare.

Coffee break

Cunoscută încă din antichitate, cafeaua este fructul unui arbust care, pe atunci, creștea în sălbăticie. S-ar părea că își are originea în Abisinia, devenită ulterior, Etiopia sau Eritreea. Alții sunt de părere că provine din Yemen, bazându-se pe legenda conform căreia, Kaldi, un cioban din Yemen, a observat că, după ce au consumat frunze și fructe din anumite tufe, caprele sale deveneau agitate și nu își mai găseau liniștea nici pe timpul nopții. Fiind curios, a gustat și el și a văzut asupra sa efectul de stimulent, după care le-a destăinuit și vecinilor micul său secret. Aceștia au mers și au cules fructele, pe care le-au uscat și din care au făcut o infuzie al cărei gust le-a plăcut mult. De atunci, în întregul Orient se prepară această băutură, chiar și în mănăstiri, ajutându-l pe credincioși să rămână treji în timpul ceremoniilor religioase.

Nu se știe exact de când se cultivă cafeaua, dar unii istorici sunt de părere că prima dată s-a întâmplat în Arabia, pe malul Mării Roșii, în secolul al VII-lea î. Hr., pentru a se răspândi, apoi, ca băutură laxativă, recreativă și tonifiantă începând din secolul al XV-lea în Yemen, apoi în întregul Orient. Vânzarea produsului se dezvoltă în orașul sfânt Mecca, unde au luat naștere primele case producătoare. *Qahwa-ua*, cum o numeau localnicii, era servită în boluri mari de porțelan. Renumele său depășește orice graniță și ajunge la Constantinopol, Istanbulul de azi, după care va cuceri Europa. Orașul Venetia,

La început a fost consumată din curiozitate. Apoi a „cucerit” Orientul și întreaga Europă. I-a fermecat atât pe oamenii de rând, cât și pe nobili și pe artiști. Și asta numai datorită efectului său tonic! În zilele noastre, a bea o cafea este fie un ritual asociat cu noțiunile de relaxare și plăcere, fie pur și simplu o necesitate. În orice caz, nu există om care să nu fi gustat măcar o dată. Și de la acest mic gest poate începe o mare pasiune: aceea de a bea cafea.

care își datora strălucirea și prosperitatea comerțului cu Orientul, a fost primul oraș european unde s-a băut cafea în 1615. Cel care va lansa moda cafenelelor este un gentilom din Palermo, Francesco Procopio dei Coltelli, care, în 1886, deschide un local numit *Le café Procope*. Foarte elegant, acesta a atras somitățile orașului și nobilii din regiune. În Germania, această licoare trezește entuziasmul artiștilor. În acest context, Johann Sebastian Bach compune cantata no. 211, numită „cantata cafelei”. Se spune că și marele compozitor clasic Beethoven, era un mare amator de cafea. Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, navigatori olandezi au reușit să aducă niște plante care până atunci fuseseră cultivate numai în Yemen. Apoi tot aceștia au

introdus-o în insula Java. Francezii, portughezii și englezii au preluat obiceiul acestei culturi, practicându-l în coloniile lor din Caraibe și America de Sud.

În Europa această băutură a devenit extrem de populară, încât până la sfârșitul secolului al XIX-lea toată lumea era obișnuită cu ea. Specialitatea arabă devenise un obiect pentru lumea occidentală. Balzac însuși bea până la 30 de cafele pe zi și chiar a realizat un

Sfaturi utile

Cum trebuie consumată cafeaua?

Cafeaua preparată trebuie să fie consumată imediat. Dacă se păstrează pe plită mai mult de 5 minute, aroma băuturii se schimbă. Deosebit de dăunătoare este reîncălzirea băuturii răcite. Aceasta se păstrează cel mai bine pe termen scurt în termosuri bine închise.

Păstrarea cafelei prăjite acasă

Cafeaua este un produs ce poate fi ușor alterat de umezeală sau oxigen. Acest proces începe odată cu desfacerea ambalajului care-l protejează aroma. Fenomenul poate fi încetinit prin păstrarea la frigider. De aceea, se recomandă păstrarea cafelei după deschiderea pachetului într-un recipient închis de metal sau de sticlă și introducerea acestuia la rece. Cafeaua boabe poate fi ținută mai mult timp proaspătă. Tocmai din acest motiv este mai bine să o măcinăm chiar înainte de a o prepara.

Cum măcinăm boabele?

Pentru măcinarea cafelei poate fi folosită râșnița de cafea. E de preferat ca aparatele electrice să aibă un rulaj adevărat. Morile care zdrobesc cafeaua printr-un cutit rotativ au efect negativ asupra aromei. Prin acest mod de mărunțire, măcinarea nu este deloc uniformă, iar cafeaua fierbinte își pierde aroma.

studiu despre cafea și efectele sale asupra omului. În zilele noastre, a bea o ceașcă de cafea reprezintă, pentru majoritatea oamenilor, un moment de relaxare și plăcere.

Trieste, capitala europeană a cafelei

Istoria acestui oraș și cea a cafelei au multe puncte comune. Norocul l-a surâs în 1719, când a fost declarat oraș comercial și a devenit principalul port comercial al Imperiului Habsburgic. În 1891 a fost fondată Asociația Cafelei din Trieste, în care erau înscrși toți cei care își desfășurau activitatea în acest domeniu. Astăzi, Trieste a devenit *Capitala Cafelei*, deoarece aici se intersectează diverse sectoare industriale și comerciale, precum și dealeri de cafea verde, brokeri, firme de transport vamal, firme care se ocupă cu prăjirea cafelei, dar și un laborator național pentru analiza acestui produs.

Cafea după gustul fiecăruia

Cremcaffè. *Torrefazione Cremcaffè* a fost fondată în Trieste în 1950. Între 1970 și 1980 aceasta și-a consolidat poziția pe piața locală prin intermediul *show-room-ului Degustazione Cremcaffè* situat în Piața Goldoni, unde și astăzi se servesc peste 4.000 de espresso pe zi. În ultimii ani, strategia companiei s-a concentrat pe dezvoltarea brandului în regiunea Friuli Venezia Giulia și Alpe Adria, dar și pe piața externă prin exporturi directe către Europa Centrală, America de Nord, Israel și Australia. În august 2003, *Cremcaffè* s-a alăturat grupului vienez *Julius Meinl*. Acest brand are și o îndelungată tradiție pentru prăjirea boabelor, astfel încât fiecare tip (în fiecare kilogram de cafea există cinci feluri de boabe) este prăjit separat în mod optim, pentru a păstra intacte proprietățile care asigură gustul, crema, culoarea și mirosul. Prospețimea *Cremcaffè* se datorează faptului că, la

fiecare două săptămâni, aceasta este adusă direct de la sursă și este răsnită abia când ajunge în țară. *Trieste Espresso*, alcătuită din *Arabica* de cea mai bună calitate, și *Robusta*, reprezintă idealul pentru cunoscătorul de espresso aflat în căutarea unei cafele dulci și nu foarte tari. Datorită grijii cu care sunt selectate boabele și intensității sale de nivel mediu spre ridicat, aceasta se prezintă ca un sortiment echilibrat și elegant. *Cremcaffè Espresso Bar* este unic importator al tuturor brandurilor *Cremcaffè* în România. Cafeaua *Cremcaffè*, situată în centrul istoric al Bucureștiului, vă oferă un espresso tradițional, cu aroma și savoarea caracteristică unei cafele italienești adevărate.

Cafeaua oferită de *Elite* reflectă prospețimea, aroma și gustul cafelei proaspăt prăjită și se găsește în diverse variante ce satisfac toate gusturile. Specialiștii de la *Elite* vă recomandă *Selected*, o cafea rafinată, proaspăt prăjită și măcinată, des-

tinată celor mai exigenți consumatori. Din boabele sortimentului *arabica* culese de pe renumitele plantații ale Americii Centrale și Africii, aceasta se distinge printr-un gust fin și o aromă delicată, persistentă după degustare. Pe lângă cafeaua măcinată, obținută din boabe prăjite chiar înainte de ambalare, *Selected* vă delectează cu o cafea instant de cea mai bună

calitate, care își păstrează savoarea naturală, și o specialitate unică pe piață, care vă va răcori în zilele de vară: *Selected Frappé*. O altă specialitate este *Elita*, care se găsește atât în varianta de preparare pentru filtru, cât și pentru ibric.

Nescafé. Istoria *Nescafé* începe în anul 1930 când guvernul brazilian a adresat o cerere companiei *Nestlé* de a găsi o modalitate spre a păstra stocurile mari de cafea verde pentru mai mult timp, astfel încât să se poată menține un preț constant pe piață. Experții companiei au lucrat timp de șapte ani pentru a găsi această metodă, iar în anul 1938 cea mai mare și cea mai cunoscută marcă de cafea din lume a fost lansată pe piață. Numele provine din îmbinarea primei părți a numelui *Nestlé-Nes* și *Café* - termenul francez pentru cafea. Această marcă s-a răspândit cu repeziune în întreaga lume, devenind al doilea produs nelipsit din ranița soldaților americani în timpul celui de-al doilea război mondial. Inovațiile companiei au continuat de-a lungul anilor prin apariția în 1952 a primei cafele solubile pure 100%, a cafelei solubile aglomerate (care dă o solubilitate mai bună) și lansarea în 1970 a primei cafele *ready-to-drink* (în doză de aluminiu). În România, *Nescafé* este prezent din 1995 cu: *Nescafé Braserio*, *Nescafé Classic*, *Nescafé Gold* și din septembrie 2004 cu *Nescafé 3 în 1*. Cu *Nescafé* - esența cafelei bune - ai posibilitatea de a-ți savura cafeaua așa cum îți dorești (mai tare, mai slabă, cu lapte etc.) indiferent de momentul din zi sau de locul în care te afli.

Rețete

Cafe au lait

Preparați un espresso sau o cafea tare, combinați cu lapte fierbinte și adăugați spumă de lapte.

Imperial Melange

Se prepară într-o ceașcă mare, amestecând un gălbenuș de ou cu 15-20 g miere de albine. Apoi adăugați cafea fierbinte. Preparatul vă va tonifica și vă va fortifica!

Cafe freddo

Pregătiți o cafea espresso și amestecați cu lapte rece. Adăugați 2-3 cuburi de gheață.

Text: Raluca Seinoiu

Caracteristica lunii mai

Conjunctura astrală predispune la implicarea în diverse activități gospodărești. Reparații, reamenajări, curățenie generală vor fi la ordinea zilei. Perseverența va fi avantajată, făcând posibilă finalizarea unor activități pentru care s-au depus eforturi substanțiale până acum.

Berbec (21.03. - 20.04.)

Dialogul cu cei din jur nu va evolua așa cum vă doriți. Dacă veți reuși să vă păstrați calmul, va fi mai bine pentru toată lumea. În gospodărie este posibil să apară unele stricăciuni care vă vor obliga la cheltuieli peste așteptări. Pe cât posibil, evitați să vă implicați în activități riscante.

Taur (21.04. - 20.05.)

Situația financiară vă va interesa în mod special în această perioadă. Veți avea cheltuieli destul de mari, mai ales la începutul lunii, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. În a doua parte a intervalului ar fi bine să nu vă grăbiți să luați decizii, deoarece nu veți fi obiectiv și ați putea face greșeli.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Ați putea face lucruri mari în această perioadă, dacă șansa va fi de partea dv. După prima săptămână veți avea ocazia să faceți o investiție sau o cumpăratură de mai mari dimensiuni. Relația cu prietenii va evolua cât se poate de bine, iar sprijinul acestora vă va fi de un real folos în această perioadă.

Rac (22.06. - 22.07.)

Veți fi ceva mai dinamic, dar și mai irascibil. Este o bună perioadă pentru a demara activități cu derulare pe termen lung. Unele dintre problemele cu care v-ați confruntat până acum și-ar putea găsi rezolvarea. Oricum, conjunctura astrală vă va favoriza într-o mai mare măsură decât până acum.

Leu (23.07. - 23.08.)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că ar fi bine să tratați cu toată seriozitatea orice simptom cu care vă veți confrunta. În plan profesional ați putea face unele mici schimbări, dar înainte de a trece la treabă n-ar strica să vă sfătuiți cu cineva de încredere.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Aveți suficientă energie fizică pentru a face față cu bine tuturor activităților pe care le aveți în program în această perioadă. Popularitatea dv. este în creștere, așa că veți avea ocazia să vă lărgiți cerul de prieteni sau să vă găsiți noi susținători ai proiectelor pe care le aveți în vedere.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Relația cu superiorii ierarhici va fi ceva mai tensionată în această lună. În plan profesional vă veți confrunta cu situații dificile, a căror rezolvare va necesita un efort deosebit. De energie fizică nu veți duce lipsă, dar veți avea tendința de a vă risipi în chestiuni minore.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Este posibil să vi se facă unele propuneri de colaborare pe care va trebui să le analizați cu toată seriozitatea. Partenerul de viață va avea unele realizări în activitățile sociale sau profesionale în care este implicat. În ceea ce vă privește, vă veți bucura de mai multă simpatie în rândul prietenilor.

Cristina Vanea

Săgetător (23.11. - 21.12.)

La serviciu ați putea demara un proiect de mai mari dimensiuni pe care îl aveți în vedere de ceva timp. O investiție ar putea fi făcută în a doua jumătate a intervalului. Tot atunci ați putea să semnați un contract sau să puneți la punct proiecte de viitor. Inițiativele dv. se vor bucura de succes.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Lipsa de răbdare vă poate costa mult în ceea ce privește relația cu partenerul de viață sau cu colaboratorii. Încercați să vă gândiți de două ori înainte de a face sau de a spune ceva. Este o perioadă în care este nevoie de răbdare și perseverență în tot ceea ce doriți să întreprindeți.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Veți avea de făcut față unor activități dificile la serviciu, iar colegii nu se vor arăta prea cooperanți. Starea dv. fizică nu va fi dintre cele mai bune, așa că ați face bine să nu vă implicați în activități care să vă suprasolicite. Este posibil să vă confrunțați cu dureri de cap sau stări febrile.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Interesul pentru chestiunile sentimentale va fi peste nivelul obișnuit; ați putea să faceți o cucerire, ceea ce vă va îmbunătăți starea psihică. Oricum, inițiativele dv. în plan sentimental se vor bucura de succes. Nu vor lipsi nici ocaziile de a petrece clipe excelente în compania prietenilor și a partenerului de suflet.

deltarfi

bucurești 93.5fm

iași 97.9fm

Actualitatea Altfel

un dialog între Luca Niculescu
și un invitat, personalitate a vieții
culturale, politice sau sociale românești.

de luni până joi
între 17:10 și 18:00

Date oficiale SNA: Gazeta e lider

“

În ultimii 14 ani, împreună cu această echipă am creat trei ziare de sport care au devenit numărul 1 în România.

513.000

de cititori pe zi beneficiază de munca unei redacții de succes”

Ovidiu Ioanițoala

Director Gazeta Sporturilor

Cea mai bună echipă din România

Dumneavoastră, cititorii, ați adus Gazeta Sporturilor pe primul loc. Sperăm că darul nostru să vă bucure. Din 19 aprilie Gazeta costă doar 5.000 de lei.

www.gsp.ro

siteul de sport nr.1 din România

* Sursa: Studiul Național de Audiență, 2 februarie 2004 - 30 ianuarie 2005, BRAT

Lion King

cap. 37

E bine ca peste ani
să te bucuri de liniște.

Leul înaripat te ocrotește.

Generali Asigurări - asigurări de viață.

Beneficiind de experiența acumulată în peste 170 de ani de activitate, cu 60.000 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.

„Banca anului 2004“ confirmarea valorii noastre

Bancpost și compania sa mamă din Grecia, Eurobank, au fost premiate deopotrivă de prestigioasa revistă *The Banker*.

În lumea bună a băncilor, respectul față de client e o trăsătură de familie.

The Banker
Publicație bancară a grupului Financial Times

Câștigăm împreună

Pretutindeni activitatea bancară de valoare este încununată de laurii succesului. Titlul de Banca Anului acordat de publicația *The Banker* este o garanție de netăgăduit a excelenței, care ne onorează. Dar cel mai valoros premiu îl primim zi de zi de la clienții noștri: încrederea.